

Government Oriental Library Series

Edited by the Pandits under the Supervision of the Curator,
Government Oriental Library, Mysore.

Bibliotheca Sanskrita No. 45

स्मृतिचन्द्रिका

श्रीयाज्ञिकदेवणभट्टोपाध्यायरचिता
व्यवहारकाण्डस्तुतीयः
तत्र प्रथमपरिच्छेदः

SMRITICHANDRIKA

BY
DEVYANA-BHATTA

EDITED BY
L. SRINIVASACHARYA
Pandit, Govt. Oriental Library, Mysore

III. VYAVAHARA KANDA
Part I

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY — THE
GOVERNMENT OF HIS HIGHNESS THE
MAJARAJA OF MYSORE

MYSORE:
PRINTED AT THE GOVERNMENT BRANCH PRESS
1914

Rs. 2—0—0

Government Oriental Library Series

EDITED BY PANDITS UNDER THE SUPERVISION OF THE
CURATOR, GOVT. ORIENTAL LIBRARY, MYSORE

Bibliotheca Sanskrita No. 45

स्मृतिचन्द्रिका

श्रीयाज्ञिकदेवणभट्टोपाध्यायरचिता

व्यवहारकाण्डस्तृतीयः

तत्र प्रथमपरिच्छेदः

SMRITICHANDRIKA

BY
DEVANA-BHATTA

EDITED BY
L. SRINIVASACHARYA
Pandit, Govt. Oriental Library, Mysore

III. VYAVAHARA KANDA Part I

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF THE
GOVERNMENT OF HIS HIGHNESS THE
MAHARAJA OF MYSORE

mysore :

PRINTED AT THE GOVERNMENT BRANCH PRESS

1914

BL

1215

R5 D4

194

V. 3

pt. 1

NOTE

The following manuscripts have been used for editing this Volume :—

- (1) A paper manuscript belonging to the Adyar Library.
- (2) A palm-leaf manuscript belonging to the Adyar Library.
- (3) Two palm-leaf manuscripts Nos. 3884 and 466 of the Government Oriental Library, Mysore.
- (4) A palm-leaf manuscript belonging to Pandit Srisailam Tatacharya of Conjeeveram.

27-7-14.

A.M.S.

स्मृतिचन्द्रिकायां व्यवहारकाण्डे
प्रथमपरिच्छेदविषयाः

विषयसंख्या.		पुटसंख्या.
1	व्यवहारस्वरूपनिरूपणम्	1
2	अष्टादशपदनिरूपणम् ...	4
3	व्यवहारभेदाः	20
4	निर्णेतृनिर्णयः: ...	29
5	धर्मस्थाने अवस्थानम्	42
6	व्यवहारदर्शनविधिः	52
7	आसेधविधिः ...	67
8	व्यवहारदर्शनोपक्रमः	70
9	प्रतिज्ञापादः	80
10	उत्तरपादः	92
11	विवारविषयवचनानि	105
12	प्रत्याक्लितपादः	113
13	क्रियापादः	123
14	लेख्यनिरूपणम्	125
15	लेख्यपरीक्षा	139
16	भुक्तिनिरूपणम्	153
17	साक्षिलक्षणानि	173

विषयसंख्या.			पुस्तकसंख्या.
18 साक्षिभेदः	....	....	 184
19 असाक्षिभेदः	....	..	 187
20 साक्ष्युद्धावनम्	....	....	 191
21 साक्षिपरीक्षा	...	....	 195
22 साक्ष्यनुयोजनविधिः	....	....	... 198
23 साक्ष्यप्रश्नविधिः	....	...	 203
24 साक्ष्यवादविधिः	....	....	... 206
25 साक्षिवचोविषयवचनानि		....	 208
26 साक्षिविषयवचनानि	...	....	 212
27 असाक्षिप्रत्ययाः	...	....	... 220
28 दिव्यनिरूपणम्	....	....	 222
29 अभियोगाल्पत्वमहत्वज्ञानोपयोगित्व च नानि			 229
30 धनपरिमाणतो दिव्यव्यवस्था		....	 232
31 विवादिजात्यादितो दिव्यव्यवस्था		....	 239
32 ऋतुतो दिव्यव्यवस्था....		....	 242
33 दिव्यदेशाः	....	....	 243
34 ध्रटनिर्माणविधिः	....	....	 245
35 सर्वदिव्यसाधारणविधिः		....	 248
36 धटारोपणविधिः	...	....	 253
37 अग्निविधिः	....	....	 260
38 कोशविधिः	....	....	 271
39 तण्डुलविधिः	....	...	 275
40 तस्माषविधिः	....	....	 277
41 फालविधिः	...	....	 279

विषयसंख्या.		पुटसंख्या.
42 धर्मजदिव्यविधिः	....	 280
43 निर्णयादिकृत्यम्	....	 281
44 दण्डविषयवचनानि	....	 290
45 पुनर्न्यायः	....	 300
46 कृतनिवर्तनम्	....	 305
47 बालादिधनविषयवचनानि	....	 310

व्यवहारकाण्डे प्रथमपरिच्छेदे
अशुद्धसंशोधनम्.

पुटे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
—	—	—	—
32	10	च्छनत्तीति	छिनत्तीति
„	17	धार्मिकन्	धार्मिकान्
41	5	योग्य	योग्य
„	15	सिद्ध	सिद्ध्य
80	8	प्रतिज्ञावादः	प्रतिज्ञापादः
90	5	भेद	छेद
160	21	धनागम	धनागमः
251	10	अज्ञीनां	अङ्गानां

॥ श्रीः ॥

स्मृतिचन्द्रिकायां व्यवहारकाण्डः।

—••••—

इदानीं व्यवहारकाण्डमारभ्यते—तत्रादौ व्यवहारस्वरूपं
निरूप्यते । तत्र वृहस्पतिः—

धर्मप्रधानाः पुरुषाः पूर्वमासन्नाहेंसकाः ।

लोभद्रेषाभिभूतानां व्यवहारः प्रकीर्तिः ॥

अस्यार्थो नारदेन विवृतः—

धर्मैकतानाः पुरुषाः यदाऽस्तन सत्यवादिनः ।

तदा न व्यवहारोऽभूत्त्र द्वेषो नापि मत्सरः ॥

नष्टे धर्षे मनुष्याणां व्यवहारः प्रकीर्तिः ।

इति । मनुष्याणां कृणादानादिविषयका विवादा व्यवहारः
प्रकीर्तिं इत्यर्थः । तथा च कात्यायनः—

प्रयत्नसाध्ये विज्ञिन्ने धर्माख्ये न्यायविस्तरे ।

साध्यमूलस्तु यो वादो व्यवहारस्स उच्यते ॥

अयमर्थः—‘सम्यग्भाषणाहेंसननिमित्तम्’ इत्यादिप्रयत्नसाध्ये
धर्माख्ये पदार्थे लोभद्रेषादिवशाद्रिज्ञिन्ने सति यत्र कृष्णा

दानादौ साधनप्राप्तयर्थं समयधर्मादौ च परधर्मवर्जनार्थं न्यायविस्तरणं क्रियते, तत्र साध्यमूलो यो मनुष्याणां विषादः स व्यवहार उच्यते इति । अत एव हारीतः—

स्वधनस्य यथा प्राप्तिः परधर्मस्य वर्जनम् ।

न्यायेन क्रियते यत्र व्यवहारस्स उच्यते—

धनापहवविवादः पाषण्डादीनां स्वधर्मसमयविवादोपि व्यवहार इत्यर्थः । न चैवं चौर्यपारुष्यादिविवादो न व्यवहार इति शङ्कनीयम् । यत आह याज्ञवल्क्यः—

स्मृताचारव्यपेतेन मार्गेणाधर्पितः परैः ।

आवेदयति चेद्राजे व्यवहारपदं हि तत् ॥

इति । कायायनोपि—

शिष्यं क्रोधेन हन्याच्चेदाचार्यो लतया विना ।

येनात्यर्थं भवेत्पीडा वादस्याच्छिष्यतः पितुः ॥

बृहस्पतिरपि—

प्रयच्छेच्चेद्गृहिं स्वार्मी भृत्यानां कर्म कुर्वताम् ।

न कुर्वन्ति च भृत्याश्वेत्तत्र वादः प्रवर्तते ॥

हिंसां वा कुरुते कश्चिद्देयं वा न प्रयच्छति ।

द्वे हि स्थाने विवादस्य तयोर्वद्वुतरा गतिः ॥

उशनाऽपि—

कार्यमुदित्य यत्किञ्चित्क्वचिद्राजे निवेदयेत् ।

पदं तदष्टादशधा विवादानां प्रकीर्तिम् ॥

एव अष्टादशविधविषयाणामन्यतमविषयको विवादो व्यवहार
इति याङ्गवल्क्यादिवचनानामार्थिकोऽर्थः प्रत्येतव्यः । अत
एव नारदः—

ऋणादानं हुपनिधिः सम्भूयोत्थानमेव च ।

दत्तस्य पुनरादानमशुश्रूषाऽभ्युपेत च ॥

वेतनस्यानपाकर्म तथैवास्वामिविक्रयः ।

विक्रीयासम्प्रदानं च क्रीत्वाऽनुशय एव च ॥

समयस्यानपाकर्म विवादः क्षेत्रजस्तथा ।

स्त्रीपुंसयोश्च सम्बन्धो दायभागोऽथ साहसम् ॥

वाकपारुष्यं तथैवोक्तं दण्डपारुष्यमेव च ।

द्यूतं प्रकीर्णकं चैवेत्यष्टादशपदः स्मृतः ॥

ऋणादानाद्यष्टादशविषयान्यतमविषयो व्यवहारः स्मृत इ-
तर्थः । न च वाच्यम्—निक्षेपादिपदान्तरव्यवहारस्मरणा-
दष्टादशपदः स्मृत इत्येतद्विश्वदमिति । यत आह स एव—
एपामेव प्रभेदोऽन्यश्चतमष्टोत्तरं स्मृतम् ।

क्रियाभेदान्मनुष्याणां शतशाखो निगद्यते ॥

इति । कासायनोपि—

अष्टादशक्रियाभेदाद्विज्ञान्यष्टसहस्रशः ।

इति । क्रियाभेदात् साध्यभेदादित्यर्थः । अनेन व्यवहारा अ-
प्यष्टसहस्रशो भिन्ना इत्यर्थादुक्तम् । शतमष्टोत्तरमष्टसहस्रश
इत्येतयोर्वद्वत्प्रतिपादनपरत्वादविरोधः ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां व्यवहारस्वरूपनिरूपणम् ।

अथाष्टादशपदनिरूपणम् ।

तत्र क्रणादानस्य स्वरूपं भेदाश्च केचिज्ञारदेन दर्शिताः ।

क्रुणं देयमदेयं च येन यत्र यथा च यत् ।

दानग्रहणधर्मश्च क्रणादानमिति स्मृतम् ॥

द्यूतादिकुत्सितेतरकार्यार्थं पित्रादिकुतं क्रुणं देयम् । कुटु-
म्बभरणाद्यावश्यकेतरकार्यार्थं पुत्रादिकुतमृणं देयम् । पुत्र-
पौत्राद्यधिकारिणां वाल्यापगमनान्तरादिकाले द्वेगुण्यादिप्रका-
रेण क्रुणं देयमिति यत्तत्सर्वं, तथा ‘वन्धग्रहणादिधनप्रयोग-
धर्माश्शनैः’ इत्यादिप्रयुक्तयनादानधर्मश्च यस्मिन्विवादविषय
उक्ताः तत्पदमृणादानमिति स्मृतमित्यर्थः । द्वितीयपदस्यापि
स्वरूपं भेदं चाह स एव —

स्वद्रव्यं यत्र विस्त्रम्भाज्ञिक्षिपत्यविशङ्कितः ।

निक्षेपो नाम तत्प्रोक्तं व्यवहारपदं वुधैः ॥

असङ्घातमविज्ञातं समुद्रं यज्ञिधीयते ।

तज्जानीयादुपनिधिं निक्षेपं गणितं विदुः ॥

इति । निक्षेपोपनिधयोर्गणितागणितत्वनिवन्धनो भेद इत्यर्थः ।

अविज्ञातमित्यस्यार्थो वृहस्पतिना प्रपञ्चतः—

अनाख्यातं व्यवहितमसङ्घातमदर्शितम् ।

मुद्राङ्कितं च यद्दत्तं तदौपनिधिकं स्मृतम् ॥

इति । दत्तं परहस्त इति शेषः । तथा च याज्ञवल्क्यः—

भाजनस्थमसङ्घथातं हस्ते न्यस्य यदर्प्यते ।

द्रव्यं तदौपनिधिकं प्रतिदेयं तथैव तत् ॥

भाजनं निक्षेप्यस्याधारभूतं करण्डकादिपात्रम् । हस्त इत्युपलक्षणम् । अत एव नारदः—

अन्यद्रव्यव्यवहितं द्रव्यमव्याकृतं च यत् ।

निक्षिप्यते परगृहे तदौपनिधिकं स्मृतम् ॥

यत्र तल्लक्षणराहितं स्थाप्यते तन्नयासाख्यमित्याह वृहस्पतिः—

राजचोरारातिभयादायादानां च वाधनात् ।

स्थाप्यतेऽन्यगृहे द्रव्यं न्यासस्तप्तरिकीर्तिः ॥

इति । कात्यायनस्त्वस्यापवादमाह—

ऋग्यपोषितनिक्षिप्तवन्धान्वाहितयाचितम् ।

वैश्यवृत्त्यर्पितं चैव सोऽर्थस्तूपनिधिस्मृतः ॥

ऋग्यः ऋग्यधनम् । प्रोपितनिक्षिप्तमित्यत्र प्रोपितग्रहणं प्रवत्स्यत उपलक्षणार्थम् । वन्ध आधिः । अन्वाहितमन्यस्मै दातुम-पितम् । याचितं परकीयमलङ्काराद्यर्थमानीतम् । वैश्यवृत्त्यर्पितं वृत्त्यर्थमर्पितं कृष्णादिकर्माद्यर्थमन्यस्यार्पितम् । एवमुक्तमेदो निक्षेपादिः पुनर्द्विविध इत्याह नारदः—

स पुनर्द्विविधः प्रोक्तः साक्षिमानितरस्तथा ।

प्रतिदानं तथैवास्य प्रत्ययस्याद्विर्पर्यये ॥

प्रत्ययो दिव्यम् ॥

तथा तृतीयपदस्यापि तेनैव स्वरूपभेदौ दर्शितौ—

वाणिकप्रभृतयो यत्र कर्म सम्भूय कुर्वते ।

तत्संभूयसमुत्थानं व्यवहारपदं स्तुतम् ॥

वणिजो वाणिज्यं, क्रत्विजो यज्ञं, कृपीवलाः कृष्णं, हेमकारादयशिशल्पं, नर्तकादयो नृत्तादिकं, स्तेनाः स्तेयं यत्र संहत्य कुर्वते, तत्संभूय क्रियमाणं वाणिज्यादि सम्भूय समुच्चिप्तन्ते समेधन्तेऽनेनेति व्युत्पत्त्या सम्भूयसमुत्थानाख्यं व्यवहारपदमित्यर्थः । वणिकप्रभृतय इत्यनेनैवैते भेदा दर्शिताः । तथा चतुर्थस्यापि पदस्य स्वरूपेदौ तेनैव दर्शितौ—

दत्त्वा द्रव्यमसम्यग्यत् पुनरादातुपिच्छति ।

दत्ताप्रदानिकं नाम व्यवहारपदं हि तत् ॥

यस्मिन् दाने दत्तं द्रव्यं कर्मकारादिवैगुण्यात् पुनस्सम्प्रदानादपहार्यं तदानम् । दत्तस्याप्रदानमस्मिन्विद्यत इति व्युत्पत्त्या दत्ताप्रदानिकाख्यं व्यवहारपदमिति श्रौतोऽर्थः । तथा कर्मकारादवैगुण्यादत्तस्यानपाकर्मानपनयनमस्मिन्निति व्युत्पत्त्या दत्तानपाकर्माख्यमपीदमेव पदमित्यार्थिकोऽर्थः । एवं श्रुत्यर्थाभ्यामस्य पदस्य द्रैविध्यमभिधाय पुनर्देयादेयादिकर्मकारकभूतद्रव्यमेदेन चातुर्विध्यमाह स एव—

अथ देयमदेयं च दत्तं चादत्तमेव च ।

व्यवहारेषु विज्ञेयो दानमार्गश्चतुर्विधः ॥

देयमनिषिद्धं दानक्रियायां निर्वर्तकं द्रव्यम् । अदेयं चानि-
र्वर्तकम् । दत्तं दाने सति सम्प्रदानादनपहार्यम् । अदत्तं चाप
हार्यमिसेतैर्देयदेयदत्तादत्तैर्दानमार्गो दानप्रकारश्चतुर्विधो व्यव-
हारेषु विज्ञेय इसर्थः । तथाऽनन्तरपदस्यापि स्वरूपभेदा-
वुक्तौ—

अभ्युपेत्य तु शुश्रूपां यस्तां न प्रतिपद्यते ।

अशुश्रूपाऽभ्युपेत्यतद्विवादपदमुच्यते ॥

यच्छिष्यादिशुश्रूपकस्याङ्गीकृतगुर्वाचाङ्गाऽकरणं तदभ्युपेत्याशु-
श्रूपाख्यं विवादपदमित्यर्थः । य इति सामान्यशब्दोक्त-
शिष्यान्तेवासिभूतकर्मकुदासाख्यपञ्चशुश्रूपकवशात् पञ्चविध-
त्वमस्य पदस्यार्थात्सिद्धमिति न तेन पृथग्भेदो दर्शितः ।
वृहस्पतिना पुनर्वृद्धा भेदा दर्शिताः—

अनेकधा त्वभिहिता जातिकर्मानुरूपतः ।

विद्याविज्ञानकामार्थनिमित्तेन चतुर्विधा ॥

एकैकः पुनरेतेषां क्रियाभेदात्प्रभिव्यते ॥

इति । वेदविद्या हि शिष्यस्य शुश्रूपकत्वे निमित्तम् । शिल्प-
विज्ञानमन्तेवासिनः । कामार्थैः भूतकादेः । अनन्तरपदस्य तु
स्वरूपभेदौ नारदेनाभिहितौ—

भृत्यानां वेतनस्योक्तो दासादानविधिक्रमः ।

वेतनस्यानपार्कम् तद्विवादपदं स्मृतम् ॥

भूत्यानां भूत्यर्थं कर्म कुर्वतां वेतनस्य भूतेर्दानादानविधि-
क्रमः ईदृशस्य देयं ईदृशस्य न देयम्, दत्तमप्येवंविधात् प्रत्या-
देयं क्वचिद्विगुणं देयमित्याद्युक्तं यत्र विवादपदे तद्रेतनस्य
भूतेरनपाकर्म अनपनयनमननुरूपकरणं वाऽत्र विवेते इति
व्युत्पत्त्या वेतनानपाकर्माख्यं विवादपदमित्यर्थः । अनेनैव
देयादिसाध्यभेदादस्य पदस्यानेकविधित्वमुक्तम् । एवमन्त-
रपदस्याप्याह—

निक्षिप्तं वा परद्रव्यं न ई लब्धवाऽपहृत्य वा ।

विक्रीयतेऽसमक्षं यत् स ज्ञेयोऽस्वामिविक्रयः ॥

असमक्षं स्वामिन इति शेषः । तथा च व्यासः—

याचितान्वाहितन्यासं हृत्वा वाऽन्यस्य यद्गनम् ।

विक्रीयते स्वाम्यभावे स ज्ञेयोऽस्वामिविक्रयः ॥

स्वाम्यभावे स्वामिनोऽसन्निधावित्यर्थः । एवमन्तरपदस्यापि

स्वरूपविभागौ द्रष्टव्यौ । तथा च मारदः—

विक्रीय पण्यं मूल्येन क्रेतुर्यज्ञं प्रदीयते ।

विक्रीयासम्प्रदानं तद्विवादपदमुच्यते ॥

अस्य च पण्यभेदतो भेद इति तद्देदमाह—

लोकेऽस्मिन् द्विविधं द्रव्यं जड़मं स्थावरं तथा ।

क्रयविक्रयधर्मेषु सर्वं तत्पण्यमुच्यते ॥

पद्विधस्तस्य तु बुधैः दानादानविधिस्मृतः ।

गणितं तुलितं मेयं क्रियया रूपतः श्रिया ॥

अस्यार्थः—गणितं क्रमुकादि, तुलितं कनकादि, मेयं प्रस्थादि-
ना व्रीहीदि, क्रियया दोहनादिक्या अश्वमहिष्यादि, रूपतः
पण्याङ्गनादि, श्रिया कान्त्या रत्नादि । एवमनन्तरपदस्यापि
स्वरूपमाह—

क्रीत्वा मूल्येन यः पण्यं केता न वहु मन्यते ।
क्रीत्वाऽनुशय इत्येतद्वादपदमुच्यते ॥

न वहु मन्यते न परामर्शपूर्वमिति मन्यत इसर्थः । तथाऽनन्तरप-
दार्थनिरूपणार्थमाह—

पाषण्डनैगमादीनां स्थितिस्समय उच्यते ।
समयस्यानपाकर्म तद्वादपदं स्मृतम् ॥

पाषण्डः क्षणादयः । नैगमास्सार्थिकाः वणिजः । आदिशब्देन
त्रैविद्यव्राह्मणसमूहश्रेणीपूर्गव्रातगणगुरुमग्रामदेशादयो गृह्णन्ते । ते-
षां स्थितिः पारिभाषिकधर्मतो व्यवस्था समयः तस्यानपाकर्म
अनुलङ्घनं यत्तत्समयस्यानपाकर्म । तदन्यथा क्रियमाणं विरुद्ध-
लक्षणयाऽर्थवत् । समयस्यानपाकर्मारुयं विवादपदं स्मृतमि-
सर्थः । संविद्यतिक्रम इति मुख्यमारुयान्तरमस्य पदस्य प्रासि-
द्धत्वान्नोक्तम् ।

अनन्तरपदमपि व्याचष्टे—

सेतुकेदारमर्यादाविकृष्टाकृष्टनिश्चयाः ।
क्षेत्राधिकारा यत्र स्युर्विवादः क्षेत्रजस्स्मृतः ॥

सेरुर्जलप्रवाहवन्धः । केदारः क्षुद्रवास्तुभिः कलिपतो देशः,
क्षेत्रमात्रा वा । मर्यादा क्षेत्रादिसीमा । विकृष्टो लाङ्गलादिनोज्ञे
दितो देशः । अकृष्टः खिलो देशः । तेषां निश्चयाः क्षेत्राधिकाराः
क्षेत्रविपया यत्र भवेयुः स क्षेत्रजो विवाद इत्यर्थः । स च पद्म-
कार इसाह कात्यायनः—

आधिक्यं न्यूनता चांशे अस्तिनास्तित्वमेव च ।

आभोगभुक्तिस्सीमा च पद् भूवादस्य हेतवः ॥

अस्यार्थो विविच्योच्यते—कञ्चिद्भागमन्नीकृत्य ततोऽधिका
भूरास्ति नेतीति विवाद आधिक्यनिवन्धनः । एतावती भूस्तव
नेत्युक्ते मैतावसस्तीसेवंविधो न्यूनताहेतुकः । अस्यां भुवि
ममांशोऽस्तीत्युक्ते नेत्येवंविधोऽशोऽस्तित्वकारितः । अत्र तवांशो
नास्तित्युक्ते विद्यत इत्येवंविधोऽशो नास्तित्वनिमित्तकः ।
मदीया भूस्तव्या प्रागभुज्यमानैवेदानीं भुज्यत इत्युक्ते प्रागपि
भुक्तिरस्तीत्येवंविधो भोगभुक्तिवीजकः । इयं मर्यादा मदीया
या भुव इत्युक्ते नेत्येवंविधस्सीमासम्भवः । स च यावत्सीमाभेदं
भिद्यत इति भेदमाह नारदः—

ध्वजिनी मत्स्यनी चैव नैधानी भयवर्जिता ।

राजशासननीता च सीमा पञ्चविधा स्मृता ॥

ध्वजिनी वृक्षादिना लक्षिता । मत्स्यनी जलेन । नैधानी
निखातकृष्टादिना । भयवर्जिता वादिनोर्मियसम्प्रतिपत्तिः
कृता । राजशासननीता राजेच्छया निर्मिता ।

अथ तेनैवानन्तरपदद्रयस्य निरूपणं संक्षेपेण कृतम्—

विवाहादिविधिः स्त्रीणां यत्र पुंसां च कीर्त्यते ।

स्त्रीपुंसयोगसंज्ञं तद्रिवादपदमुच्यते ॥

विभागोऽर्थस्य पित्र्यादेः पुत्रैर्यत्र प्रकल्प्यते ।

दायभाग इति प्रोक्तं व्यवहारपदं बुधैः ॥

उभयत्रादिशब्देन वहुविधो भेदो दर्शितः । पुत्रैरिति दाया-
दोपलक्षणार्थम् । अनन्तरपदत्रयस्य तु प्रपञ्चेनैव निरूपणं
कृतम्—

सहसा क्रियते कर्म यत्किञ्चिद्व्लदर्पितैः ।

तत्साहसमिति प्रोक्तं सहो वलमिहोच्यते ॥

यत्किञ्चिन्मध्यग्रहनापहरणादिकमित्यर्थः । तथाच याज्ञवल्क्यः—

सामान्यद्रव्यप्रसभहरणं साहसं स्मृतम् ॥

इति । सामान्यद्रव्यग्रहणं मनुष्यमारणादेवपलक्षणार्थम् । अत-
एव वृहस्पतिः—

मनुष्यमारणं चौर्यं परदाराभिमर्शनम् ।

पारुष्यमुभयं चेति साहसं पञ्चधा स्मृतम् ॥

इति । एवमनेकविधत्वमस्य पदस्य यत्किञ्चिच्छब्देन लक्षणश्लो-
कगतेनोक्ता पुनस्त्रैविध्यमाह नारदः—

तत्पुनस्त्रिविधं ज्ञेयं प्रथमं मध्यमं तथा ।

उत्तमं चेति शास्त्रेषु तत्योक्तं लक्षणं पृथक् ॥

लक्षणमपि प्रपञ्चितं तेन—

फलमूलोदकादीनां क्षेत्रोपकरणस्य च ।
 भङ्गाक्षेपोपमर्दाद्यैः प्रथमं साहसं स्मृतम् ॥
 वासःपकाक्षपानानां गृहोपकरणस्य च ।
 एतेनैव प्रकारेण मध्यमं साहसं स्मृतम् ॥
 व्यापादो विपशक्षाद्यैः परदाराभिर्मर्शनम् ।
 प्राणोपरोधि यज्ञान्यदुक्तमुत्तमसाहसम् ॥

इति । विविधानामापदां विपादिभिरापादनं व्यापादनम् ॥ तथा
 वाक्पारुष्यस्य स्वरूपमाह—

देशाजातिकुलादीनामाक्रोशन्यङ्गसंयुतम् ।
 यद्वचः प्रतिकूलार्थं वाक्पारुष्यं तदुच्यते ॥
 यद्वचनं देशाद्याक्षेपार्थवोधकं, यज्ञात्यन्तहुःखकरार्थकं तद्राक्षपारु-
 ष्यम् । तदपि त्रिविधमिसाह—

निष्ठुराश्लीलतीव्रत्वात्तदपि त्रिविधं स्मृतम् ।

इति । निष्ठुरादीनां स्वरूपमाह—

साक्षेपं निष्ठुरं ज्ञेयमश्लीलं न्यङ्गसंयुतम् ।

पतनीयैरुपक्रोशैः तीव्रमाहूर्मनीषिणः ॥

धिद्यूर्खजालमेसादि साक्षेपम् । न्यङ्गं भगिनीसम्बन्धाद्यवद्यम् ।

पतनीयैः सुरापोसीखादिभिः । तथाच कात्यायनः—

यन्वसत्संज्ञितैरङ्गैः परमाक्षिपति कचित् ।

अभूतैर्वाऽथ भूतैर्वा निष्ठुरा वाक् स्मृता बुधैः ॥

न्यग्रभावकरणं वाचा क्रोधात् कुरुते यदा ।
 वृत्तेदेशकुलादीनामश्लीला सा बुधैः स्मृता ॥
 महापातकयोक्री च रागद्रेपकरी च या ।
 जातिभ्रंशकरी वाऽथ तीत्रा सा प्रथिता तु वाक् ॥

बृहस्पतिस्त्वत्रापि साहमवत् प्रथममध्ययोत्तमभेदेन त्रैविध्यमाह—
 देशग्रामकुलादीनां क्षेपः पापेन योजनम् ।
 द्रव्यं विना तु प्रथमं वाक्पारुष्यं तदुच्यते ॥
 भगिनीमातृसम्बन्धमुपपातकशंसनम् ।
 पारुष्यं मध्यमं प्रोक्तं वाचिकं शास्त्रवेदिभिः ॥
 अभक्ष्यपेयकथनं महापातकदूपणम् ।
 पारुष्यमुत्तमं प्रोक्तं तीव्रं मर्माभिघटनम् ॥

इति । द्रव्यं विना द्रव्यवैशिष्ट्यं विनेत्यर्थः । कासायनस्त्वन्यानपि
 वाक्पारुष्यभेदानाह—

हुङ्कारः कासनं चैव लोके यच्च विगर्हितम् ।
 अनुकुर्यादनुवृयाद्राक्पारुष्यं तथोच्यते ॥
 योऽगुणान् कीर्तयेत्क्रोधान्विर्गुणे वा गुणज्ञताम् ।
 अन्यसंज्ञानुयोगी वा वाग्दुष्टं तं नरं विदुः ॥

इति । व्यासस्तु दण्डपारुष्यस्वरूपमाह—

भस्मादीनां प्रक्षिपणं मोडनं च करादिना ।
 आवेष्टनं चांशुकादैर्दण्डपारुष्यमुच्यते ॥

वृहस्पतिरपि—

हस्तपापाणलगुडैर्भस्मकर्दमपांसुभिः ।

आयुधैश्च प्रहरणं दण्डपारुष्यमुच्यते ॥

प्रहरणं परगात्रेषु विति शेषः । तथा च नारदः—

परगात्रेष्वभिद्रोहो हस्तपादायुधादिभिः ।

भस्मादिभिश्चोपवातो दण्डपारुष्यमुच्यते ॥

परगात्रेषु स्थावरजङ्गममूर्तिपु । दण्डो द्रोहः । पारुष्यं निष्ठुरता ।

एतदपि पदं त्रिविधामित्याह स एव—

तस्यापि दृष्टं त्रैविध्यं हीनमध्योक्तमक्रमात् ।

अवगूरणनिश्चङ्गपातक्षतजदर्शनैः ॥

हीनमध्यमोक्तमानां तु द्रव्याणां समतिक्रमादिति कर्तुवर्यापारता-
रतम्यात्, कर्मभूतद्रव्यवैशिष्ट्यतारतम्याच्च प्रथममध्यमोक्तमभा-
वेन त्रैविद्यमित्यर्थः । ननु—पारुष्यद्वयस्य साहसविशेषत्वात्
पदान्तरत्वेनोक्तिरयुक्ता, सखम्, सहसा क्रियमाणस्य साहस-
विशेषत्वं छलेन पुनः क्रियमाणस्य पदान्तरत्वमेव, साहसलक्ष-
णाभावात् । तथाचोक्तं तेऽनेव—

तस्यैव भेदः स्तेयं स्याद्विशेषस्तत्र तूच्यते ।

आधिस्साहसमाक्रम्य स्तेयमाधिः छलेन तु ॥

आधिः क्लेशः, स आक्रम्यार्थहरणद्वारा क्रियमाणः साह-
सम् । छलेन पुनरर्थग्रहणद्वारा क्रियमाणं स्तेयमित्यर्थः । ननु
अनेन स्तेयस्य भेद उक्तो न पारुष्यस्य । सत्यं, अपृथगुदि

पृथ्व्यापि भेद उक्ते पृथगुदिष्टस्य मुतरामेव भेदो लक्ष्यत इति स्ते-
यमात्रस्योक्त इसविरोधः । अतः पदान्तरत्वेनाप्युक्तिर्युक्तैव ।

अत एव सङ्ग्रहकारः—

मनुष्यमारणादीनि क्रियन्ते प्रसभं यदि ।

साहसानीति कथ्यन्ते यथाख्यात्यन्यथा पुनः ॥

अन्यथा पुर्यद्यप्रसभं कृतानि तदा यथाख्यानि स्तेयस्त्रीसङ्ग्रह
णवाक्पारुष्यदण्डपारुष्याख्यानीत्यर्थः । नन्वेवं स्त्रीस्तेयसङ्ग्रहण-
योरपि साहसात् पृथगुदेशनं कार्यम् । सत्यम्, तत एवमनुना
स्तेयं च साहसं चैव स्त्रीसंग्रहणमेव च ॥

इति पृथगुदिष्टम् । नारदेन तु तयोश्छलेनैव क्रियमाणत्वात् पदा-
न्तरत्वं स्फुटमेवेति साहसान्तर्भावं एवोदेशदशायां दर्शितः ।
पारुष्यद्यूयस्य तु प्रायेण प्रसभं क्रियमाणत्वात् पदान्तरत्व-
मव्यक्तमिति पृथगप्युदेशः कृत इति सर्वमनवद्यम् । स्तेयस्य
साहसात् भेदमृक्ता त्रैविध्यमप्युक्तं नारदेन—

तदपि त्रिविधं ज्ञेयं द्रव्यापेक्षं मनोपिभिः ।

क्षुद्रमध्योक्तमानां तु द्रव्याणामपहारतः ॥

क्षुद्रादिद्रव्याण्यपि तेनैव दर्शितानि—

मृद्गाण्डासनखट्टास्थिदारुचर्मतृणादि यत् ।

शमीधान्यं कृतान्नं च क्षुद्रद्रव्यमुदाहृतम् ॥

वासः कौशेयवर्जं तु गोवर्जं पशवस्तथा ।

हिरण्यवर्जं लोहं च मध्यं व्रीहियवादि च ॥

हिरण्यरत्नकौशेयस्त्रीपुंगोगजवाजिनाम् ।

देवब्राह्मणराजां च विज्ञेयं द्रव्यमुत्तमम् ॥

उपायैर्विविधैरेषां वश्चयित्वाऽपकर्षणम् ।

सुतमत्तप्रमत्तेभ्यः स्तेयमाहुर्मनीषिणः ॥

इति । शमीधान्यं कोशवेष्टितं मापमुद्गादि । कौशेयं क्रिमिकोशजाततन्तुनिर्मितम् । स्त्रीसङ्घ्रहणस्य तु त्रैविध्यमाह वृहस्पतिः—

पापमूलं संग्रहणं त्रिप्रकारं निवोधत ।

बलोपाधिकृते द्रे तु तृतीयमनुरागजम् ॥

सङ्घ्रहणं परस्त्रिया सह पुरुषस्य सम्बन्धः । तथाच नारदः—

परस्त्रिया सहाकालेऽदेशे वा पुरुषस्य तु ।

स्थानसंभापणामोदास्त्रयसंग्रहणक्रमाः ॥

इति । स्वोक्तत्रिप्रकारलक्षणमाह वृहस्पतिः—

अनिच्छन्त्या यत्क्रियते सुप्तोन्मत्तप्रमत्तया ।

प्रलपन्सा वा रहश्च बलात्कारकृतं तु तत् ॥

छद्यना गृहमानीय दत्त्वा वा मत्तकार्मणम् ।

संयोगः क्रियते यस्यां तत्तूपाधिकृतं विदुः ॥

अन्योन्यचक्षुरागेण दूतीसंप्रेषणेन वा ।

कृतं रूपार्थलोभेन ज्ञेयं तदनुरागजम् ॥

कार्मणं वशीकरणम् । तथा प्रथममध्यमोत्तमभावेनापि त्रैविध्यलक्षणमाह स एव—

तत्पुनस्त्रिविधं प्रोक्तं प्रथमं मध्यमोक्तमम् ।
 अपाङ्गावेक्षणं हास्यं दूतीसंप्रेपणं तथा ॥
 स्पर्शो भूषणवस्त्राणां प्रथमसंग्रहः स्मृतः ।
 प्रेपणं गन्धमाल्यानां धूपमध्वन्वाससाम् ॥
 संभापणं रहसि च मध्यमं भंग्रहं विदुः ।
 एकशय्यासनक्रीडाचुम्बनालिङ्गनं तथा ॥
 एतत्संग्रहणं प्रोक्तमुक्तमं शास्त्रेदिभिः ।

इति । व्यासोपि—

सङ्ग्रहस्त्रिविधो ज्ञेयः प्रथमो मध्यमस्तथा ।
 उक्तमश्वेति शास्त्रेषु तस्योक्तं लक्षणं पृथक् ॥
 अदेशकालसंभापा निर्जने च परस्त्रिया ।
 कटाक्षावेक्षणं हास्यं प्रथमसंग्रहः स्मृतः ॥
 प्रेपणं गन्धमाल्यानां धूपभूषणवाससाम् ।
 प्रलोभनं चान्नपानैर्मध्यमसङ्ग्रहः स्मृतः ॥
 शय्यासनं विविक्ते तु परस्परमुपात्रयः ।
 केशाकेशिग्रहेन्द्रीव ज्ञेय उक्तमसङ्ग्रहः ॥

विविक्ते रहसि । केशाकेशिग्रहेः परस्परकेशग्रहणपूर्वकक्रीडा-
 भिः । काल्यायनोपि संग्रहभेदानाह—

दूतोपचारयुक्तश्वेदवेलास्थानसंस्थितिः ।
 कण्ठकेशान्नलग्राहः कर्णनासाकरादिपु ॥

एकस्थानासनाहाराः संग्रहो नवधा स्मृतः ।

अञ्चलं वस्त्रप्रान्तम् । तथा—

परास्त्रियाऽभिभाषेत तीर्थेऽरण्ये गृहेऽपि वा ।

नदीनां चैव संभेदे स सङ्घरणमासुयात् ॥

सम्भेदसङ्घमः । तथा—

उपकारक्रिया केळिः स्पर्शो भूषणवाससाम् ।

सहखट्टासनं चैव सर्वं संग्रहणं स्मृतम् ॥

उपकारक्रिया ताम्बूलादिदानेनोपकारकरणम् । केळिः परिहासः । तथा च—

द्वियं स्पृशेददेशे यः स्पृष्टो वा मर्ययेत्तया ।

परस्परस्यानुमते सर्वं सङ्घरणं स्मृतम् ॥

अदेशः स्तनादिप्रदेशः । नारदोपि—

पाणौ यां च निगृहीयात् वेण्यां वस्त्राञ्चलेऽपि वा ।

तिष्ठतिष्ठेति वा व्रूयात्सर्वं संग्रहणं स्मृतमिति ॥

तथा द्यूतसमाह्याख्यस्यापि पदस्य स्वरूपभेदवोधनार्थमाह
स एव—

अक्षवर्ध¹शलाकाद्यैः देवनं जिह्वकारितम् ।

पणक्रीडावयोभिश्च पदं द्यूतसमाह्यम् ॥

वर्धः चर्ममयपट्टिका । आघशब्देन कपार्दिकादयो गृह्यन्ते । अक्षादिभिः पणपूर्वकं देवनं क्रीडनं जिह्वकारितं कौटिल्येन कृतं

¹ अक्षवर्धन इति पाठान्तरम्,

यत् तत् यूताख्यम् । तथा वयोभिः कुकुटादिभिः पणपूर्वकं
देवनं समाहयाख्यम् । तद्वयं मिलितं यूतसमाहयाख्यमेकमेव
पदमित्यर्थः । वयोग्रहणं प्राण्युपलक्षणार्थम् । अत एव मनुः—

अप्राणिभिर्यत्क्यते तल्लोके द्यूत उच्यते ।
प्राणिभिः क्रियमाणस्तु स विज्ञेयस्समाहयः ॥

बृहस्पतिरापि—

अन्योन्यं परिगृहीताः पक्षिमेष्वपादयः ।

प्रहरन्ते कृतपणाः तद्वदन्ति समाहयम् ॥

इति । प्रकीर्णकस्य लक्षणाभेदौ तु नारदेनोक्तौ—

प्रकीर्णके पुनर्ज्ञेया व्यवहारा नृपाश्रयाः ।

राजामाज्ञाप्रतीघातः तत्कर्मकरणं तथा ॥

पुरप्रधानसंभेदः प्रकृतीनां तथैव च ।

पाषण्डिनैगमश्रेणीगणर्घमविपर्ययाः ॥

पितापुत्राविवादश्च प्रार्याश्चत्तव्यतिक्रमः ।

प्रतिग्रहविलोपश्च लोप आश्रमिणामपि ॥

वर्णसङ्करदोपश्च तद्वृत्त्यनियमस्तथा ।

न दृष्टं यच्च पूर्वेषु सर्वे तत्स्यात्प्रकीर्णकम् ।

इति । नृपेण यद्यत्स्वाज्ञाव्यतिक्रमादौ प्रतिवादित्वमास्थाय
निर्णेतव्यम्, यच्च क्रुणादानादिपूर्वोक्तपदेषु नोक्तम्, तत्सर्वं
प्रकीर्णकाख्यं पदमित्यर्थः । बृहस्पतिः—

कुमीदनिध्याधेयाख्यं संभूयोत्थानमेव च ।
 भृत्यादानमगुश्रूपा भूवादोऽस्यामिविक्रयः ॥
 क्रयाविक्रयानुशयः समयातिक्रमस्तथा ।
 खीपुंसयोगः स्तेयं च दायभागोऽक्षदेनवम् ॥
 एतान्यर्थसमुत्थानि पदानि तु चतुर्दश ।
 पुनरेवं प्रभिन्नानि क्रियाभेदादनेकधा ॥
 पारुष्ये द्वे वधश्रैव परस्त्रीसङ्गहस्तथा ।
 हिंसोद्भवानि चवारि पदान्याह वृहस्पतिः ॥
 हीनमध्योत्तमत्वेन प्रभिन्नानि पृथक्पृथक् ।
 विशेष एषां निर्दिष्टः चतुर्णामप्यनुक्रमात् ॥
 पदान्यष्टादशैतानि धर्मशस्त्रोदितानि तु ।
 मूलं सर्वविवादानां ये विदुस्ते परीक्षकाः ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामष्टादशपदनिरूपणम्

अथ व्यवहारभेदाः

उक्तं स्वरूपान्तर्गतविषयभेदतो व्यवहारस्य वहुविधत्वम् । अथ
 तस्यैवेदानीं पणादिवशात् भेदः प्रतिपाद्यते । अत्र याज्ञवल्क्यः—

सपणश्रेद्धिवादस्त्यात्तत्र हीनं तु दापयेत् ।

इति । पराजिते मयैतावत् राज्ञे दीयत इति दर्पवशादभ्युपगतं
 धनं पणं तेन सहितः सपणः । चेच्छब्दादपणोपि, तेन द्विविधो
 व्यवहारः । तथा चोक्तं नारदेन —

सोच्चरोऽनुच्चरश्चोति स विज्ञेयो द्विलक्षणः ।

सोच्चरोऽभ्यधिको यत्र विलेखापूर्वकः पणः ॥

प्रतिज्ञाविलेखनात्पूर्वं यत्र व्यवहरे दण्डादभ्यधिकः पण उभा-
भ्यामुपेयते अन्यतरेण वा स सोच्चरो व्यवहार इसर्थः । तथाऽ-
न्येऽपि भेदास्तेनोक्ताः —

स चतुष्पाच्चतुस्थानः चतुस्साधन एव च ।

चतुर्हिंतश्चतुर्व्यापी चतुष्कारी च कीर्त्यते ॥

अष्टाङ्गोऽष्टादशपदः शतशाखस्तथैव च ।

त्रियोनिद्र्यभियोगश्च द्विद्वारो द्विगतिस्तथा ॥

इति । स्वयमेव चैतान् प्रकारान् व्याचष्टे—

धर्मश्च व्यवहारश्च चरित्रं राजशासनम् ।

चतुष्पाद्वयवहारोऽयं उत्तरः पूर्ववाधकः ॥

ननु—प्रतिज्ञोच्चरप्रमाणनिर्णयानां व्यवहारपदत्वं न धर्मादीनामिति
किमिदमुक्तम्? उच्यते—निर्णयपादो धर्माद्यनुसारेण चतुर्विधः ।
तत्र यदनुसारेण यो निर्णयः सः तच्छब्देन निर्देशयते । तेन
धर्मादीभिरपि चतुष्पाच्चवर्णनं युक्तमेव । तथाच वृहस्पतिः—

धर्मेण व्यवहारेण चरित्रेण नृपाङ्गया ।

चतुष्प्रकारोऽभिहितस्सन्दिग्धेऽर्थे विनिर्णयः ॥

चतुर्विधानामपि निर्णयानां लक्षणमाह कात्यायनः—

दोषकारी तु कर्तृत्वं धनस्वापी स्वकं धनम् ।

विवादे प्राप्नुयाद्यत्र धर्मेणैव स निर्णयः ॥

दोषो हिंसादिः । कर्तृत्वं तत्कारित्वम् ।

स्मृतिशास्त्रं तु यत्किञ्चित् प्रथितं धर्मसाधकैः ।

कार्यणां निर्णयार्थे तु व्यवहारः स्मृतो हि सः॥

धर्मशास्त्रनिरूपितप्रतिज्ञोत्तराद्यनुसारेण निर्णयो व्यवहाराख्य
इत्यर्थः ।

यद्यदाचर्यते येन धर्म्यं वाऽधर्म्यमेव वा ।

देशस्याचरणान्नियं चरित्रं तत्पकीर्तितम् ॥

तदनुसारीति निर्णयोपि तथैव प्रकीर्तित इत्यर्थः ।

न्यायशास्त्रविरोधेन देशदृष्टेस्तथैव च ।

यं धर्मं स्थापयेद्राजा न्यायं तद्राजशासनम् ॥

अस्यायमर्थः— मानान्तराविरुद्धो राजवुद्धिमात्रपरिकल्पितो
निर्णयो राजशासनमित्युच्यते इति । अत्रैकैकप्रकारस्य पुनश्च
द्वैविध्यमाह वृहस्पतिः—

एकैको द्विविधः प्रोक्तः क्रियाभेदान्मनीषिभिः ।

इति । द्वैविद्ध्यमापि तेनैव दर्शितम्—

समयग्निचार्यं कार्यं तु युक्तच्चा संपरिकल्पितम् ।

परीक्षितं च शपथैः स ज्ञेयो धर्मनिर्णयः ॥

प्रतिवादी प्रपद्येत यत्र धर्मस्स निर्णयः ।

दिव्यैर्वा शोधितस्सम्यक् द्वितीयस्स उदाहृतः ॥

सह तत्त्वानुसरणेन कृतः प्रथमो धर्माख्यनिर्णयः । विनातत्त्वा-
नुसरणं सखोत्तरेण वा दिव्यप्रमाणेन वा कृतो द्वितीय इत्यर्थः ।

प्रमाणनिश्चितो यस्तु व्यवहारस्स उच्यते ।

वाक्छलानन्तरत्वेन द्वितीयः परिकीर्तिः ॥

प्रमाणमत्र मानुषं विवक्षितम् । दिव्यनिश्चितस्य धर्मनिर्णय-
कोटित्वात् ।

अनुमानेन निर्णीतं चरित्रमिति कथ्यते ।

देशस्थित्या द्वितीयस्तु शास्त्रविद्वद्गुदाहृतः ॥

अनुमानमुल्काहस्तादि लिङ्गम् ।

प्रमाणरहितो यस्तु राजाज्ञानिर्णयः स्मृतः ।

शास्त्ररीत्यविरोधेन तथा चान्यः प्रकीर्तिः ॥

इति । प्रमाणरहित इस्यार्थो व्यासेन प्रपञ्चितः—

लिखितं साक्षिणो भुक्तिः प्रमाणं त्रिविधं स्मृतम् ।

अनुमानं विदुर्हेतुं तर्कश्चेति मनीषिणः ॥

देशस्थितिः पूर्वकृता चरित्रं समुदाहृतम् ।

अर्थानुरूपाश्शपथाः स्मृत्यस्सत्यपदादयः ॥

तेषामभावे राजाज्ञां निर्णयं तु विदुर्वृथाः ।

इति । नन्वेवं तर्हि—‘उत्तरः पूर्ववाधकः’ इति नारदवचन-
मसम्बद्धं, तत्त्वार्थानुगुण्यातिशयेन पूर्वस्यैवोत्तरवाधकत्वात्,

छलं निरस्य भूतेन व्यवहारान्येन्नृपः ।

इति याज्ञवल्क्येनोक्तत्वाच्च, उच्यते—सत्यम्, उत्सर्गतस्सर्वत्रैवं, कृ-

चिद्विषये तृत्तरः पूर्ववाधको भवत्येव । तद्रिपयं च नारदवचनम् ।

तथाहि—यदा केनचिद्विशिष्टेन राजन्यादिना मोहात्कथञ्चित्

राजदारादेः स्पर्शनादिकं कृतम्, कृत्वा च स्वप्राणभयान्मिथ्या
करोति साक्षिणश्च सन्ति ते च राजा पृष्ठास्सन्तो वधोऽस्य माभू-
दिति नायमस्य कर्मणः कर्तेति मिथ्यासाक्ष्यं ब्रूयुः तदा दोषका-
रिणस्तत्कर्तृत्वाप्राप्तेर्धर्मो व्यवहारेण वाध्यते । युक्तं चात्र धर्मवा-
धनं ‘वर्णिनां तु वधो यत्र’ इति साक्षिणां मिथ्याभिधानविधानात् ।
यदा पुनः परदाराभिगमनं कृतमनेन साक्षिणो विद्यन्त इति कश्चि-
दाभीरादिः केनचिदभियुक्तो ब्रूते—सत्यमेतत् साक्षिभाषितं तथा
अपि नाहं दण्ड्यः चरित्रवलान्मैयैतत्कृतम् । निवेशितं च पुस्तके
राजा तदिति चरित्रेण व्यवहारो वाध्यते, व्यवहारतः प्राप्तस्य
दण्डस्य चरित्रितो निवृत्तत्वात् । युक्तं चात्र चरित्रेण वाधनम्—

ग्रामगोप्तपुरश्रेणीसार्थसेनानिवासिनाम् ।

व्यवहारश्चरित्रेण निर्णेतव्यो वृहस्पतिः ॥

इति वचनात् । चरित्रमपि क्वचिद्राजाज्ञया वाध्यते—कुलगृहाभ्यन्त-
रे न केनचिद्राजपुरुषेण प्रवेष्टव्यमिति चरित्रमीदिशं कृतम् । ततो
राजा कश्चिदपराधी गृहं प्रविष्टो ज्ञातः । ततो राजा कश्चिद्राजपुरुष
आश्रप्तः गृहाभ्यन्तरमपि प्रविश्य स दुष्ट आनेतव्य इति तदा
चरित्रमपि राजशासनेन वाध्यते । दुष्टनिग्रहस्यावशयकत्वेन
चरित्रितो राजशासनस्य वलीयस्त्वाद् । एवंविधमेव विषयं
मनसि निधाय वृहस्पतिनाऽप्युक्तम्—

शास्त्रं केवलमाश्रित्य क्रियते यत्र निर्णयः ।

व्यवहारस्स विज्ञेयः धर्मस्तेनापहीयते ॥

देशास्थित्याऽनुमानेन नैगमानुगतेन च ।
 क्रियते निर्णयस्तत्र व्यवहारस्तु वाध्यते ॥
 विहाय चरिताचारं यत्र कुर्यात् पुनर्नृपः ।
 निर्णयं सा तु राजाज्ञा चरित्रं वाध्यते तया ॥

इति । प्रकृतमुच्यते—चतुर्स्थानव्याख्यानार्थमाह—
 तत्र सत्ये स्थितो धर्मो व्यवहारस्तु साक्षिपु ।
 चरित्रं पुस्तकरणे राजाज्ञायां तु शासनम् ॥

साक्षिग्रहणं धर्मशास्त्रस्थदिव्येतरप्रमाणस्य चोपलक्षणार्थम् ।
 पुस्तकरणं लेख्यम् ।

चतुर्साधनमाह—

सामाद्युपायसाध्यत्वाच्चतुर्साधनं उच्यते ।

विप्रतिपन्नार्थिप्रत्यर्थिनोस्सामाद्युपायसाध्यत्वादिसभिप्रायः ।

चतुर्हिंतमाह—

चतुर्णामाश्रमाणां तु रक्षणाच्च चतुर्हितः ।

आश्रमग्रहणं वर्णानामपि प्रदर्शनार्थम् ।

चतुर्व्यापिनमाह—

कर्तृस्तथा साक्षिणश्च सभ्याव्राजानमेव च ।

व्याप्रोति पादशो यस्माच्चतुर्व्यापी ततस्मृतः ॥

सम्यगसम्यक् दृष्टो धर्माधर्मफलेन कर्त्रादीन् पादशो व्याप्रोतीत्यर्थः ।

चतुष्कारिणमाह—

धर्मस्यार्थस्य यशसो लोकसक्तेस्तथैव च ।

चतुर्णा करणादेपां चतुष्कारी प्रकीर्त्यते ॥

लोकसक्तिः लोकानुरागः ।

अष्टाङ्गमाह—

राजा सपुरुषास्सभ्याः शास्वं गणकलेखकौ ।

हिरण्यमयिरुदकमष्टाङ्गं समुदाहृतम् ॥

एतेषां तूपयोगमुपरिष्टादक्ष्यामः । अष्टादशपदशतशाख्योर्बर्या-
र्थ्यानं पूर्वप्रकरणयोर्दर्शतमिहानुसंधेयम् ।

त्रियोनिमाह—

कामात्क्रोधाच्च लोभाच्च त्रिभ्यो यस्मात्प्रवर्तते ।

त्रियोनिः कीर्त्यते तेन त्रयमेतद्विवादकृत् ॥

यथासम्भवं सर्वत्रेति शेषः ॥

द्वयभियोगमाह—

द्वयभियोगस्तु विज्ञेयः शङ्कातत्वाभियोगतः ।

अत्रैवोदाहरणमाह—

शङ्काऽसतां तु संसर्गात्तच्च होद्वादिदर्शनात् ।

कितवस्तेनाद्यसद्विसंसर्गात् साधावपि स्तेयादिशङ्का भवति ।

होद्वादिदर्शनमपहृतैकदेशादिलिङ्गोपलम्भः, प्रयक्षदर्शनं वा ।

उदाहणमात्रमसतां संसर्गस्सतामप्याद्यानां संसर्गे सति निक्षे-

पादिशङ्कासम्भवात् । अतो नैतल्लक्षणं शङ्काभियोगस्य ॥

द्विद्वारमाह—

पक्षद्वयाभिसम्बन्धात् द्विद्वारस्समुदाहृतः ।

पूर्ववादस्तयोः पक्षः प्रतिपक्षस्तदुत्तरः ॥

वाद इति शेषः । द्वारं कार्यारम्भप्रवृत्तिः ॥

द्विगतिमाह—

भूतच्छलानुसारित्वात् द्विगतिस्समुदाहृता ।

भूतं तत्त्वार्थसंयुक्तं प्रमादाभिहितं छलमिति ॥

हारतीोपि कांश्चिद्भेदानाह—

एकमूलो द्विरुत्थानो द्विस्कन्धो द्विफलस्तथा ॥

इति । कात्यायनस्तूतान्व्याचष्टे—

साध्यवादस्य मूलं स्याद्वादिना यज्ञिवेदितम् ।

देयाप्रदानं हिंसा चेत्युत्थानद्वयमुच्यते ॥

धर्मशास्त्रार्थशास्त्रे तु स्कन्धद्वयमुदाहृतम् ।

जयश्चैवावसायश्च द्वे फले समुदाहृते ॥

इति । अवसायः पराजयः ।

तथाऽन्योपि भेदस्तेनैव दर्शितः—

पूर्वपक्षश्चोत्तरश्च प्रत्याकलितमेव च ।

क्रियापादश्च तेनायं चतुर्पात्समुदाहृतः ॥

इति । प्रत्याकलितमुत्तराङ्गीकारानन्तरमपि विवदमानयोः कस्य

अत्र क्रियोपन्यसनं न्याय्यमिति प्राण्डिवाकादीनां विमर्शनम् ।

क्रिया लिखितादिप्रमाणं, तन्निर्देशः क्रियापादः । विवादात्मक-
व्यवहारपर्यवसानभागतया प्रत्याकलितक्रिययोरपि व्यवहारत्वा
चतुष्पात्समुदाहृत इत्युक्तम् ॥

अत एव सङ्घकारेणापि पर्यवसानभागस्यापि व्यव
हारत्वमुक्तम्—

परस्परं मनुष्याणां स्वार्थविप्रतिपत्तिषु ।

वाक्यान्नायव्यवस्थानं व्यवहार उदाहृतः ॥

इति । केचित्—उपन्यस्ते प्रमाणे प्रमाणाभावशङ्कापनोदकं जयप-
राजयनिर्णयफलकं विर्मशनं प्रत्याकलितमाहुः । तन्मते पाद-
सङ्घचैव हि विवक्षिता, न तु क्रमः । प्रत्याकलितपादस्य तुरीय-
त्वापातात् । यन्तु याज्ञवल्क्येनोक्तम्—

तत्सिद्धौ सिद्धिमाप्नोति विपरीतमतोऽन्यथा ।

इति । तत्रापि सिद्धिशब्देन सिद्धिफलकं प्रत्याकलितमुच्यते । न
पुनर्जयपराजयावधारणरूपम्, तस्य संप्रतिपत्त्युत्तरेऽपि सत्त्वात्,
द्विपात्संप्रतिपत्तिष्विति वचनविरोधप्रसङ्गात् । तस्मात्तकात्याय
नवचनसमानार्थतैव याज्ञवल्कीयस्य । अन्ये पुनरस्य वचनस्य—

भाषोत्तरक्रियासाध्यसिद्धिभिः क्रमवार्तीभिः ।

आक्षिसचतुरंशस्तु चतुष्पादभिधीयते ॥

इति स्मृत्यन्तरवचनेन समानार्थतां वर्णयन्ति । संप्रतिपत्त्यु
त्तरे तु साधनानिर्देशात्, प्रतिज्ञातार्थस्य असाध्यत्वाच्च न

साध्यमिद्दिलक्षणः पादोऽस्तीति द्विपात्मप्रतिपाच्चिप्विति वचन-
विरोधोपि नास्तीति च वदन्ति ।

अत्र मते पादक्रमोपि स्मृत्यन्तरे दर्शितः —

भापापादस्तु तत्राद्यो द्वितीयश्चोत्तरस्तथा ।

क्रियापादस्तथा चान्यः चतुर्थो निर्णयः स्मृतः ॥

इति । इति स्मृतिजन्दिकायां व्यवहारभेदाः.

अथ निर्णेतृनिर्णयः

अत्र बृहस्पतिः—

एकस्तुनेकधा प्रोक्तो व्यवहारो मनीषिभिः ।

तस्य निर्णयकृद्राजा ब्राह्मणश्च वहुश्रुतः ॥

इति । ब्राह्मणः प्राण्डिवाकाख्यः । तथाच स एव—

विवादे पृच्छति प्रश्नं प्रतिप्रश्नं तथैव च ।

प्रियपूर्वं प्राग्वदति प्राण्डिवाकस्ततस्तु सः ॥

इति । पूर्वोत्तरपक्षौ पृच्छतीति प्राद् । निर्णयं च विशेषेण वक्तीति
विवाक इति यौगिकी तस्य संज्ञेयर्थः ।

नारदेनापि ब्राह्मणे वहुश्रुतत्वं प्रपञ्चयता विधाना-
न्तरेण इयं संज्ञा दर्शिता—

अष्टादशपदाभिज्ञः तद्देदाष्टसहस्रवित् ।

आनन्दीक्षक्यादिकुशलः श्रुतिस्मृतिपरायणः ॥

विवादसंश्रुतं धर्मं पृच्छति प्रकृतं गतम् ।

विवेचयति यस्तस्मात्प्राण्डिवाकस्तु स स्मृतः ॥

इति । एवमुभाभ्यामपि यौगिक्याख्योक्त्यैवाथर्दस्य कार्य-
मप्युक्तम् ।

उक्तं च साक्षादपि नारदेन—

यथा शल्यं भिषक्कायादुद्धरेद्यन्वयुक्तिः ।

प्राण्डिवाकस्तथा शल्यमुद्धरेद्यवहारतः ॥

इति । ब्राह्मणश्चेति चशब्दो निर्णेत्रन्तरसमुच्चयार्थः ।

अत एव मनुः—

येषु स्थानेषु भूयिष्ठुं विवादं चरतां वृणाम् ।

धर्मं शाश्वतमाश्रित्य कुर्युस्तेषां विनिर्णयम् ॥

इति । येषु स्थानेष्वष्टादशपदेष्विसर्थः ।

कात्यायनोपि—

सप्राण्डिवाकस्सामायः सब्राह्मणपुरोहितः ।

ससभ्यः प्रेक्षको राजा स्वर्गे तिष्ठति धर्मतः ॥

इति । प्राण्डिवाकः पूर्वोक्तलक्षणः तेन सह वर्तमानः सप्राण्डि-
वाकः । एवं सामाय इत्यादावपि वक्ष्यमाणसङ्घयानुसारेण
विग्रहः ।

अमात्यस्य पुनर्लक्षणमुक्तं व्यासेन—

सर्वशास्त्रार्थवेत्तारमलुब्धं न्यायभाषिणम् ।

विप्रं प्राज्ञं क्रमायानममासं स्थापयेद्विजम् ॥

इति । सत्यापि विप्रग्रहणे पुनर्द्विजग्रहणमुक्तलक्षणान्वितविप्राभावे

तल्लक्षणं क्षत्रियं वैश्यं वाऽमात्यं स्थापयेत् । न तु शूद्रमिति
दर्शयितुम् ।

यत आह स एव—

द्विजान्विहाय यः पश्येत्कार्याणि वृप्तैस्सह ।

तस्य प्रक्षुभ्यते राष्ट्रं वलं कोशं च नश्यति ॥

इति । अमात्यमिसेकवचनमुपलक्षणमात्रं उद्देश्यगतत्वात्,
मन्वज्ञैर्मन्त्रिभिर्शैव विनीतः प्रविशेत्सभाम् ।

इति मनुना बहुभिर्मन्त्रिभिस्सह सभाप्रवेशविधानाच्च । मन्त्र-
ज्ञैरिति विशेषणोपादानं कार्यदर्शनोपयोगिमन्त्रालोचकत्वेन तेषा
मस्त्यत्रोपयोग इति प्रतिपादयितुम् ।

तथा ब्राह्मणेऽपि बहुत्वमुक्तं तेनैव—

व्यवहारदिव्यक्षुस्तु ब्राह्मणैस्सह पार्थिवः ।

इति पूर्वाधेन । ब्राह्मणैर्विद्वद्विज्ञैरिति शेषः ।

तथाच याज्ञवल्क्यः—

व्यवहारान्वृपः पश्येद्विद्वद्विज्ञिर्ब्राह्मणैस्सह ।

इति यद्यप्येपां विद्वत्या ब्राह्मणत्वबहुत्वाभ्यां सभायां च साधु-
त्वेन सर्वेभ्यो न भेदः । तथाऽप्यनियुक्तत्वेन तेभ्यो भेदो
व्यवसेयः । ते हि नियुक्ताः ।

अत एव वसिष्ठः—

नियुक्तो वाऽनियुक्तो वा धर्मज्ञो वकुर्महीति ।

देवीं वाचं स वदति यशशास्त्रमुपजीवति ॥

यत्तु नारदे नोक्तम्—

नानियुक्तेन वक्तव्यं व्यवहारे कथंचन ।

नियुक्तेन तु वक्तव्यमपक्षपतिं वचः ॥

इति । तद्यद्दृच्छया कार्यान्तरवशाद्वा आगतानियुक्तविषयम् ।

अन्यथा पूर्वोक्तवचनविरोधात्, ब्राह्मणानां सहायत्वनिर्वाहाय
कार्यान्तराक्षेपापत्तेश्च । पुरोहितस्त्रुके एव ।

तथाच व्यासः—

राजा पुरोहितं कुर्यादुदीच्यं ब्राह्मणं हितम् ।

श्रुताध्ययनसम्पन्नमलुब्धं सत्यवादिनम् ॥

इति । एकत्वमत्र विवक्षितं, यूपं च्छिनत्तीतिवदुत्पाद्य गतत्वात् ।

हितमिति वदन् राजा उच्छृङ्खलपवृत्तिर्दण्ड्यादण्ड्येषु पुरोहितेन
निवार्येति दर्शयति । अत एव वसिष्ठेन राज्ञो दण्डशास्त्रार्थातिक्रमे
पुरोहितस्यापि प्रायश्चिन्तमुक्तम्—

“दण्ड्योत्सर्गे राजैकरात्रमुपवसेत्, विरात्रं पुरोहितः ।
कृच्छ्रं अदण्ड्यदण्डने पुरोहितः, त्रिरात्रं राजा ” इति ।

सभ्याः पुनर्वहवः इति । तथाच नारदः—

राजा तु धार्मिकन् सभ्यान् कुर्वीत सुपरीक्षितान् ।

व्यवहारधुरं वोदुं ये शक्तास्सद्वा इव ॥

इति । सभ्यान् कुर्वीत व्यवहारदर्शनार्थम् । सभायां स्थितिं

यथा न त्यजन्ति तथाऽर्थदानमानप्रभृत्युपायेन नियुजीतेत्यर्थः ।

व्यवहारधुरं वोदुं के शक्ता इत्यपेक्षिते याज्ञवल्क्यः—

श्रुताध्ययनसंपन्ना धर्मज्ञास्सत्यवादिनः ।

राजा सभासदः कार्याः रिपौ मित्रे च ये समाः ॥

इति । तेऽपि ब्राह्मणा एव ।

तथा च कात्यायनः—

स तु सभ्यैः स्थिरैर्युक्तः प्राज्ञैः मौलैर्द्विजोत्तमैः ।

धर्मशास्त्रार्थकुशलैरर्थशास्त्रविशारदैः ॥

इति । अत्रवर्जनीयानाह वृहस्पतिः—

देशाचारानभिज्ञा ये नास्तिकाशशास्त्रवर्जिताः ।

उन्मत्तकुद्धलुब्धार्ताः न प्रष्टव्या विनिर्णये ॥

इति । तथसा इत्यानेयमप्याह स एव—

लोकवेदाङ्गधर्मज्ञाः सप्त पञ्च त्रयोपि वा ।

यत्रोपविष्टा विश्रास्त्युः सा यज्ञसदृशी सभा ॥

इति । अत्र प्राण्डिवाकादीनामर्थार्थितया क्रत्विग्वत्सहायमात्रं, ना

धिकारः । अधिकारस्तु व्यवहारदर्शने राजा एवेति मनव्यम् ।

अत एवात्र सप्राण्डिवाक इत्यादिना तस्यैवापाधान्येन निर्देशो

नेतरेषाम्, फलसम्बन्धोपि तस्यैवोक्तो न त्वन्येषाम् । तथाऽकर-

णे दोषः, स्मृतिवलान्नियाधिकारोपि राजा एव ।

अदण्ड्यान् दण्डयन् राजा दण्ड्यांश्रैवाप्यदण्डयन् ।

अयशो महदाम्रोति नरकं चैव गच्छति ॥

इति यनुना राजा एव दोषस्मरणात् । अत एव च राजेतरेषां

सभाप्रवेशनियमः तेनैव दर्शितः—

सभा वा न प्रवेष्टव्या वक्तव्यं वा समञ्जसम् ।

अब्रुवन् विब्रुवन् वाऽपि नरो भवति किल्वपी ॥

राज्ञः पुनस्सभाप्रवेशनियमो वृहस्पतिना दर्शितः—

राजा कार्याणि संपश्येत् सद्ग्रिरेव त्रिभिर्वृतः ।

सभामेव प्रविश्याग्रथामासीनस्थित एव वा ॥

इति । सभ्यैत्तिभिरेव वृतो न त्वेकेन द्राघ्यां वा वृत इत्यर्थः । अतो न प्रागुक्तसभ्यसङ्घशाविरोधः । अतो राजसूय इव व्यवहार-दर्शने राज्ञ एवाधिकार इति सिद्धम् । राजशब्देन चात्र क्षत्रजातीयो वाऽन्यजातीयो वाऽभिषिक्तो वा अनभिषिक्तो वा प्रजापरिपालनादिराज्यकर्ता गौणवृत्त्या प्रतिपाद्यते, न पुनः राज्ञः कर्म राज्यमिति शब्दस्मृतेः, वाहुजजातौ राजशब्दो मुख्य इत्यवेष्टिन्यायाद्राजा राजसूयेनेतिवत् क्षत्रिय एव । आर्याणां मन्वादीनां राजशब्दप्रयोगो राज्यकर्तरि गौण इत्यवेष्टयधिकरण एवोक्तत्वादत एव वृहस्पतिना नृपतिमात्रस्य सभाप्रवेशोऽभिहितः—

प्रातरुत्थाय नृपतिः शौचं कृत्वा विधानतः ।

गुरुन् ज्योतिर्विंदो वैद्यान् देवान्विप्रान्पुरोहितान् ॥

यथाहमेतान् संपूज्य सुपुष्पाभरणाम्बरैः ।

अभिवन्न्य च गुर्वादीन् सुमुखः प्रविशेत्सभाम् ॥

इति । अत एव याज्ञवल्क्येनापि व्यवहारदर्शनं तस्यैव विहितम्—व्यवहारान्वृपः पश्येदिति । यत्तु प्रजापतिनोक्तम्—

राजाऽभिषेकसंयुक्तो ब्राह्मणो वा बहुश्रुतः ।

धर्मासनगतः पश्येद्वयवहाराननुल्वणः ॥

इति, अनुल्वणः अनुद्धृत इसर्थः । एतदपि राज्ञोऽभिषिक्तस्य व्यवहारदर्शनं कर्तव्यमिति विधानार्थं न पुनरितरस्य प्रतिपेधार्थं, तथात्वे परिसङ्ग्यापत्तेः । अत एवानन्तरमेवोक्तं तेनैव—

एवं क्षत्रियसामन्ताः स्वदेशेषु पृथक्पृथक् ।

इतरेषां नृपाणां तु कुर्याद्ब्राह्मणपुंगवः ॥

इति । धर्मासनगता अनुल्वणास्सन्तः क्षत्रियसामन्ताः व्यवहारं पश्येयुः । इतरे पुनः नृपाः ब्राह्मणैश्यादिजातीयाः स्वाधिकारसिद्धये ब्राह्मणश्रेष्ठमेव सदा व्यवहारदंष्टरं कुर्याद्वितीयः । यत्पुनस्तेन—‘ब्राह्मणो वा बहुश्रुतः’ इति पक्षान्तरमुक्तं, तदपि न ब्राह्मणस्याधिकारप्रतिपादनपरं, किंतु-विनाऽपि राज्ञा बहुश्रुतः प्राण्डिवाको राजनियोगात् पश्येदित्येवंपरं, ब्राह्मणस्य नास्त्याधिकारो व्यवहारदर्शन इति प्रागेव दार्शतत्वात् । अत एव विष्णुः—

‘व्यवहारदर्शने ब्राह्मणं वा नियुज्जयात्’

इति । अनेनैवाभिप्रायेण वृहस्पतिरापि—

राजा कार्याणि संपश्येत् प्राण्डिवाकोऽथवा द्विजः ।

न्यायाङ्गान्यग्रतः कृत्वा सभ्यशास्त्रमते स्थितः ॥

इति । एतच्च पक्षान्तरं यदा नृपतिः स्वयं न पश्यति तदैव ।

तथाच मनुः—

यदा स्वयं न कुर्यात् नृपतिः कार्यदर्शनम् ।

तदा नियुज्ज्ञादिद्वांसं ब्राह्मणं कार्यदर्शने ॥

इति । विद्वांसं वहुश्रुतमित्यर्थः । अत एव कात्यायनः—

एकशास्त्रमधीयानो न विद्यात्कार्यनिश्चयम् ।

तस्माद्वागमः कार्यो विवादेपूत्तमो नृपैः ॥

इति । वहागमग्रहणं गुणान्तरस्यापि प्रदर्शनार्थम् । तथा चोक्तम्—

अकूरो मधुरस्मिन्धः क्रमायातो विचक्षणः ।

उत्साहवानलुब्धश्च वादे योज्यो नृपेण तु ॥

इति । कात्यायनेनापि—

यदा न कुर्यान्नृपतिः स्वयं कार्यविनिर्णयम् ।

तदा तत्र नियुज्जीवत् ब्राह्मणं शास्त्रपारगम् ॥

दक्षं कुलीनमध्यस्थमनुद्वेगकरं स्थिरम् ।

परत्रभीरुं धर्मपुमुद्युक्तं कोथवर्जितम् ॥

इति । यदा कार्यान्तरविशेषादिति शेषः । तथाच याज्ञवल्क्यः—

अपश्यता कार्यवशात् व्यवहारान्वृपेण तु ।

सभ्यैस्सह नियोक्तव्यो ब्राह्मणस्सर्वधर्मवित् ॥

इति । व्यवहारदर्शनात् गुरुतरकार्यान्तरव्यग्रत्वेन व्यवहारानप-

श्यता नृपेण सभ्यैस्त्रिभिरेव सह नियोक्तव्यः प्राण्डिवाको

नामामात्यादिभिस्सहेत्यर्थः । अत एव मनुः—

सोऽस्य कार्याणि संपश्येत् सभ्येरेव त्रिभिर्वृत्तः ।

सभामेव प्रविश्याग्रथामासीनः स्थित एव वा ॥

इति । सभ्येरेवेत्यवधारणमन्यनिवृत्त्यर्थम् । त्रिभिरिति च पञ्च-
सप्तसङ्घयानिवृत्त्यर्थम् । अनेनैवाभिप्रायेण व्यासोपि—

विवादानुगतं दृष्ट्वा सप्तभ्यस्तं प्रयत्नतः ।

विचारयति येनासौ प्राण्डिवाकस्ततस्मृतः ॥

इति । अत्र कासायनः—

ब्राह्मणो यत्र न स्यात् क्षत्रियं तत्र योजयेत् ।

वैश्यं वा धर्मशास्त्रज्ञं शूद्रं यत्वेन वर्जयेत् ॥

इति । ब्राह्मणो विद्वानिति शेषः । तथाच स एव—

यत्र विप्रो न विद्वान् स्यात् क्षत्रियं तत्र योजयेत् ।

वैश्यं वा धर्मशास्त्रज्ञं शूद्रं यत्वेन वर्जयेत् ॥

इति । क्षत्रियमित्यत्र विद्वांसमिति विद्वाब्राह्मणस्थाने विधानाद्द-
म्यते । यत्वेनेति वदन्ववर्जने गुर्वा हानिर्भवतीति दर्शयति ।
उदिता च सा मनुना—

यस्य राज्ञस्तु कुरुते शूद्रो धर्मविवेचनम् ।

अस्य सीदति तद्राष्ट्रं पक्षे गौरिव पश्यतः ॥

इति । तेन धर्मशास्त्रज्ञक्षत्रियवैश्ययोरलाभेऽपि शूद्रो वर्जयः ।
तथाचतेनैवोक्तम्—

जातिमात्रोपजीवी वा कामं स्याद्वाब्रह्मणव्रुवः ।

धर्मवक्ता तु नृपतेः न तु शूद्रः कथंचन ॥

इति । जातिमात्रोपजीवी न विद्याव्रतोपजीवी ।

व्यासस्त्वमासादिस्थानेऽपि शूद्रपरिग्रहे दोषमाह—

द्विजान् विहाय यः पश्येत् कार्याणि वृषलैस्सह ।

तस्य प्रक्षुभ्यते राष्ट्रं वलं कोशं च नश्यति ॥

इति । अतस्तदोपपरिहारायामात्यादिस्थानेऽपि शूद्रान्वर्जयेदिस-
भिप्रायः । तथा राष्ट्ररञ्जनार्थं राजा कतिपयैर्वर्णणिभिरपि सह
संसदि स्थातव्यमिसाह कात्यायनः—

कुलशीलवयोवृत्तिवित्तवद्विरमत्सरैः ।

वर्णिभः स्यात्कातिपयैः कुलभूतैरधिष्ठितम् ॥

इति । कुलभूतैः वृन्दभूतैरिसर्थः । तथा तेषां कार्यमप्याह स एव-
श्रोतारो वर्णिजस्तत्र कर्तव्या न्यायदर्शने ॥

इति । तथा राजा गणकलेखकावपि कर्तव्यावित्याह वृह-
स्पतिः—

शद्वाभिधानतत्त्वज्ञौ गणनाकुशलौ शुची ।

नानालिपिज्ञौ कर्तव्यौ राजा गणकलेखकौ ॥

इति । व्यासोपि—

त्रिस्कन्धज्यौतिषाभिङ्गं स्फुटप्रत्ययकारकम् ।

श्रुताध्ययनसम्पन्नं गणकं योजयेन्नृपः ॥

स्फुटलेखं नियुजीत शब्दक्षेपणिकं शुचिम् ।

स्पष्टाक्षरं जितक्रोधमलुब्धं सत्यवादिनम् ॥

इति । त्रिस्कन्धज्यौतिपाभिज्ञं होरा गणितं संहितेतिस्कन्धत्रयस-
हितज्योतिशास्त्राभिज्ञमित्यर्थः । श्रुताध्ययनसंपत्तमिति विशेषणं
गणकस्य द्विजातित्वख्यापनार्थम् । शूद्रादेस्तदसम्भवात् । लेख-
कोपि तत्साहचर्याद्विज एव । अत एव साध्यपालस्य द्विजत्वपरि-
हारार्थं

साध्यपालस्तु कर्तव्यो राजा साध्यस्य साधकः ।

क्रमायातो दृढशूद्रः सभ्यानां च मते स्थितः ॥

इति शूद्रग्रहणं तेनैव कृतम् । साध्यस्यार्थिप्रत्यार्थिसाक्ष्यादिना-
माहानकार्यस्येसर्थः । तथाच वृहस्पतिः —

आकारणे रक्षणे च साक्ष्यार्थिप्रतिवादिनाम् ।

सभ्याधीनस्सत्यवादी कर्तव्यस्तु स्वपूरुपः ॥

इति । आकारणमाहानम् । स्वपूरुपः क्रमायातो यस्स सभ्याधी-
नः कर्तव्यो राजेयर्थः । एवमेते श्रेष्ठनिर्णयस्थाने मन्वादिभिरुक्ते ।
भृगुणा तु जघन्यान्यपि निर्णयस्थानान्युक्तानि—

दश स्थानानि वादानां पञ्च चैवावृत्तीदृगुः ।

निर्णयं येन गच्छन्ति विवादं प्राप्य वादिनः ॥

इति । तानि च पञ्चदश स्थानानि तेनैव दर्शितानि—

आरण्यास्तु स्वकैः कुरुः सार्थिकास्सार्थिकैस्समृताः ।

सैनिकास्सैनिकैरेव ग्रामेऽप्युभयवासिभिः ॥

उभयानुपतं चैव गृह्णते स्थानमीप्सितम् ।

कुलिकास्सार्थमुख्याश्च पूर्णामनिवासिनः ॥

ग्रामपौरगणश्रेष्ठः चातुर्विद्यश्च वर्गिणः ।

कुलानि कुलिकाश्वैव नियुक्ता नृपतिस्तथा ॥

इति । अत्राद्यानि पञ्च स्थानान्यारण्यादिजनविशेषाणामेव ।

ग्रामाकरेणावस्थिते जनविवादे समीपवासिभिर्निर्णयः । अर्थप्रत्यर्थिनोरननुशयानुमतास्थानकुलिकसार्थमुख्यपुरग्रामवासिनो गृह्णते । ग्रामादीनि दश स्थानानि साधारणानि । ग्रामो ग्रामाकरेणावस्थितो जनः । पौरः पुरवासिनां समूहः । गणः कुलानां समूहः ।

कुलानां हि समूहस्तु गणसंपरिकीर्तिः ॥

इति कात्यायनस्मरणात् । श्रेष्ठो रजकाद्यष्टादशहीनजातयः । चातुर्विद्यः आन्वीक्षक्यादिविद्याचतुष्टयोपेतः । चातुर्विद्यश्चेति चशब्दो विद्वद्भिः पुरुपान्तरैस्सह चातुर्विद्यस्य समुच्चयार्थः ।

तस्मान्ब्र वाच्यमेकेन विधिङ्गेनापि धर्मतः ।

इति पितामहैकस्य धर्मकथननिषेधात् । वर्गिणो गणप्रभृतयः—

गणाः पापण्डपूगाश्च व्राताश्च श्रेणयस्तथा ।

समूहस्थाश्च ये चान्ये वर्ग्याख्यास्ते वृहस्पतिः ॥

इति कात्यायनस्मरणात् । वृहस्पतिग्रहणं गणादिविषयेयमाख्या पूर्वमेव प्रसिद्धेति दर्शयितुम् । आयुधधराणां समूहो व्रातः ।

नानायुधधरा व्रातास्समवेतास्तु कीर्तिः ।

इति तेनैवोक्तत्वात् । कुलान्यर्थप्रस्तर्थिनोस्सगोत्राणि । कुलिकाः केचनार्थप्रस्तर्थिगोत्रजा वृद्धाः । नियुक्ताः प्राद्विवाकसाहितास्त्रयस्सभ्याः । नृपतिव्रात्संषादिसाहितः ।

अत्र वृहस्पतिः—

प्रतिष्ठिताऽप्रतिष्ठिता मुद्रिता शास्त्रिता तथा ।
चतुर्विधा सभा प्रोक्ता सभ्याश्वैव तथाविधाः ॥

इति । आरण्यकादेस्थानत्रये या सभा सा अप्रतिष्ठिता । प्रायेण देशान्तरगमनयोग्यत्वादुभयवासिप्रभृतिषु दशसु स्थानेषु तदभावात् प्रतिष्ठिता । नियुक्तस्थानेषुनः मुद्राहस्ताध्यक्षसाहित्या मुद्रिता । नृपस्थाने तु शास्त्रनियन्त्रकत्वाच्छास्त्रिता ॥

अयं च सभाविभागस्तेनैव दर्शितः—

प्रतिष्ठिता पुरे ग्रामे चला नामाऽप्रतिष्ठिता ।
मुद्रिताऽध्यक्षसंयुक्ता राजयुक्ता तु शास्त्रिता ॥

इति । अध्यक्षः प्राद्विवाकः । व्यवहारदर्शनेऽधिकृतत्वात् । तस्यच हस्ते राजा स्वमुद्रा प्रतिवाच्यानयनार्थदेयेस्त एवावगम्यते । तत्र प्रतिष्ठिता अप्रतिष्ठिता च सभा निर्णयार्थिभिरेव प्रार्थनार्थं दानमाननादिभिः कार्या । शास्त्रप्रयुक्त्या नृपतिप्रयुक्त्यभावात् सभासिद्धभावात् । मुद्रिता शास्त्रिता च स्वाधिकारवशाद्राज्ञैव क्रियते, तेन तत्र निर्णयार्थिनां तत्समीपगमनमेव न सभाकरणम् ॥

अत्र च शास्त्रितसभायां सभान्तरेभ्यः प्रावल्यमाह पितामहः—

पूर्वस्थानगता वादाः धर्मतोऽधर्मतोऽपि वा ।
नृपस्थानं समाश्रित्य पूर्ववादं भजन्ति ते ॥

इति । पूर्ववादं पूर्वपक्षमित्यर्थः । नृपस्थानग्रहणं प्रवलस्थानोप-
लक्षणार्थम् ॥ यतस्स एवाह—

ग्रामे दृष्टः पुरं यायात् पुरे दृष्टस्तु राजानि ।

राजा दृष्टः कुदृष्टो वा नास्ति तस्य पुनर्भवः ॥

इति । नारदोऽपि—

कुलानि श्रेणयश्चैव गणाश्चाधिकृतो नृपः ।

प्रतिष्ठा व्यवहाराणां गुर्वेपामुत्तरोत्तरम् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां निर्णेतृनिर्णयः

अथ धर्मस्थाने अवस्थानम् ।

तत्र कासायनः—

धर्मशास्त्रविचारेण मूलसारविवेचनम् ।

यत्राधिक्रियते स्थाने धर्माधिकरणं हि तत् ॥

यत्र स्थाने मूलस्त्वावेदितस्य सारविवेचनं तत्र निष्कर्षो धर्मशास्त्र-
विचारेण निर्णेतृभिराधिक्रियते प्रस्तूयते, तत् स्थानं धर्मशास्त्रैर-
धिक्रियते । मूलसारविवेचनपत्रेति व्युत्पत्त्या धर्माधिकरणमिति ।
हिः प्रसिद्धयर्थः । एतच्च धर्माधिकरणं प्राच्यां दिशि कार्यम् ।

तथाच शङ्खः—

‘धर्मस्थानं प्राच्यां दिशि तच्चाग्न्युदकैस्समवेतं स्यात्’

इति प्राच्यां दिशि राजमन्दिरादिति शेषः । अत एव वृहस्पतिः—

दुर्गमध्ये गृहं कुर्यात् जलमध्योच्चित्रं पृथु ।

प्राग्निदेशि प्राङ्गुर्खीं तस्य लक्षण्यां कल्पयेत्सभाम् ॥
माल्यधूपासनोपेतां वीजरत्नसमन्विताम् ।
प्रतिमालेख्यदेवैश्च युक्तामग्रचम्बुना तथा ॥

इति । एवं कल्पितां प्रातहृत्वा प्रविशेत् । तथा च मनुः—
उत्थाय पश्चिमे यामे कृतशौचस्समाहितः ।
हृत्वाऽग्निं¹ व्राह्मणानर्च्य प्रविशेद्वै शुभां सभाम् ॥

अत्राच्चर्येत्यसमासेऽपि त्वाप्रत्ययस्य ल्यवादेशश्छान्दसत्वादवि-
रुद्धः । प्रविशेवृपतिरिति शेषः । अत एव वृहस्पतिः—

प्रातरुत्थाय नृपतिः शौचं कृत्वा समाहितः ।
गुरुन् ज्योतिर्विंदो वैद्यान् देवान् विप्रान् पुरोहितान् ॥
यथार्हमेतान् संपूज्य सुपुष्पाभरणाम्बरैः ।
अभिवाद्य च गुर्वादीन् सुमुखः प्रविशेत्सभाम् ॥

अत्र नृपतिः प्रविशेदिसन्वयः । पुरोहितानिति वहूवचनं पाशा-
नितिवत् कर्मत्वमात्रस्याभिधायकं, न तु वहूत्वस्यापि, पुरोहि-
तस्यैकत्वात् । नृपतिरिपि व्राह्मणादिसहितः प्रविशेत् ।

तथाच मनुः—

व्यवहारादिदक्षुस्तु व्राह्मणैस्सह पार्थिवः ।
मन्त्रैर्मन्त्रिभिर्षैव विनीतः प्रविशेत्सभाम् ॥

¹ भुक्ताऽग्नेः.

इति चशबदोत्र प्राण्डुवाक्पुरोहितसभ्यवणिगणकलेखकसाध्यपा-
लहिरण्यधर्मशास्त्रैरपि सहेति ज्ञापनार्थः । तेषामपि ब्राह्मणादिवत्
दर्शनोपयोगित्वात् । तत्र केषांचिदुपयोगो निर्णेतृनिर्णये दर्शितः ।
अत्र केषांचिदुपयोगो वक्ष्यते ॥ सभाप्रवेशे विशेषमाह संवर्तः—

लोकपालान्नमस्कृत्य प्राविश्य विपुलां सभाम् ।
प्रजानां रक्षणं कुर्यान्नृपतिः कार्यदर्शने ॥

निमित्तार्थे चेयं सप्तमी । कार्यदर्शनरूपानिमित्तेन प्रजारक्षणं
कुर्यादित्यर्थः । निमित्तत्वं च तस्य प्रजारक्षणोपयोगिदुष्टप-
रिज्ञानहेतुत्वेन परम्परया द्रष्टव्यम् ॥

एवं सभाप्रविष्टानामर्थसिद्धोपवेशनमनूद्य केषांश्चिदिङ्गियममाह
वृहस्पतिः—

पूर्वामुखस्तूपीविशेद्राजा सभ्या उद्द्वृत्वाः ।

गणकः पश्चिमास्यस्तु लेखको दक्षिणामुखः ॥

हिरण्यमग्निमुदकं धर्मशास्त्राणि चैव हि ।

तन्मध्ये स्थापयेद्राजा पुण्यानि च हितानि च ॥

इति । अन्येषां पुनर्यथासौकर्यमुपवेशनम् । नियमाभावात् ।
एवं राजादिभिर्दशभिर्व्यवहारसाधकाङ्गैरध्यासिता सभा यज्ञ-
समेत्याह स एव—

वृपाधिकृतसभ्याश्च स्मृतिर्गणकलेखकौ ।

हेमाग्रयम्बुद्धपुरुषास्माधनाङ्गानि वै दश ॥

एतदशाङ्गं करणं यस्यामध्यास्य पार्थिवः ।

यायात्पश्येत्कृतमतिः सा सभाऽध्वरसंमिता ॥

अधिकृतः प्राण्डिवाकः खपुरुपस्साध्यपालः । साधनाङ्गानां कार्यमप्याह स एव—

दशानामपि चैतेषां कर्म प्रोक्तं पृथक् पृथक् ।

वक्ताऽध्यक्षो नृपशास्ता सभ्याः कार्यपरीक्षकाः ।

स्मृतिर्विनिर्णयं बूते जयं दानं दमं तथा ॥

शपथार्थे हिरण्यामी तृष्णितक्षुब्धयोः जलम् ।

गणको गणयेदर्थं लिखेन्नचायं च लेखकः ॥

प्रसार्थिसभ्यानयनं साक्षिणां च स्वपूरुपः ।

कुर्यादलग्नकौ रक्षेदर्थिप्रत्यर्थिनौ तदा ॥

वक्ताऽध्यक्ष इसेत्प्रकर्षाभिप्रायेण । ‘सभ्यादिनाऽपि धर्म-
ज्ञेनावश्यं वक्तव्यम्’ इति वसिष्ठेनोक्तत्वात् । नृपशास्तेयेत-
दप्यर्थवधदण्डकारित्वाभिप्रायेण । ‘वाग्दण्डधिगदण्डाभ्यां शासनं
प्राण्डिवाकेन कार्यम्’ इति तेनैवाभिधानात् । तथाच—‘तस्य
निर्णयकृद्राजा ब्राह्मणश्च वहुश्रुतः’ इत्यभिधायाभिहितम्—

वाग्दण्डो धिगदमश्चैव प्रायश्चित्तावुभौ स्मृतौ ।

अर्थदण्डवधावुक्तौ राजायत्तावुभावपि ॥

इति । प्रतिपृताप्रतिपृतसभ्यानां तु धर्मस्थाने विशेषविध्य-
भावादनियत एव । शुभे स्थान उपविश्य विनिर्णयमात्रं कृत्वा

तैरुपरन्तव्यम् । दण्डदापनेऽर्थदापने वा तेषां अधिकाराभावात् ।
साहसविवादे तु तैर्निर्णयात्रमपि न कार्यम् ।
अत आह वृहसपतिः —

राजा ये विदितास्सम्यक्कुलश्रेणीगणाद्यः ।

साहसन्यायवजच्चानि कुर्युः कार्याणि ते नृणाम् ॥

इति । मुद्रिता तु सभा ब्रह्मसभातुलयेसाह मनुः—

यस्मिन् देशे निपीन्दन्ति विप्रा वेदविदस्त्रयः ।

राजश्च प्रकृतो विद्वान् ब्रह्मणस्तां सभां विदुः ॥

प्रकृतोऽधिकृतः प्राद्विवाक इति यावत् । सभ्येषुप्यर्थ्यादिरञ्जक-
सभास्तारोऽखिललोकश्लाघ्यो भवतीसाह व्यासः—

अर्थप्रत्यर्थिनौ सभ्यान् लेखकं प्रेक्षकांश्च यः ।

धर्म्यवाक्यै रञ्जयति स सभ्यश्लाघ्यतामियात् ॥

तथा विवादिनां संशयहन्ता सभ्यस्तेषां प्राणद इसाह स एव—

परस्परविसंवादं सन्देहात् कुर्वतो नरान् ।

यस्तेषां संशयच्छेत्ता स सभ्यः प्राणदः स्मृतः ॥

नरान्विवादतो निवार्येति शेषः ।

प्राणदरूप फलमाह वासिष्ठः—

यत्पुण्यमुदृते विप्रे म्रियमाणे जलाशयात् ।

तत्पुण्यं संशयारूढे व्यवहारात्समुदृते ॥

म्रियमाण इति दार्ढनितकेऽप्यनुपज्यते ।

तथा सभ्यविशेषे फलविशेषमाह वृहस्पतिः—

अज्ञानातिमिरोपेतान् सन्देहपटलान्वितान् ।
निरामयान् यः कुरुते शास्त्राभ्यनशलाकया ॥
इह कीर्तिं राजपूजां लभते स्वर्गतिं च सः ।
लोभद्रेषादिकं त्यक्ता यः कुर्यात्कार्यनिर्णयम् ।
शास्त्रोदितेन विधिना तस्य यज्ञफलं भवेत् ॥

ये षुनः शास्त्रोदितविधिमतिकम्य निर्णयं कुर्यात् तेषां दोषमाह
कात्यायनः—

न्यायशास्त्रमतिकम्य सभ्यैर्यत्र विनिश्चितम् ।
तत्र धर्मो हृधर्मेण हतो हन्ति न संशयः ॥

तथा अन्यायप्रवृत्तवृपत्यनिवारणेऽपि दोषस्तेनैव दर्शितः—

अधर्मतः प्रवृत्तं तु नोपेक्षरन् सभासदः ।
उपेक्षमाणास्सनृपाः नरकं यान्यधोमुखाः ॥

अतस्तत्र तदनुसरणं सभासाद्दिर्न कार्यमिसाह स एव—

अन्यायेनापि तं यान्तं येऽनुयान्ति सभासदः ।
तेऽपि तद्वागिनस्तस्मात् वोधनीयश्शनैर्नृपः ॥

शनैरिति वचनात्तदैव तत्प्रतिकूलवोधनं न पापभयात् कार्यम् ।
किन्तु सति कालान्तरे । अत एवोक्तं तेनैव—

न्यायमार्गादपेतं तु ज्ञात्वा चित्तं महीपतेः ।
वक्तव्यं तत्प्रियं तत्र न सभ्यः किलिवधी मतः ॥

इति । मनुस्तुन्यायेन निर्णीयमाने प्रतिपेधमकुर्वतामपि सभ्यानां-
दोपमाह—

यत्र धर्मो ह्यधर्मेण सखं चैवानुरुते न वा ।

हन्यते प्रेक्षमणानां हतास्तत्र सभासदः ॥

प्रेक्षमाणानामित्यनादरे पष्टी ।

अथ कांश्चित्सभ्याननादृश धर्मनिर्णतृणां सभ्यानामपि दोपस्ते-
नैव दर्शितः—

धर्मो विद्धस्त्वधर्मेण सभां यत्रोपतिष्ठति ।

शल्यं चास्य न कृत्वान्ति हतास्तत्र सभासदः ॥

शल्यानिकृत्वानं सर्वसभ्यसंमत्यभावेऽपि निश्चयः ।

तथा च नारदः—

यत्र सभ्यो जनसर्वैः साध्वेतदिति मन्यते ।

स निश्चलयो विवादस्यात्सशल्यस्यादतोऽन्यथा ॥

अत आत्मरक्षणार्थं सर्वधा धर्मो न हन्तव्य इत्याह मनुः—

धर्म एव हतो हन्ति धर्मो रक्षति रक्षितः ।

तस्माद्धर्मो न हन्तव्यो मा नो धर्मो हतो वधीत् ॥

तथा वृपलवपरिहारार्थमपि धर्माप्रतिहतिः कार्येत्याह स एव—

वृपो हि भगवान् धर्मः तस्य यः कुरुते ललम् ।

वृपलं तं विदुर्देवास्तस्माद्धर्मं न लोपयेत् ॥

अलं वारणम् । हारोतस्तु वृपलस्य नरकमाह—

अन्धो मत्स्यानिवाश्नाति निरपेक्षः सकण्टकान् ।

परोक्षमर्थं वैकल्यात् भाषते यस्सभागतः ॥

इति । अत्र नारदः—

तस्मात्सभ्यस्सभां प्राप्य रागदेषविर्विजतः ।

वचस्तथाविधं वूयात् यथा न नरकं व्रजेत् ॥

कीदृग्विधं वचो नरकपरिहारार्थं वाच्यमिशत आह स एव—

शुद्धेषु व्यवहारेषु शुद्धिं यान्ति सभासदः ।

शुद्धिश्च धर्माचेषां हि धर्ममेव वदेत्ततः ॥

तेषां व्यवहाराणाम् । कात्यायनोऽपि—

सभ्येनावश्यवक्तव्यं धर्मार्थसहितं वचः ।

गृणोति यदि नो राजा स्यात् सभ्यस्तोऽनवः ॥

अर्थसहितमर्थशास्त्रमर्थोपेतम् । मनुरापि—

राजा भवत्यनेनास्तु मुच्यन्ते हि सभासदः ।

एनो गच्छति कर्तारं निन्दाहर्ते यत्र निन्द्यते ॥

सभा वा न प्रवेष्टव्या वक्तव्यं वा समञ्जसम् ।

अब्रुवन्विव्रुवन्वाऽपि नरो भवति किल्विषी ॥

यत्पुनस्तेनोक्तम्—

सत्यं वूयात् प्रियं वूयात् न वूयात्सत्यमप्रियम् ।

इति तत्त्विर्णेतृव्यतिरिक्तविषयम् । तत्र पक्षपातेनाप्रियोक्तिरपि कार्यवेत्युक्तत्वात् । एवं हिताहितप्राप्तिपरिहारोपायोपदर्शनेऽपि योऽस्यन्तोत्कटरागादिवशात् सभ्यस्समृत्याचारविरुद्धं वादनि-

र्णयं विदधाति तस्य दण्डमाह नारदः—

रागादज्ञानतो वाऽपि यो लोभादन्यथा वदेत् ।

सभ्योऽसभ्यस्स विज्ञेयः तं पापं विनयेदृशम् ॥

कात्यायनोऽपि—

स्लेहादज्ञानतो वाऽपि मोहाद्वा लोभतोपि वा ।

तत्र सभ्योऽन्यथावादी दण्ड्योऽसभ्यस्समृतो हि सः

स्लेहो रागः । मोहः विपरीतज्ञानम् । अत्र रागलोभवशात् भयाद्वा
अन्यथावादी विवादपराजयनिवन्धनदमाद्विगुणं दमं दण्ड्य
इत्याह याज्ञवल्क्यः—

रागाल्लोभाद्वयाद्वाऽपि स्मृत्यपेतादिकारिणः ।

सभ्याः पृथक्पृथग्दण्ड्याः विवादाद्विगुणं दमम् ॥

विवादे यो दमो भवति पराजये तद्विगुणं दाप्य इति वहुव्या-
ख्यातृसंमतोऽर्थो ग्राहः, न पुनर्विवादास्पदीभूताद्रव्याद्विगुण-
मिति कस्यचिद्विचाख्यातुरर्थः अयुक्तत्वात् । अयुक्तत्वं च वहुव्या-
ख्यातृभिरुक्तं, विस्तरभयान्नोच्यते । एवं मोहवशादप्यन्यथावा-
दिनो दण्ड्या इत्याह कायायनः—

कार्यस्य निर्णयं सम्यक् ज्ञात्वा सभ्यस्ततो वदेत् ।

अन्यथा नैव वक्तव्यं वक्ता द्विगुणदण्डभाक् ॥

अज्ञानकोधवशादन्यथा वादिनस्तु विशेषोक्त्यभावात् सामान्ये-
न सभ्यसम्बन्धितया वृहस्पत्युक्तं तत्र व्यवतिष्ठते—

अन्यायवादिनसभ्यास्तथैवोत्कोचजीविनः ।

विश्वस्तवश्वकाशैव निर्वास्यास्सर्वं एव ते ॥

इति । उत्कोचजीविन इत्येतत्सभ्येतरविषयम् ।

‘कूटसाक्षिणां सर्वस्यापहारः, उत्कोचजीविनां सभ्यानां च’
इति विष्णुना सभ्यविषये सर्वस्यापहारस्योक्तत्वात् । यत्तु कैश्चि-
दज्ञानादिनाऽन्यथावादे ‘मोहात्सहस्रं दण्ड्यस्तु’ इसादिमनुव-
चनोक्तद्रिशतादिदण्डवैचित्र्यमुक्तं तद्याज्ञवल्क्यवचनतो रागादा-
वेव द्विगुणो दम इति नियमादज्ञानादौ दण्डान्तरं मृग्यमित्येवंपरं,
न पुनर्मनुवचनवलेन द्रिशतादिदण्डप्रतिपादनार्थम् ।

एतानाहुः कौटसाक्ष्ये प्रोक्तान् दण्डान् मनीषिणः ।

इत्युपसंहारतो मनुवचनस्य साक्ष्यपराधविषयत्वात् । तस्माद-
ज्ञानादौ वार्हस्पत्यवचनविहितो दमः सभ्यविषये त्वनुसं-
धेयः । प्राण्डिवाकस्सभ्या वा व्यवहारनिर्णयात् पूर्वं विजनेऽ-
र्थिना सह संभाषणमात्रादपि दण्ड्या इसाह कात्यायनः—

अनिर्णीते तु यत्यर्थे संभाषेत रहोर्धिना ।

प्राण्डिवाकोऽथ दण्ड्यस्त्यात् सभ्याशैव न संशयः ॥

निर्णयादूर्ध्वं सभ्यदोपपरिज्ञाने तु दमं दाप्य इत्याह स एव—

सभ्यदोपान्तु यन्नष्टं देयं सभ्येन तत्तदा ।

कार्यं तु कार्यिणामेव निश्चितं न विचालयेत् ॥

दुष्टसभ्येनापि निर्णीतं कार्यं न परावर्तयेत्, किंतु दौष्टयात्
नष्टं दापयेदित्यर्थः । सभ्यदोपानाह नारदः—

एते सम्यात्सभां गत्वा तृष्णीं ध्यायन्त आसते ।

यथाप्राप्तं न चेदूचुः सर्वे तेऽनृतवादिनः ॥

प्राप्तं युक्तमित्यर्थः । तथा—

न सा सभा यत्र न सन्ति वृद्धाः

वृद्धा न ते ये न वदान्ति धर्मम् ।

नासौ धर्मो यत्र न सत्यमास्ति

न तत्सत्यं यच्छ्लेनानुविद्धम् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां धर्मस्थानेऽवस्थानम् .

अथ दर्शनविधिः

तत्र कात्यायनः—

विनीतवेषो नृपतिः सभां गत्वा समाहितः ।

आसीनः प्राङ्मुखस्थित्वा पश्येत्कार्याणि कार्यिणाम् ।

सह त्रैविद्यवृद्धैश्च मन्त्रज्ञैश्चैव मन्त्रिभिः ॥

अत्रासनस्थित्योः युगपत्कर्तुमशक्यत्वाद्विकल्पः । अत एव मनुः—

तत्रासीनस्थितो वाऽपि पाणिमुद्यम्य दक्षिणम् ।

विनीतवेषाभरणः पश्येत्कार्याणि कार्यिणाम् ॥

अयं चासनस्थित्योर्विकल्पः शयनचङ्कमणनिपेधार्थः । ‘दक्षि-

णं पाणिमुद्यम्य’ इति प्रावरणार्थं वस्त्रमप्युपवीतवदेव ब्राह्मण-

सभायां धार्यमिति नियमार्थम् । तथाच स्मृत्यन्तरम्—‘ब्राह्मणा-

नां तु संसादि’ इति, ‘दक्षिणं वाहुमुद्धरेत्’ इति । ‘विनीतवेषा-

भरणः’ इत्यौद्धत्यनिपेधार्थम् । तथाच प्रजापतिः—

राजाऽभिपेकसंयुक्तो व्रात्यणो वा वदुश्रुतः ।

धर्मासनगतः पश्येद्वचवहाराननुल्वणः ॥

अनुल्वणोऽनुद्रुतः, उल्वणग्रहणं मत्सरस्यापि प्रदर्शनार्थम् ।

तथाच नारदः—

तस्माद्धर्मासनं प्राप्य राजा विगतमत्सरः ।

समस्यात्सर्वभूतेषु विभ्रद्वैवस्वतं व्रतम् ॥

वैवस्वतं व्रतं यमव्रतम् । तच्च तेनैव दर्शितम्—

यथा यमः प्रियद्रेष्यौ प्राप्ते काले नियच्छति ।

तथा राजा नियन्तव्याः प्रजास्तद्धि यमव्रतम् ॥

याज्ञवल्क्योपि—

तस्माद्यम इव स्वामी स्वयं हित्वा प्रियाप्रिये ।

वर्तते धर्मया वृत्त्या जितक्रोधो जितेन्द्रियः ॥

क्रोधग्रहणं लोभस्यापि प्रदर्शनार्थम् । तथाच स एव—

व्यवहारान्त्रपः पश्येद्विद्विद्विर्वाह्मणैस्सह ।

धर्मशास्त्रानुसारेण क्रोधलोभविवार्जितः ॥

धर्मशास्त्रानुसारेणत्येतदौशनसाद्यर्थशास्त्रानुसारस्य निवृत्तचर्यं,
न पुनर्धर्मशास्त्रान्तर्गतराजनीसाद्यर्थशास्त्रानुसरणस्यापि, यत
आह नारदः—

धर्मशास्त्रार्थशास्त्राभ्यामविरोधेन पार्थेवः ।

समीक्षमाणो निषुणं व्यवहारगतिं नयेत् ॥

धर्मशास्त्राणि च पितामहेन दर्शितानि—

वेदास्साङ्गास्तु चत्वारो मीमांसा स्मृतयस्तथा ।

एतानि धर्मशास्त्राणि पुराणं न्यायदर्शनम् ॥

प्रमाणान्तरदृष्टार्थविषया स्मृतिर्थप्रधानत्वादर्थशास्त्रतयाऽभिप्रेता,
सा च भविष्यत्पुराणे दर्शिता—

पाञ्जुण्यस्य प्रयोगश्चाप्रयोगः कार्यगौरवात् ।

सामादीनामुपायानां योगो व्याससमासतः ॥

अध्यक्षाणां च निक्षेपः कण्टकानां निरूपणम् ।

दृष्टार्थेयं स्मृतिः प्रोक्ता ऋषिभिर्गृहडाग्रज ॥

इति । दृष्टार्थायाः स्मृतेरुदाहरणमात्रमेतत् । एवं च सन्धिविग्र-
हादिदृष्टार्थविषया स्मृतिर्थशास्त्रमित्यर्थः । एतच्चोभयविधशा-
स्त्रानुसरणं तयोः मिथो विरोधाभाव एव । तथाच नारदः—
यत्र विप्रतिपत्तिस्याद्धर्मशास्त्रार्थशास्त्रयोः ।

अर्थशास्त्रोक्तमुत्सृज्य धर्मशास्त्रोक्तमाचरेत् ॥

अतो यत्रैकस्य जयेऽवधार्यमाणेऽर्थशास्त्रोक्तमित्रलब्धिर्धर्मशास्त्रो-
क्तमार्गविरोधेन भवति तत्र मित्रलब्धिविरोधेनापरस्यैव जयाव-
धारणं कार्यम् । यत्र पुनर्धर्मस्मृत्योर्विरोधस्तत्रोक्तं याज्ञव-
ल्क्येन—

स्मृत्योर्विरोधे न्यायस्तु वलवान् व्यवहारतः ।

इति । श्रुतिमूलस्मृत्योर्विरोधे वृद्धव्यवहारावगतसावकाशनिरव-
काशत्वादितर्कवलेन यथा व्यवस्थितविषयता तयोर्ज्ञायते तथा

गृहीतव्यमित्यर्थः । एवमविरोधेऽपि न्यायावधारितशास्त्रार्थस्यै-
वानुसरणं कार्यमित्याह वृहस्पतिः —

केवलं शास्त्रमाश्रिय न कर्तव्यो विनिर्णयः ।

युक्तिहीने विचारे तु धर्महानिः प्रजायते ॥

अतस्तर्कानुगृहीतमेव शास्त्रार्थमाश्रित्य निर्णेतव्यमित्यर्थादुक्तं
भवति । उक्तं च गौतमेन —

‘न्यायाधिगमे तर्कोऽभ्युपायः, तेनाभ्यूह्य यथास्थानं गमयेत्’
न्यायाधिगमो धर्माधिगम इत्यर्थः । तथाच स्मृत्यन्तरम् —

यस्तर्केणानुसंधते स धर्मं वेद नेतरः ।

इति । अतो न सहसा निश्चिन्यादिसाह पितामहः —

असत्याससत्यसङ्काशासत्याश्रासत्यसन्निभाः ।

दृश्यन्ते भ्रान्तिजनकास्तस्माद्युक्तं परीक्षणम् ॥

नारदोपि —

तलवृहृश्यते व्योम खद्योतो हव्यवाडिव ।

न तलं विद्यते व्योम्नि न खद्योतो हुताशनः ॥

तस्मात्प्रसक्षट्टेऽपि युक्तमर्थात्परीक्षितुम् ।

परीक्ष्य ज्ञापयन्नर्थान् न धर्मात् परिहीयते ॥

यात्यचोरोपि चोरत्वं चोरश्चायास्यचोरताम् ।

अचोरश्चोरतां प्राप्तो माण्डव्यो व्यवहारतः ॥

सूक्ष्मो हि भगवान् धर्मो दुष्प्रेक्षो दुर्विचारणः ।

अतः प्रत्यक्षमार्गेण व्यवहारगतिं नयेत् ॥

तलमवनितलं, व्यवहारतः व्यवहाराख्यनिर्णयविशेषे इत्यर्थः ।
प्रत्यक्षमार्गः स्पष्टमार्गः । मनुरपि—

यथा नयत्यस्त्वपातैः मृगस्य मृगयुः पदम् ।
नयेत्तथाऽनुमानेन धर्मस्य नृपतिः पदम् ॥
बाह्यैर्विभावयेल्लिङ्गैर्भावमन्तर्गतं नृणाम् ।
स्वरवर्णेऽङ्गिताकारैश्चक्षुपा चेष्टितेन च ॥
याज्ञवल्क्योपि—

असाक्षिके हते चिह्नैर्युक्तिभिश्चागमेन च ।
द्रष्टव्यो व्यवहारस्तु कूटचिह्नकृताद्वयात् ॥
असाक्षिकहतविषये न क्षतादिचिह्नदर्शनमात्रेण निश्चिनुयात्,
कृत्रिमक्षतादिसंभवात् । किंतु युक्तचादिभिः परीक्षणीयमित्यर्थः ।
तथाच नारदः—

कश्चित्कृत्वाऽऽत्मनश्चिह्नं द्वेषात्परमुपद्रवेत् ।
युक्तिहेत्वर्थसम्बन्धैस्तत्र युक्तं परीक्षणम् ॥
चिह्नं ब्रणादि । युक्तिरर्थापत्तिः । हेतुरनुमानम् । अर्थः प्रयोजनम् ।
सम्बन्धस्सन्निधिः, पूर्वकलहो वा । परीक्षणं भूतेन व्यवहारनय-
नार्थम् । अत एव याज्ञवल्क्यः—

छलं निरस्य भूतेन व्यवहारान्वयेन्वृपः ।
भूतमप्यनुपन्यस्तं हीयते व्यवहारतः ॥
लिखितादिप्रमाणस्य यथार्थानुसारित्वनियमाभावाद्वादिप्रतिवा-
यनुपन्यस्तं परमार्थतो विद्यमानमपि व्यवहारवशाद्वीयते । यत

एव तेन प्रयत्नतो भूतानुसरणं कार्यमित्यर्थः । नारदोऽपि—

न तु शिष्टं छलं राजा मर्पयेद्धर्मसाधनः ।

भूतमेव प्रपद्येत धर्ममूला यतश्श्रयः ॥

शिष्टं अर्थिप्रत्यर्थिभिरभिहितम् । नात्र जल्पर्मार्गवत् पुरुषप्रतिभा अन्वेषणीया, किंतु तत्त्वानुसरणं सति संभवे कार्यमिति तात्पर्यर्थः । यदा तु सर्वदा भूतानुसरणं न शक्यते कर्तुं तदा छलानुसारेणापि साक्षादिप्रमाणाधीने निर्णयः कार्य एव । तथाच तेनैवोक्तम्—

भूतच्छलानुसारित्वात् द्विगतिस्समुदाहृता ।

इति । गौतमेनाप्युक्तम्—

‘विप्रतिपत्तौ साक्षिनिमित्ता सत्यव्यवस्था’

इति । साक्षिनिमित्तेति प्रमाणोपलक्षणार्थम् । अत एव मनुः—

प्रस्त्रहं देशदृष्टैश्च शास्त्रदृष्टैश्च हेतुभिः ।

अष्टादशसु मार्गेषु निवन्धाने पृथक्पृथक् ॥

देशदृष्टैः तत्तदेशव्यवस्थितधर्माचारैः शास्त्रप्रसिद्धैः साक्षिद्रव्यादिदृष्टादिप्रमाणैः प्रत्यहं क्रणादानाद्यष्टादशपदेषु पृथक्पृथक् निवन्धाने कार्याणि पश्येदित्यर्थः । तत्र शास्त्रदृष्टानामभावे देशदृष्टदृष्टव्यम् । तथाच कासायनः—

अस्वर्ग्यलोकनाशाय परानीकभयावहा ।

आयुर्बीर्यहरा राज्ञः सति वाक्ये स्वयं कृतिः ॥

तस्मान्त्तास्त्रानुसारेण राजा कार्याणि साधयेत् ।

वाक्याभावेषु सर्वेषां देशदृष्टं मतं नयेत् ॥

इति । परानीकभयावहा परसैन्यतो भीत्युत्पादिका । वाक्यं
शास्त्रम् । देशदृष्टस्य लक्षणमप्याह स एव—

यस्य देशस्य यो धर्मः प्रवृत्तस्सार्वकालिकः ।

श्रुतिस्मृत्यविरोधेन देशदृष्टस्स उच्यते ॥

स च राजा पुस्तके निवेशितव्य इत्याह स एव—

देशस्यानुमतेनैव व्यवस्था या निरूपिता ।

लिखिता तु सदा धार्या मुद्रिता राजमुद्रया ॥

शास्त्रवच्चत्वतो रक्ष्या तां निरीक्ष्य विनिर्णयेत् ।

इति । तामिति कुलाद्यनुमताया अपि व्यवस्थायाः प्रदर्श-
नार्थम् । अत एव पितामहः—

यदाचरति श्रेष्ठो धर्म्य वा धर्म्यमेव वा ।

कुलादिदेशाचरणाच्चरित्रं तत्प्रकीर्तितम् ॥

ग्रामगोप्युरश्रेणीसार्थसेनानिवासिनाम् ।

व्यवहारश्चरित्रेण निर्णेतव्यो वृहस्पतिः ॥

ग्रामादिनिवासिनां मिथोविवादविपयमेतत् । अन्यैस्सह तेषां
विवादे तु शास्त्रदृष्टेव निर्णेतव्यम् । तथाच स एव—

देशपत्तनगोप्यु पुरग्रामेषु वासिनाम् ।

तेषां स्वसमर्यैर्धर्मशास्त्रतोऽन्येषु तैस्सह ॥

इति । यत्र चैते हेतवो न विद्यन्ते तत्र पार्थिववचनान्निर्णय
इत्याह स एव—

लेख्यं यत्र न विद्येत् न भुक्तिर्न च साक्षिणः ।
 न च दिव्यावतारोऽस्ति प्रमाणं तत्र पार्थिवः ॥
 निश्चेतुं ये न शक्यास्त्युर्वादास्संदिग्धरूपिणः ।
 तेषां नृपः प्रमाणं स्यात् स सर्वस्य प्रभुर्यतः ॥

इति । अत्र हारीतः—

धर्मशास्त्रार्थशास्त्रोक्तशिशष्टाचारादिलक्षणः ।
 छलेन च व्यपेतो यो व्यवहारस्स धार्मिकः ॥

धार्मिको धर्मादनपेतः । एवं पश्यतो नृपतेः फलमाह नारदः—

धर्मेणोद्धरतो राजो व्यवहारान् कृतात्मनः ।
 सभ्भवन्ति गुणास्सप्त सप्त वहेस्त्रिवार्चिपः ॥

वहेस्सप्तार्चिष इव सप्त गुणास्सभ्भवन्तीत्यर्थः । तान् गुणानाह
स एव—

धर्मशार्थश्च कीर्तिश्च लोकपक्तिरूपग्रहः ।
 प्रजाभ्यो वद्युमानश्च सर्वगस्थानं च शाश्वतम् ॥

लोकपक्तिर्लोकानुरागः । उपग्रह आश्रयणीयत्वम् ।

निग्रहेण च पापानां साधूनां सङ्घेण च ॥

द्विजातय इवेज्याभिः पूयन्ते सततं नृपाः ॥

याज्ञवल्क्योपि—

यो दण्ड्यान् दण्डयेद्राजा सम्यग्वद्यांश्च घातयेत् ।

इष्टं स्यात्क्रतुभिस्तेन सहस्रशतदक्षिणैः ॥

इति संचिन्स्य नृपतिः क्रतुतुल्यफलं पृथक् ।

व्यवहारान् स्वयं पश्येत् सभ्यैः परिवृतोऽन्वहम् ॥

अन्वहमित्येतच्चतुर्दश्यादिव्यतिरिक्ताहर्विपयम् । तथा च संवर्तः—

चतुर्दशी श्वमावास्या पौर्णमासी तथाऽष्टमी ।

तिथिष्वासु न पश्येत् व्यवहारांस्तु नित्यशः ॥

आभ्योऽन्यास्यपि तिथिष्वावर्तनान् पूर्वमेव । तथा च

वृहस्पतिः—

पूर्वाह्ले तामधिष्ठाय वृद्धमासानुजीविभिः ।

पश्येत्पुराणधर्मर्थशास्त्राणि गृणुयात्तथा ।

राजा कार्याणि संपश्येत् सभ्यैरेव त्रिभिर्वृतः ॥

इति । तामुकलः णां सभामित्यर्थः । पूर्वाह्लेऽप्याद्यघटिकाचतुष्टयादूर्ध्वमेव, तस्याग्निहोत्राद्यर्थत्वात् । अत एव कात्यायनः—

आद्याद्होऽष्टभागाद्यदूर्ध्वं भागत्रयं भवेत् ।

स काले व्यवहाराणां शास्त्रदृष्टः परं स्मृतः ॥

इति । अस्मिन् भागत्रयपरिमिते काले सततं पश्येत् । तथाच पितामहः—

लेखको गणकशास्त्रं साध्यपालस्सभासदः ।

हिरण्यमाग्निरुदकमष्टाङ्गं करणं स्मृतम् ॥

तदध्यास्यानिशं पश्येत् पौरैः कार्यं निवेदितम् ।

पौरग्रहणं स्वराघ्रगताखिलजनोपलक्षणार्थम् । तथाच मनुः—

तत्र स्थितः प्रजाससर्वाः प्रतिनन्द्य विसर्जयेत् ।

तत्र सभायामित्यर्थः । प्रजास्वापि स्वयं विवादमुत्पाद्य दर्शनं न कार्यम् । तथाच पितामहः—

न तु पश्येत्समुत्प्रेक्ष्य स्वयं वा पुरुषेण वा ।

पुरुषेण वेति राजप्रेरितस्य पुरुषोत्प्रेक्षितस्य प्रतिपेधोऽयं, न पुनः पुरुषमात्रोत्प्रेक्षितस्य । तथात्वेऽर्थितत्सम्बन्धिपुरुषोत्प्रेक्षितस्यापि व्यवहारदर्शनमेव प्रतिषिद्धं स्यात् । अत एव मनुना पुरुषो विशेषितः—

नोत्पादयेत् स्वयं कार्यं राजा नाप्यस्य पूरुषः ।

इति । अविवादिनां नराणामिति शेषः । तथाच नारदः—

न तु राजा वशित्वेन धनलोभेन वा पुनः ।

उत्पादयेत्तु कार्याणि नराणामविवादिनाम् ॥

कार्याणि विवादानीत्यर्थः । तथा प्रजाभ्य एवोत्पन्नमपि कार्यं कार्याणा तत्सम्बन्धिना वा अनिवेदितं कथंचिद्वगम्य न ग्राहामिसाह मनुः—

न चाप्रापितमन्येन ग्रसेतार्थं कथंचन ।

इति । अप्रापितमनावेदितं कथंचन रागादिनेत्यर्थः । अत एव पितामहः—

न रागेण न लोभेन न क्रोधेन ग्रसन्त्रृपः ।

परैप्रापितानन्तर्धान् न चापि स्वमनीषया ॥

इति । परैरावेदकैः । अत्रापवादमाह स एव—
 छलानि चापराधांश्च पदानि नृपतेस्तथा ।
 स्वयमेतानि गृहीयान्त्रपस्त्वावेदकैर्विना ॥
 तत्र छलान्याह स एव—
 पथिभङ्गी कराक्षेपी प्राकारोपरि लङ्घकः ।
 निपानस्य विनाशी च तथा चायतनस्य च ॥
 परियापूरकश्चैव राजच्छिद्रप्रकाशकः ।
 अन्तःपुरं वासगृहं भाण्डागारं महानसम् ॥
 प्रविशत्यनियुक्तो यो भोजनं च निरीक्षते ।
 विष्मूत्रश्लेष्मवातानां क्षेत्रुकामो नृपाग्रतः ॥
 पर्यङ्कासनवन्धा चाप्यग्रस्थाननिरोधकः ।
 राज्ञोऽतिरिक्तवेषश्च विधृतः प्रविशेतु यः ॥
 यश्चापद्मारेण विशेदवेलायां तथैव च ।
 शय्यासने पादूके च शयनासनरोहणम् ॥
 राजन्यासन्नशयने यस्तिष्ठति समीपतः ।
 राज्ञो विद्विष्टसेवी वाऽप्यदत्तविहितासनः ॥
 वस्त्राभरणयोश्चैव सुवर्णपरिधायकः ।
 खयंग्राहेण ताम्बूलं गृहीत्वा भक्षयेतु यः ॥
 अनियुक्तप्रभाषी च नृपाक्रोशक एव च ।
 एकवासास्तथाऽभ्यक्तः मुक्तकेशोऽवकुण्ठितः ॥
 विचित्रिताङ्गस्त्रग्वी च परिधानविधूनकः ।

शिरःप्रच्छादनश्चैव छिद्रान्वेपणतत्परः ॥
 आसङ्गी मुक्तकेशश्च यश्च कर्णाक्षिकर्शकः ।
 दन्तोल्लेखनकश्चैव कर्णनासाविशोधकः ॥
 छलान्येतानि पञ्चाशत् भवन्ति नृपसन्निधौ ॥

इति । राजशशश्यायां शयनं, तदीयासने चोपवेशनं, त-
 त्पादुकारोहणमिति त्रीणि छलानि । वस्त्राभरणयोश्चैवेत्यत्रा-
 दत्तग्राहक इति शेषो विज्ञेयः । मुक्तकेश इति द्विःपाठे
 मुण्डस्थ्यापि संग्रहार्थः । अवशिष्टं व्यक्तार्थम् । अपराधानाह
 नारदः—

आज्ञालङ्घनकर्तारः स्त्रीवधो वर्णसङ्करः ।
 परस्त्रीगमनं चौर्यं गर्भश्चैव पतिं विना ॥
 वाक्पारुष्यमवाच्यं यत् दण्डपारुष्यमेव च ।
 गर्भस्य पातनं चैवेत्यपराधा दशैव तु ॥

इति । एतांश्चावेदकं विना खयं राजा विचारयेदिति शेषः ।
 तथाच संवर्तः—

आसेधं पथिभङ्गं च यश्च गर्भः पतिं विना ।
 स्वयमन्वेपयेद्राजा विना चैव विवादिना ॥
 यस्य दृश्यस्य संपत्तिर्न दृश्येतागमः कचित् ।
 स्वयमन्वेपयेद्राजा विना चैव विवादिना ॥
 सभाभङ्गं तरुच्छेदं सस्यव्याघातमेव च ।
 स्वयमन्वेपयेद्राजा विना चैव विवादिना ॥

कन्यापहारकं पापं विप्रं च पतितं तथा ।
 परार्थवादसंयुक्तं स्वयं राजा विचारयेत् ॥
 पद्मागकरशुल्कार्थे मार्गभेदकमेव च ।
 स्वराष्ट्रचौर्यभीर्ति च परदाराभिमर्शनम् ॥
 गोब्राह्मणनिहन्तारं सस्यानां चैव घातुकम् ।
 दशैतानपराधांश्च स्वयं राजा विचारयेत् ॥

एतानासेधादीन् दशापराधान् स्वयं राजा विचारयेदित्यर्थः ।
 अत्र पथिभङ्गग्रहणं छलानां प्रदर्शनार्थं, दशापराधान्तर्गतानां केषांचिद्ग्रहणं तेषां प्रदर्शनार्थम् । सस्यघातुकग्रहणं
 तु पदानां प्रदर्शनार्थम् । पदानि च समस्तानि पितामहेन
 दर्शितानि—

उत्कर्तीं सस्यघातीं चाप्यग्रिदश्च तथैव च ।
 विध्वंसकः कुमार्याश्च निधानस्योपगोपकः ॥
 सेतुकण्टकभेत्ता च क्षेत्रसञ्चारकस्तथा ।
 आरामच्छेदकश्चैव गरदश्च तथैव च ॥
 राज्ञो द्रोहप्रकर्ता च तन्मुद्राभेदकस्तथा ।
 तन्मन्वस्य प्रभेत्ता च बद्धस्यैव च मोचकः ॥
 खोगदण्डौ च यृह्लाति दानमुत्सेकमेव च ।
 पटहायोपणाच्छादी द्रव्यमस्वामिकं च यत् ॥
 राजावलीढं द्रव्यं यद्यच्चैवाङ्गविनाशनम् ।
 द्राविंशतिं पदान्याहुः नृपज्ञेयानि पण्डिताः ॥

इति । एवं छलादीनि साक्षादा स्तोभकमूचकवचनादा ज्ञात्वा
राजा द्रष्टव्यानि । अन्यानि पुनः कार्याणि कार्यिणा तत्सम्ब-
न्धिना वा ज्ञात्वा, नान्यथेत्यवगन्तव्यम् । स्तोभकमूचकयोर्ल-
क्षणमाह कालायनः—

शास्त्रेण निनिदं त्वर्थमुख्यशार्थप्रचोदितः ।

आवेदयति यः पूर्वं स्तोभकस्स उदाहृतः ॥

नृपेणैव नियुक्तो यः परदोपमवेक्षितुम् ।

नृपस्य मूचयेऽज्ञात्वा मूचकस्स उदाहृतः ॥

अर्थमुख्योऽर्थप्रधान इस्यर्थः । अत्र हारीतः—

शास्त्राणि वर्णधर्मास्तु प्रकृतीनां च भूपतिः ।

व्यवहारस्वरूपं च ज्ञात्वा तत्सर्वमाचरेत् ॥

प्रकृतयः पुनः पितामहेन दर्शिताः—

रजकश्रमकारश्च नयो बुरुड एव च ।

कैवर्तकश्च विज्ञेया म्लेच्छभिल्लौ तथैव च ॥

वेमरस्थिरविव्याधहस्तलाक्षद्रुवदृकाः ।

कोसेदकाभीरपदमातङ्गाण्डोपगोपकाः ॥

एताः प्रकृतयः प्रोक्ताः अप्नादश मनीषिभिः ।

वर्णानामात्रमाणां च सर्वदा तु वह्निस्थिताः ॥

इति । व्यवहारस्वरूपं च आद्यप्रकरण एव निरूपितम् । मनुरापि—

जानिजानपदान् धर्मान् श्रेणीधर्माश्च शाश्वतान् ।

समीक्ष्य कुलधर्माश्च स्वे वर्गे प्रतिपादयेत् ॥

थ्रेणीधर्मः वाणिकारुकादीनां स्वे स्वे वर्गे इदमस्मिन् अहनि
न विक्रेयं इदं चानयैव थ्रेण्या विक्रेयमित्येवमादयः । अस्मिन्
कुले पञ्चमेऽहिं पञ्चमे वाऽब्दे कर्णवेधः कर्तव्य इत्यादयः कुल
धर्माः । प्रतिपादयेत् वोधयेत् । अकुर्वतश्चानापदि वलात्कारेण
कारयेत् । तथाच याज्ञवल्क्यः—

कुलानि प्रकृतीश्चैव थ्रेणीजानपदानापि ।

स्वधर्माच्चालितान् राजा विनीय स्थापयेत्पथि ॥

नारदस्तु कार्यदर्शनप्रकारमाह—

धर्मशास्त्रं पुरस्कृत्य प्राण्डिवाकमते स्थितः ।

समाहितमतिः पश्येत् व्यवहाराननुक्रमात् ॥

अनुक्रमात् अर्थिवचनश्रवणादनुक्रमेणेत्यर्थः । तथाच स एव—

आगमः प्रथमः कार्यो व्यवहारपदं ततः ।

विचारो निर्णयश्चेति दर्शनं स्याच्चतुर्विधम् ॥

आगमोऽर्थिवचनश्रवणं, तदादौ कर्तव्यम् । ततस्तद्रचनमृणा-
दानाद्यन्यतमास्मिन् पदेऽन्तर्भाव्यम् । ततः प्रतिज्ञोन्तरप्रमाणा-
नां विचारः, ततः प्रमाणतो जयावधारणं एवं तदीयभाष्ये
व्याख्यातम् । तत्र मनुः—

क्षन्तव्यं प्रभुणा नियं क्षिपतां कार्थिणां नृणाम् ।

वालवृद्धातुरणां च कुर्वता हितमात्मनः ॥

यत् क्षिप्तो मर्पयत्यातैः तेन स्वर्गे महीयते ।

यत्त्वैश्वर्यान्नि क्षमते नरकं तेन गच्छति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां दर्शनविधिः

अथासेधविधिः

तत्र नारदः—

वक्तव्ये ऽर्थे ह्यतिष्ठन्तमुत्कामन्तं च तद्वचः ।

आसेधयेद्विवादार्थी यावदाहानदर्शनम् ॥

संदिग्धेऽप्यर्थे निर्णयोदासीनं निर्णयाय प्रवर्तितव्यमित्यादि
चार्थिनो वचनमवमन्यमानमासेधयेद्राजाज्ञया निरुन्धयाद्रुचाव-
हारदर्शनार्थाहानपर्यन्तं विवादनिर्णयार्थीसर्थः । चतुर्विधश्चा-
यमासेध इत्याह स एव—

स्थानासेधः कालकृत प्रवासात् कर्मणस्तथा ।

चतुर्विधस्थ्यादासेधस्तमासिद्धो न लङ्घयेत् ॥

स्थानासेधो गृहदेवकुलादिस्थानान्न चलितव्यमित्यवरोधनम् ।
कालकृतः पञ्चम्यादावात्मा दर्शयेतव्यो नो चेद्राजाज्ञामुल्लाङ्गि-
तवानित्येवंविधः । प्रवासादासेधो यात्रावारणम् । कर्मण
आसेधः पण्यप्रसारणादेः वारणं, न पुनर्निरीक्षणादेः । यदाह
कात्यायनः—

यस्त्वनिद्रियनिरोधेन व्याहारोच्छ्वसनादिमिः ।

आसेधयेदनासेध्यं स दण्ड्यो न त्वतिक्रमी ॥

इन्द्रियनिरोधादेस्सङ्कटत्वात् न तत्र राजाज्ञातिक्रमो दोपमा-
वहतीयर्थः । अत एव नदीसन्तरणादिसङ्कटविप्रयेऽपि अप-
राधो नास्तीसाह नारदः—

नदीसंतारकान्तारदुर्देशोपप्लवादिपु ।

आसिद्धस्तं परासेधमुत्क्रामन्नापराधुयात् ॥
 नद्यास्संतरणं नदीसन्तारः । कान्तारो दुर्गमो मार्गः ।
 दुष्टचोरव्याघ्रादिदेशो दुर्देशः । उपषुपः परबलादिभिर्व्याकुलता ।
 एवमादावाज्ञातिक्रमेऽपि नापराधः । अन्यत्र त्वपराधमाह
 पितामहः—

राजाज्ञा लघ्निता येन करणीया विशेषतः ।
 सप्ताङ्गस्य तु राज्यस्य द्रौद्यं तेन कृतं भवेत् ॥
 यत्र त्वाज्ञातिक्रमेऽपराधः तत्र दण्डमाह व्यासः—
 आसेधयोऽग्य आसिद्ध उत्क्रामन्दण्डमर्हति ।
 इति । नारदोऽपि—

आसेधकाल आसिद्ध आसेधं योऽतिर्वते ।
 स विनेयोऽन्यथा कुर्वन्नासेद्धा दण्डभागभवेत् ॥
 अन्यथा कुर्वन् अनासेध्यमासेधयन्नियर्थः । तथा च व्यासः—
 आसेधयंस्तुनासेध्यान् राज्ञा शास्य इति स्थितिः ।

इति । अनासेद्धचानाह कात्यायनः—

वृक्षपर्वतमारुद्धा हस्त्यश्वरथनैस्थिताः ।
 विपमस्थाश्च ते सर्वे नासेद्धयाः कार्यसाधकैः ॥
 व्याध्यार्ता व्यसनस्थाश्च यजमानस्तथैव च ।
 अनुक्तीर्णश्च नासेध्या मत्तोन्मत्तजडास्तथा ॥
 न कर्षको वीजकाले सेनाकाले तु सैनिकः ।

प्रतिज्ञाय प्रयातश्च कृतकालश्च नान्तरा ॥

उयुक्तः कर्पकस्सस्ये तोयस्यागमने तथा ।

आरम्भात्संग्रहं यावत् तत्कालं न विवादयेत् ॥

अनासेधकालत्वादिसभिप्रायः । वृहस्पतिरपि—

सत्रोद्वाहोद्यतो रोगी शोकार्तोन्मत्तवालकाः ।

मत्तो वृद्धो नियुक्तश्च नृपकार्योद्यतो व्रती ॥

आसन्ने सैनिकस्सङ्घचे कर्पको वापसङ्ग्रहे ।

विषमस्थाश्च नासेध्याः स्त्रीसनाथास्तथैव च ॥

सङ्घचे सङ्ग्रामे । नारदोपि—

निर्वेष्टुकामो रोगार्तो यियक्षुर्ब्यसने स्थितः ।

अभियुक्तस्थाऽन्येन राजकार्योद्यतस्था ॥

गवां प्रचारे गोपालाः सस्यारम्भे कृपीवलाः ।

शिलियनश्चापि तत्काल अयुधीयाश्च विग्रहे ॥

अप्राप्तव्यवहारश्च दूतो दानोन्मुखो व्रती ।

विषमस्थाश्च नासेध्या न चैतानाद्येन्वृपः ॥

निर्वेष्टुकामो विवाहाभिमुखः । गवां प्रचारोऽटवीमुखः । अप्राप्तव्यवहारोऽपूर्णपोडशर्वपः । विषमस्थाः चोराद्यपृष्ठतसर्वस्वाः ।

व्यासोपि—

रोगी यियक्षुरुन्मत्तो धर्मार्थी व्यवसनी व्रती ।

दानोन्मुखो नाभियोज्यो नासेध्यो नाद्येन्न तम् ॥

अत्र विशेषमाह वृहस्पतिः—

वणिग्विकीतपण्यस्तु सस्ये जाते कृषीवलः ।

सत्रोद्यताश्वापि तथा प्रापणीयाः कृतक्रियाः इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामासेध..

अथ दर्शनोपक्रमः..

तत्र मनुः—

धर्मासनमधिष्ठाय संवीताङ्गस्समाहितः ।

प्रणम्य लोकपालेभ्यः कार्यदर्शनपारभेत् ॥

शास्त्रोक्तकाले इति शेषः । तथाच कात्यायनः—

काले कार्यार्थिनं पृच्छेत् प्रणतं पुरतास्त्रियतम् ।

किं कार्यं का च ते पीडा मा भैपीर्वृहि मानव ॥

किं कार्यमिति देयाप्रदानस्य ज्ञानार्थं प्रश्नः, का च पीडेति हिंसायाः । तथा तयोः कर्तृदेशकालकारणपरिज्ञानार्थं सभापतिना प्रश्नचतुष्टयं कार्यमिस्याह स एव—

केन कस्मिन् कदा कस्मात् पृच्छेदेवं सभां गतः ॥

इसेवं पृष्टः कार्यार्थीं ततस्तस्मै वक्तव्यजातं विज्ञापयेत् । तथाच याङ्गवल्क्यः—

स्मृत्याचारव्यपेतेन मार्गेणाधर्पितः परैः ।

आवेदयति चेद्राजे व्यवहारपदं हि तत् ॥

अनेन वादी परकृतमुपद्रवमावेदयेदिसर्थादुक्तम् । चेच्छब्दोऽत्रावेदकरुच्यैवावेदनं कार्यम्, न तु राजाङ्गयेति ज्ञापनार्थः ।

परैरिति वदुवचनमुपलक्षणार्थम् । अत एव कात्यायनेनापराध
कर्तृपश्चः केनेकेकवचनान्तेन दर्शितः । आधर्पितग्रहणं विवा-
देऽधिकारिणः अभिधानार्थं, न तु कर्तुः—

अर्थिना संनियुक्तो वा प्रसर्थिप्रहितोपि वा ।

यो यस्यार्थे विवदते तयोर्जयपराजयौ ॥

इति कात्यायनेन विवादे नियुक्तस्यापि कर्तृत्वाभिधानात् । नियु-
क्तग्रहणं तदीयानामप्युपलक्षणार्थम् । अत एव पितामहः—

पिता भ्राता सुहृद्वापि वन्युससम्बन्धिनोपि वा ।

यदि कुर्युरुपस्थानं वादं तत्र प्रवर्तयेत् ॥

यत्किंचित्कारयेत्किंचित् नियोगःयेन केनचित् ।

तत्त्वेनैव कृतं ज्ञेयमनिवर्त्य हि तत्समृतम् ॥

इति । एवंचार्थिना वा तदीयेन वा पुरुषेणावेदनं कार्यं न त्व-
न्येनेकानुसंधेयम् । अत एव नारदः—

यो न भ्राता न च पिता न पुत्रो न नियोगकृत् ।

परार्थवादी दण्ड्यस्त्वाद्यवहारेषु विवृत्वन् ॥

कात्यायनोपि—

दासाः कर्मकराशिशष्याः नियुक्ता वान्धवास्तथा ।

वादिनो न च दण्ड्यास्त्वयुः यस्त्वतोऽन्यस्स दण्डभाक् ॥

एवमावेदनकर्ता॑प्यावेदनसमये अविनीतो वदन् दण्ड्य इसा-
होशना—

सशस्त्रोऽनुकृतीयश्च मुक्तकेशस्साधनः ।

वामहस्तेन च संगी वदन् दण्डमवाप्नुयात् ॥
 अतोऽनेवंभूतो वदेदिसभिप्रायः । ततस्तद्रचनं सर्वे फलकादौ
 लेखको लिखेत् । तथाच नारदः—

रागादीनां यदैकेन कोपितः करणे वदेत् ।

तदोमिति लिखेत्सर्वमर्थिनः फलकादिपु ॥

करणे राजादिसन्धिधावित्यर्थः । तच्च लिखितं जन्मान्तरे मयाऽ-
 स्मै धनं दत्तं तदसौ न प्रयच्छतीतिवद्विचारायोग्यं यदि न स्या-
 त् तदा तत्प्रसर्थ्यानयनाय मुद्राप्रदानादिकं कुर्यात् । तथाच
 कात्यायनः—

एवं पृष्ठस्स यद्याच्चत्सभ्यैर्ब्राह्मैणससह ।

विष्टश्य कार्यं न्याय्यं वेदाहानार्थमतःपरम् ॥

मुद्रां वा निक्षिपेत्स्मिन् पुरुषं वा समादिशेत् ।

तस्मिन्नावेदके । पुरुषः साध्यपालः । न्याय्यं योग्यम् । आहा-
 नार्थमभियुक्तस्येति शेषः । तथा च वृहस्पतिः—

यस्याभियोगं कुरुते तथ्येनाशङ्क्याऽथवा ।

तस्मेवानाययेद्राजा मुद्रया पुरुषेण वा ॥

उत्तरदाने तस्यैवाधिकारादिसभिप्रायः । अत एव कात्यायनः—

अधिकारोऽभियुक्तस्य नेतरस्यास्यसङ्गतेः ।

इति । इतरस्यानभियुक्तस्य तस्मिन्निवादे सम्बन्धाभावान्नास्त्यु-
 त्तरदानेऽधिकार इत्यर्थः । अतः इतरस्योत्तरवादित्वं, न स्वतः,
 किंतु अभियुक्तेन प्रतिवादित्वकरणात् । प्राण्डिवाके वा स्वका

यकरणत्वेन समर्पणादर्थिना वा स्वरुच्या प्रतिवादित्वाङ्गीकारात्। नान्यथा, तदाह स एव—

इतरोप्यभियुक्तेन प्रतिरोधीकृतो मतः ।

समर्पितोऽर्थिना योऽन्यः परो धर्माधिकारिणि ॥

प्रतिवादी स विज्ञेयः प्रतिपन्नश्च यस्य यम् ।

अयमर्थः—इतरो विवादासम्बद्धोऽपि अभियुक्तेन प्रतिरोधीकृतः-प्रतिवादीकृतः मन्वादीनामुत्तरवादित्वेन संमतः। तथा अन्यो द्वितीयः स विज्ञेयः, यः परो विवादासंबन्धी धर्माधिकारिणि प्राद्विवाकेऽभियुक्तेन समर्पितः अर्थिना वा स्यमेव यः प्रतिपन्नः प्रतिवादित्वेनाङ्गीकृते इति। एतच्चानधिकारिणः प्रतिवादित्वमकल्याद्यधिकारिविषये वेदितव्यम्। तत्राधिकारिणः साक्षात्कर्तृत्वस्य दुष्करत्वात्। अत एव वृहस्पतिः—

अप्रगल्भजडोन्मत्तवृद्धस्त्रीवालरोगिणाम् ।

पूर्वोत्तरं वदेद्वन्युः नियुक्तोऽन्योऽथवा नरः ॥

अत एव च तेपामादानप्रतिपेधो हारीतादिभिस्सर्वते—

अंकल्यवालस्यविरविषयस्थक्रियाकुलान् ।

कार्यातिपातिव्यसनिनृपकार्योत्सवाकुलान् ॥

मत्तोन्मत्तप्रमत्तार्तभृत्यान्नाद्वापयेन्वृपः ॥

अकल्यो व्याधितः । विषयस्थ उत्पन्नसङ्कटः । क्रियाकुलः नित्यनैमित्तिकर्मकरणव्यग्रः । यस्य त्वागच्छतो गुरुतरकार्य हानिस्स कार्यातिपाती । व्यसनमिष्टवियोगादिजं दुःखं, तदान्

व्यसनी । मत्तो दुत्तरादिमदनीयद्रव्येण स्वालितवुद्धिः । उन्मत्तो
ग्रहपित्तादिभिः । प्रमत्तस्सर्वत्रावधानहीनः । आर्तो विपादिना
दुःखितः । भूतग्रहणमस्वतन्त्रस्त्रीणामप्युपलक्षणार्थम् । अत एव
काशायनः—

धर्मोत्सुकानभ्युदये रोगिणोऽथ जडानपि ।

अस्वस्थमत्तोन्मत्तार्तस्त्रियो नाहापयेवृपः ॥

त्रियोऽत्र परतन्त्रा विवक्षिताः । आह स एव—

न हीनपक्षां युवतिं कुले जातां प्रसूतिकाम् ।

सर्ववर्णोत्तमां कन्यां ताः ज्ञातिप्रभुकास्समृताः ॥

तदधीनकुटुम्बिन्यः स्वैरिण्यो गणिकाश्र याः ।

निष्कुला याश्र पतितास्तासामाहानमिष्यते ॥

इति । हीनपक्षा मन्दकुला, युवतीतितस्या एव विशेषणम् ।

कुले जाता सत्कुले जाता, सर्ववर्णोत्तमा वाद्यपेक्षयोत्तमवर्णा ।

ताः पूर्वोक्ताः पश्च ज्ञातिप्रभुकाः परतन्त्राः । नेतराः । तेन

तदधीनकुटुम्बिन्यादीनामाहानं मन्वाद्यभीष्टमिष्यर्थः । नारदोपि

केषुचिदाहानं प्रतिषेधति—

निर्वेष्टुकामो रोगार्तो यियक्षुर्व्यसने स्थितः ।

अभियुक्तस्तथाऽन्येन राजकार्योद्यतस्तथा ॥

गवां प्रचारे गोपालाः सस्यारम्भे कृषीवलाः ।

शिलिपनश्चापि तत्काल आयुधीयाश्र विग्रहे ॥

अप्राप्तव्यवहारश्च दूतो दानोन्मुखो व्रती ।

विषमस्थाश्च नासेध्याः न च तानाहयेन्नपः ॥
निर्वेष्टुकामो विवाहाभिमुखः । व्यासोपि—

रोगी यियक्षुरुन्मत्तो धर्मार्थो व्यसनी व्रती ।
दानोन्मुखो नाभियोज्यो नासेध्यो नाहयेच्च तम् ॥

इति । अतोऽकल्यादिविषय एव प्रतिनिधिविधानं व्यवातिष्ठत इति
स्थितम् । यदा लकल्यादिप्रहितप्रतिनिधिना न कार्यनिष्पत्तिः
तदाऽकल्यादीनामप्याहानं कार्यम् । तथा च हारीतः—

देशं कालं च विज्ञाय कार्याणां च वलावलम् ।
अकल्यादीनपि शनैर्यानैराहापयेन्नपः ॥

इति । यदा तु गुरुतरकार्येष्वभियोगः तदाऽभियुक्तस्यैवा-
हानमावश्यकं, तत्र प्रतिनिधिनिषेधात् । तथाच कात्यायनः—

ब्रह्महत्यासुरापानस्तेयगुर्वङ्गनागमे ।
अन्येष्वसभ्यवादेषु प्रतिवादी न दीयते ॥

असभ्यवादानापि स एवाह—

मनुष्यमारणे स्तेये परदाराभिमर्शने ।
अभक्ष्यभक्षणे चैव कन्याहरणदूषणे ॥
पारुष्ये कूटकरणे नृपद्रोहे तथैव च ।
प्रतिवादी न दाप्यस्त्यादर्थंप्रत्यर्थिनोरपि ॥

वादिप्रतिवादिनोः प्रतिनिधिः प्रतिवादी, स सर्वथा गुरु-
कार्येष्वेवमादिषु न ग्राह्यः । अत एव हारीतः—

ज्ञात्वाऽभियोगं येऽपि स्युर्वने प्रवजितादयः ।

तानप्याहृपयेद्राजा गुरुकार्येष्वकोपयन् ॥

अत्राकोपयन्निति वदन् प्राकृतजने निष्टुरगिराऽप्याह्वानं कार्यमिति ज्ञापयति । स्पष्टीकृतं चैतद्वयासेन—

उत्पादयति यो हिंसां देयं वा न प्रयच्छति ।

याचमानाय दौशशील्यादाकृष्योऽसौ नृपाङ्गया ॥

यस्तु नृपाङ्गयाऽपि नागच्छति तस्य दण्डमाह वृहस्पतिः—

आहूतो यस्तु नागच्छेत् दर्पद्वन्धुवलान्वितः ।

अभियोगानुरूपेण तस्य दण्डं प्रकल्पयेत् ॥

कात्यायनोपि—

आहूतस्त्ववमन्येत यशक्तो राजशासनम् ।

तस्य कुर्यान्वृपो दण्डं विधिवृष्टेन कर्मणा ॥

हीने कर्मणि पञ्चाशत् मध्यमे द्विशतावरः ।

गुरुकार्येषु दण्ड्यस्यान्वित्यं पञ्चशतावरः ॥

पणानां सङ्घचेयम् ॥

कलिपतो यस्य यो दण्डस्त्वपराधस्य यत्रतः ।

पणानां ग्रहणं तु स्याच्चन्मूल्यं वाऽथ राजनि ॥

इति तेनैवाभिधानात् । पणपरिमाणमुच्चरत्र वक्ष्यमाणमनुसन्धेयम् । शक्त इति वचनादापदादिविषये न दण्डप्रकल्पनं, किंतु तन्निवृत्तौ पुनराह्वानं कार्यम् । अत एव व्यासः—

परानीकद्वते देशे दुर्भिक्षे व्याधिपीडिते ।

कुर्वीत पुनरादानं दण्डं न परिकल्पयेत् ॥

हारीतोपि—

राजिकं देविकं कार्यमभियुक्तस्य तत्त्वतः ।

स्थाने वाऽप्यन्तराले वा यासेवं तु न दोपभाक् ॥

तत्त्वतः परमार्थतः । अपरमार्थं चेहण्डयित्वा पश्चान्नचायेन
वर्तयेत् । तथाच स एव—

प्रतिष्ठाप्यं तु यत्रेन सोऽन्यथा दण्डभाग्भवेत् ।

दण्डयित्वा पुनः पश्चाद्राजा न्याये प्रवर्तयेत् ॥

एवं येनकेनाप्युपायेन नीतमभियुक्तं अभियोक्त्रा सह सभायाः
पुरतोऽन्यत्र वाऽपेक्षितस्थाने स्थापयेत् । तथाच पितामहः—

सभायाः पुरतस्याप्योऽभियोगी वादिनां तथा ।

ईप्सतेऽन्यत्र वा स्थाने प्रमाणं सोऽन्यथा न तु ॥

यत्र स्थिते दुष्टलक्षणप्रच्छादनमशक्यं तत्रावस्थाप्य इत्यर्थः ।
ततो राजा पृष्ठोऽभियोगी स्वोपयोगिवृत्तान्तमावेदयेत् । अभि-
योक्तृकृतावेदनमात्रतो भूतान्वेषणानुपपत्तेः । अत एव भूतान्वे-
षणविधावुक्तं मनुना—

स्वरवर्णोङ्गिताकारैश्चक्षुपा भापितेन च ।

इति । छलव्यवहारेऽपि पूर्वपक्षलेखनादर्वाक् छलवादित्वावधा-
रणायाभियुक्तस्य वृत्तान्तस्तनुखेनावगन्तव्यः । द्रयोऽछलवा-
दित्वे निश्चिते पश्चाच्छलानुसारेण दर्शनविधिः । तस्मादभि-

युक्तस्यापि वृत्तान्तवेदनमस्तीत्यवगन्तव्यम् । विवादेनोः छलित्वनिश्चयानन्तरं याज्ञवल्क्यः—

उभयोः प्रतिभूर्ग्राहः समर्थः कार्यनिर्णये ॥

साधितधनदण्डधनयोरनायासेन प्राप्तिः कार्यनिर्णयः, तत्करण समर्थः प्रतिभूर्ग्रथिप्रत्यर्थिनोद्देयोरपि ग्राहो व्यवहारद्रष्टव्यर्थः ।
अत्र वर्जनीयानाह कात्यायनः—

न स्वामी न च वै शत्रुस्वामिनाऽधिकृतस्तथा ।

निरुद्धो दण्डतश्चैव संशयस्थाश्च न क्वचित् ॥

नैव रिक्ती न रिक्तश्च न चैवात्यन्तवासिनः ।

राजकार्यनियुक्तश्च ये च प्रवजिता नराः ॥

नाशक्तो धनिने दातुं दण्डं राजे च तत्समम् ।

नाविज्ञातो ग्रहीतव्यः प्रतिभूत्वक्रियां प्रति ॥

संशयस्थाः अभिशस्ताः । असन्तवासिनः नैष्ठिकब्रह्मचारिणः ।
तत्समं विवादास्पदीभूतद्रव्यसमम् । विहितदण्डोपलक्षणार्थमेतत् । यदि वादी विवादप्रतिभुवं दातुमसमर्थः तदाऽपि तैनैवोक्तं—

अथ चेत्प्रतिभूर्नास्ति वादयोग्यस्य वादिनः ।

स रक्षितो दिनस्यान्ते दद्यादूताय वेतनम् ॥

दूताय साध्यपालाय । तथा परित्याजितगृहीतद्रव्य एव
विवादी न्याये प्रवर्त्य इसाह स एव—

गृहीतग्रहणो न्याये न प्रवर्त्यो महीभृता ।

तस्य वा तत्समर्थं स्यात् स्थापयेद्वा परस्य तत् ॥

इति । परस्य मध्यस्थस्य, समीप इति शेषः । तथाऽभियोक्त्रादीनामुक्तिक्रमोपि तेनैवोक्तः—

तत्राभियोक्ता प्राक् ब्रूयादभियुक्तस्त्वनन्तरम् ।

तयोरन्ते सदस्यास्तु प्राद्विवाकस्ततः परम् ॥

प्राग्ब्रूयात् प्रतिज्ञां कुर्यादित्यर्थः । तथाच नारदः—

आज्ञालेख्यै पट्टके शासने वा

आधौ पत्रे विक्रये वा क्रये वा ।

राजे कुर्यात्पूर्वमावेदनं यः

तस्य ज्ञेयः पूर्ववादो विधिज्ञैः ॥

विवादे सर्वत्राभियोक्तुरेव प्रतिज्ञावादित्वमित्यर्थः । अत्रापवादमाह स एव—

यस्य वाऽभ्यधिका पीडा कार्यं वा ह्यधिकं भवेत् ।

तस्यार्थवादो दातव्यो न यः पूर्वं निवेदयेत् ॥

अर्थिवादः पूर्वपक्षः । तथाच कासायनः—

यस्य स्यादधिका पीडा कार्यं वाऽप्यधिकं भवेत् ।

पूर्वपक्षो भवेत्स्य न यः पूर्वं निवेदयेत् ॥

एवंविधाविषये अर्थप्रत्यार्थभावस्य वैपरीत्यं परीक्षकैः कार्यमिसर्थः । यत्रोभयोरापि परस्परमार्थत्वं प्रत्यक्षार्थित्वं च साध्यभेदात् युगपद्धतिं तत्रोत्कृष्टजातेः वहुपीडस्य वा अर्थवादः पूर्वं द्रष्टव्यः । तथाच वृहस्पतिः—

अहंपूर्विकया तावदर्थिप्रत्यर्थिनौ यदा ।
 वादो वर्णानुपूर्वेण ग्राहः पीडामवेक्ष्य वा ॥
 समानवर्णत्वे पीडापेक्ष्या ग्राहः । अनेकवादियुग्मानां युगपदु-
 पस्थाने तु दर्शनक्रममाह षनुः—
 अर्थानर्थावुभौ वुद्धा धर्माधर्मौ च केवलौ ।
 वर्णक्रमेण सर्वाणि पश्येत्कार्याणि कार्यिणाम् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां दर्शनोपक्रमः..

अथ प्रतिज्ञावादः.

तत्र वृहस्पतिः—

उपस्थिते ततस्तस्मिन् वादी पक्षं प्रकल्पयेत् ।
 इति । समीपस्थे प्रत्यर्थिनि पक्षं लेखयेदित्यर्थः । तथाच
 याज्ञवल्क्यः—

प्रसार्थिनोऽग्रतो लेख्यं यथाऽऽवेदितमर्थिना ॥
 इति । यथाऽऽवेदितमिति यत्साध्यमावेदितं तदेव लेख्यं, न
 साध्यान्तरमिति प्रतिपादनार्थं, न पुनर्यावदावेदितं तावदेव
 लेख्यमिति । यतोऽनावेदितस्यापि वत्सरादिविशेषस्येदानीं ले-
 खनं कार्यमिति स एवाह—

समामासतदर्थाहर्नामजात्यादिचिह्नितम् ।

इति । समा संवत्सरः । स च धनप्रयोगादिकालीनो लेखनीयः ।
 मासादिरपि तत्कालीन एव । आदिशब्दसंगृहीतानि विशेषणा-
 नि कासायनेन दर्शितानि—

निवेश्य कालं वर्षं च मासं पक्षं तिथिं तथा ।
 वेलां प्रदेशं विषयं स्थानं जात्याकृती वयः ॥
 साध्यद्रव्यप्रमाणं च सङ्घचां नाम तथाऽऽत्मनः ।
 राज्ञां च क्रमशो नाम निवासं साध्यनाम च ॥
 क्रमातिपृतृणां नामानि पीडामाहर्तुदायकौ ।
 क्षमालिङ्गानि चान्यानि पक्षं सङ्कीर्त्य कल्पयेत् ॥

इति । कालो धनप्रयोगादिकालः वर्तमानेन राज्ञोपलक्षितः ।
 वर्षं देववर्षमित्यादि । वेला भुज्यादिक्रियोपलक्षितः कालः ।
 प्रदेशः साध्यक्षेत्रादेः स्थलविशेषः । विषयोऽन्तर्वेद्यादिदेशः ।
 स्थानं विवादास्पदस्य गृहादेर्ग्रामादिः । आकृतिः अवयव-
 संस्थानविशेषः । वयस्तारुण्यादि । प्रमाणं परिमाणं दण्ड-
 तुलाप्रस्थादिकम् । आत्मनोऽर्थिनः । राज्ञां क्षेत्रादिभुक्तिकाली-
 नानाम् । निवासो वासस्थानं गृहगोष्टादि । पितरोऽर्थिप्रत्यर्थि-
 नोर्जनकादयः । पीडा प्रतिभुवा धनिकेन कृता । आहर्ता
 प्रतिग्रहाद्यागमकर्ता । दायको दाता । क्षमालिङ्गानि आत्मी-
 यधनादेः परोपभोगासहननिमित्तानि । अन्यानि प्रदर्शितेभ्यो-
 ऽधिकान्यपि वृद्ध्यागमादीनि । तथाच वृहस्पतिः—

निरवद्यं सप्रतिज्ञं प्रमाणागमसंयुतम् ।
 द्रव्यसङ्घचोदयं पीडां क्षमालिङ्गं च लेखयेत् ॥

तथा लक्षणान्तराण्यपि स एवाह—

अल्पाक्षरः प्रभूतार्थो निस्सन्दिग्धस्त्वनाकुलः ।

युक्तो विरोधिकरणैर्विरोधिप्रतिपेधकः ॥
 एवमादिगुणान् सम्यगालोच्य च सुनिश्चितः ।
 पक्षः कृतस्समादेयः पक्षाभासस्ततोऽन्यथा ॥

इति । सङ्घहकारोऽपि—

अर्थवद्वर्षसंयुक्तं परिपूर्णमनाकुलम् ।
 साध्यवद्वाचकपदं प्रकृतार्थानुवन्धि च ॥
 प्रसिद्धमविरुद्धं च निश्चितं साधनक्षमम् ।
 संक्षिप्तं निखिलार्थं च देशकालाविरोधि च ॥
 वर्षतुमासपक्षाहोवेलादेशप्रदेशवत् ।
 स्थानावस्थसाध्याख्याजात्याकारवयोयुतम् ॥
 साध्यप्रमाणसङ्घचावदात्मप्रसर्थिनामवत् ।
 परात्मपूर्वजानेकराजनामभिरङ्गितम् ॥
 क्षमालिङ्गात्मपीडावत् कथिताहर्तृदायकम् ।
 यदावेदयते राजे तद्वापेक्षभिधीयते ॥

इति । अर्थवत् प्रयोजनवत् । धर्मसंयुक्तं अल्पाक्षरत्वप्रभूतार्थव-
 च्चादिगुणान्वितम् । परिपूर्णं अध्याहारानपेक्षम् । अनाकुलं
 असंदिग्धाक्षरकम् । साध्यवत् सिषाधियिषितार्थाहीनम् । वाच-
 कपदं गौणलाक्षणिकरहितम् । प्रकृतार्थानुवन्धि प्रागावेदितार्था-
 विरोधि । प्रसिद्धं लोकप्रसिद्धवस्तुविषयम् । अविरुद्धं पुर-
 राष्ट्रप्राण्डिवाकनृपाद्यविरुद्धम् । तथा पूर्वापराविरुद्धं प्रत्यक्षादि-
 प्रमाणाविरुद्धं व्यावहारिकधर्माविरुद्धं च । निश्चितमर्थान्तरश-

ङ्काराहितम् । साधनक्षमं साधनार्हम् । संक्षिप्तं अनतिविस्तुम् ।
 निखिलार्थं अनवशेषितवक्तव्यम् । देशकालाविरोधि मध्यदे-
 शीयं क्रमुकसेत्रं, शरत्कालीनमात्रफलसहस्रमपृतमिसेवमादि-
 रहितम् । परात्मपूर्वजानेकराजनामभिराङ्गितम्, परः प्रतिवादी ।
 आत्मा वादी । पूर्वजाः तयोः पित्रादयः । अनेके राजानो
 भुक्तिकालीनाः । तेषां नामानि परात्मपूर्वजानेकराजनामानि,
 तैश्चिह्नितम् । शिष्टमुक्तार्थम् । अर्थवत्त्वादीनि देशकालाविरोधि-
 त्वान्तान्यर्थिप्रत्यार्थिनामसहितानि सर्वव्यवहारभाषोपयोगीनि ।
 तेन तैससर्वत्र भाषायामवश्यंभवितव्यम् । तैर्विना क्वचिदपि
 साध्यसिद्धेः सुखेन कर्तुमशक्यत्वात् । वर्षादीनि पुनर्विशेष-
 णानि सर्वाणि न सर्वत्रोपयोगीनि, कतिपयैर्विनाऽपि तत्र तत्र
 साध्यसिद्धिसम्भवात् । अतो यत्र येषामुपयोगस्तत्रैव तेषां नि
 वेशनं कार्यं, नेतरत्रापि, प्रयोजनाभावात् । तत्र वर्षादि-
 कालानां वृद्धिमद्भन्दैगुण्यादिविवादे प्रतिग्रहक्याध्यादीनां पौ-
 र्वापर्यविवादे चोपयोगः । देशप्रदेशस्थानानां तथा परात्मपू-
 र्वजानेकराजनामधेयानामाहर्तृदायककथनस्य च स्थावरविवा-
 देपूपयोगः । साध्याख्याजात्याकारवयसां चौर्यास्वामिविक्रया-
 दावर्थविवादेऽप्युपयोगः । प्रमाणसंख्ययोर्मेयतुलिमगणिमादिद्र-
 व्यविवादे चौर्यविवादे चोपयोगः । क्षमालिङ्गानां उपेक्षितस्था-
 नादिविवादेपूपयोगः । आत्मर्षीडायाः क्रुणिकलग्रकविवादादा-
 बुपयोग इत्येषा दिक् । एवंचार्थवत्त्वादिभिस्सह वर्षादीनां यथो-

पयोगं कचित्कचिन्निवेशनमिति मन्तव्यम् । अत एव कात्यायनः—

देशश्चैव तथा स्थानं सन्निवेशस्तथैव च ।
जातिसंसंज्ञा निवासश्च प्रमाणं क्षेत्रनाम च ॥
पितृपैतामहश्चैव पूर्वराजानुकीर्तनम् ।
स्थावरेषु विवादेषु दशैतानि निवेशयेत् ॥

इति । तेषां तत्रोपयोगादिसभिप्रायः । हारीतोपि—

आसनं शयनं यानं ताम्रं कांस्यमयोमयम् ।
धान्यमश्ममयं वस्त्रं द्विपदं च चतुष्पदम् ॥
मणिमुक्ताप्रवाल्वानि हीरकं रूप्यकाञ्चनम् ।
यदि द्रव्यसमूहस्त्वात् सङ्घचा कार्या तथैव च ॥
यस्मिन् देशे च यद्रव्यं येन मानेन मीयते ।
तेन तस्मिन् तथा सङ्घचा कर्तव्या व्यवहारिभिः ॥

इति । हीरकं वज्रं, तेन मानेन मित्वा सङ्घचा कर्तव्येसाह । एवं च यत्र यदुपयुज्यते तत्र तदभावे साध्यसिद्धेः कर्तुमशक्यत्वादनादेय एवोपयोगिविहीनः पक्षः । अत एव कासायनः—

देशकालविहीनश्च द्रव्यसङ्घचाविवार्जितः ।
क्रियाप्रमाणहीनश्च पक्षो नादेय इष्यते ॥

क्रियाप्रमाणं साध्यपरिमाणम् । तथा प्रयोजनवत्त्वादिलक्षण हीनोऽपि पक्षो हेय एव ।

अप्रसिद्धं निरावाधं निरर्थं निष्प्रयोजनम् ।

असाध्यं वा विरुद्धं वा पक्षं राजा विवर्जयेत् ॥

तत्राप्रसिद्धो वृहस्पतिना निरूपितः—

न केनचित्कृतो यस्तु सोऽप्रसिद्ध उदाहृतः ।

इति । अत्रोदाहरणं पलसहस्रकृतं स्थालं गृहीतमिति । निरावाधो निरूपद्रवः, यथा अस्मद्भवनस्थप्रदीपप्रभया स्वगृहे व्यवहरतीति । निरर्थनिष्प्रयोजनौ वृहस्पतिना दर्शितौ—

स्वल्पापराधस्वल्पार्थो निरर्थक इति स्मृतः ।

कार्यवाधविहीनस्तु विज्ञेयो निष्प्रयोजनः ॥

तत्र निरर्थकस्योदाहरणं—अहमनेन सस्मितं निरीक्षितः, मामकी लाक्षाऽनेनापहृतेति वा । निष्प्रयोजनस्य तु यथा—यज्ञदत्तोऽस्मद्बृहस्मीपे श्लाघमानः पठतीति । प्रकारान्तरेणाप्येतौ तेनैव दर्शितौ—

कुसीदायैः पदैर्हीनो व्यवहारो निरर्थकः ।

वाक्पारुष्यादिभित्रैव विज्ञेयो निष्प्रयोजनः ॥

ऋणादानाद्यष्टादशपदानन्तर्भूतो निरर्थकः । वाक्पारुष्यादिभिसाध्यसिद्धयनुपयुक्तैस्सहितः पक्षो निष्प्रयोजन इत्यर्थः । असाध्यविरुद्धावपि तेनैव दर्शितौ—

ममानेन प्रदातव्यं शशशङ्कृतं धनुः ।

असम्भाव्यमसाध्यं तं पक्षमाद्वर्द्धनीपिणः ॥

यस्मिन्नावोदिते पक्षे प्रद्विवाके च राजानि ।

पुरे राष्ट्रे विरोधस्त्वाद्विरुद्धसोऽभिधीयते ॥
 इति । नारदोपि भाषादोपान् दर्शयति—
 अन्यार्थमर्थहीनं च प्रमाणागमवर्जितम् ।
 लेख्यहीनाधिकं भ्रष्टं भाषादोपा उदाहृताः ॥

स्वयमेव व्याचष्टे—

अर्थे साधारणेऽप्येको वाचर्थे वाऽनियुक्तकः ।
 लेखयेद्यस्तु भाषायामन्यार्थां तां विदुर्वृथाः ॥
 एक एव गणी गणस्य कार्यमेकस्य वा कार्यमनियुक्तोऽसम्बन्धी
 वा लेखयेद्यस्यां भाषायामित्यर्थः ।
 ब्रह्महाऽयमिति ज्ञेयो द्रेपान्मोहाद्वदेत्तु यः ।
 साध्यं च मोचयेत्तत्र द्रव्यहीनां तु तां विदुः ॥
 उक्तं साध्यवादिना यस्यां त्यज्यते सा च भाषाऽर्थहीनेत्यर्थः ।
 गणिमे तुलिमे मेये तथा क्षेत्रगृहादिके ।
 यत्र सङ्घच्या न निर्दिष्टा सा प्रमाणविवर्जिता ॥
 विद्यया प्रासमाध्यासं लब्धं क्रीतं क्रमागतम् ।
 न त्वेवं लिख्यते यत्र सा भाषा स्यादनागमा ॥
 समा मासस्था पक्षस्तिथिर्वारस्तथैव च ।
 यत्रैतानि न लिख्यन्ते लेख्यहीनां तु तां विदुः ॥
 लेखयित्वा तु यो भाषामनिर्दिष्टे तथोत्तरे ।
 उदिशेत्साक्षिणं पूर्वमधिकां तां विनिर्दिशेत् ॥
 यत्र स्यादुभयं सर्वं निर्दिष्टं पूर्ववादिना ।

संदिग्धमिव लिख्येत भ्रष्टां भाषां तु तां विदुः ॥

इति । यत्र पक्षद्वयमस्तिलं प्रतिज्ञावादिनैव निर्दिष्टं स्यादित्यर्थः ।

तथाऽन्यानपि पक्षाननादेयानाह स एव—

भिन्नक्रमो व्युत्क्रमार्थः प्रकीर्णार्थो निरर्थकः ।

अतीतकालो द्विपुश्च पक्षोऽनादेय इच्छ्यते ॥

तत्र भिन्नक्रमस्तेनैव व्याख्यातः—

यथास्थाननिवेशेन नैव पक्षार्थकल्पना ।

शस्यते न स पक्षस्तु भिन्नक्रम उदाहृतः ॥

व्यस्ताक्षरसंस्थानो भिन्नक्रम इत्यर्थः । व्युत्क्रमार्थो व्यवहितान्वयेनार्थबोधकः । प्रकीर्णार्थः संकलितार्थः । निरर्थकादीन् स एवाचष्टे—

मूलमर्थं परित्यज्य तद्दुणो यत्र लिख्यते ।

निरर्थकः स वै पक्षो भूतसाधनवर्जितः ॥

भूतकालमतिक्रान्तं द्रव्यं यत्र विलिख्यते ।

अतीतकालः पक्षोऽसौ प्रमाणे सत्यापि स्मृतः ॥

यस्मिन् पक्षे द्विधा साध्यं भिन्नकालविमर्शनम् ।

विमृश्यते क्रियाभेदात्स पक्षो द्विपु उच्यते ॥

इति । भूतसाधनं मूलभूतधनसाधनम् । भूतकालोऽवधिभूतः कालः । क्रियाभेदात् प्रमाणभेदात् । तथाऽपरानपि पक्षाभासानाह स एव—

अन्याक्षरनिवेशेन अन्यार्थगमनेन च ।

आकुलं तु भवेल्लेख्यं क्रिया चैवाकुला भवेत् ॥
 उपेक्षा यत्र साध्यस्य विंशतिर्दश वा समाः ।
 शक्तेनापि कृता वादे तस्य पक्षो मृषा भवेत् ॥
 साहसं सह साध्येन निर्दिष्टं यत्र लेखयेत् ।
 उक्तिक्रमविहीनत्वात् सोपि पक्षो न सिद्धच्यति ॥
 क्रिया साध्यं, साधनं प्रमाणम् । हारीतोपि—
 प्रकान्तसाधनोऽर्थस्तु द्विधा यस्मिन्निवेश्यते ।
 स्वसाध्याद्वा विभिन्नो वा सोपि पक्षो मृषा भवेत् ॥
 प्रकान्तः साधयितुमुपक्रान्तोऽर्थो द्विधा द्विप्रकारेण साध्यत-
 याऽर्थवाऽवेदितात्साध्याद्विधान्तरेण तद्विरोधितया वा यत्र पक्षे
 निवेश्यते सोपि पक्षाभास इसर्थः । भृगुरपि—
 उत्सृष्टं यत्र हीनेन कल्प्यं वाऽप्येकमेकतः ।
 तत्र पक्षो न साध्यस्याच्छास्त्रशिष्टविवर्जितः ॥
 विरुद्धश्वाविरुद्धश्व द्रावप्यर्थौ निवेशितौ ।
 एकस्मिन् यत्र दृश्येते तं पक्षं दूरतस्यजेत् ॥
 हीनेन हीनवादिना । पितामहोपि—
 परस्परविरुद्धानि यः पदानि निवेशयेत् ।
 विरुद्धपदसङ्कीर्णा भाषा तस्य न सिद्धच्यति ॥
 कात्यायनोपि—
 न्यायस्थं नेच्छते कर्तुं अन्याय्यं वा करोत्ययम् ।
 न लेखयति यस्तेवं तस्य पक्षो न सिद्धच्यति ॥

न्यायागतं मदीयं धनं गृहीत्वा न ददातीतिवत् प्रतिषेध-
रूपेण वा. मदीयं क्षेत्रादिकमपहरतीतिवद्रिघिरूपेण वा न
लेखयतीत्यर्थः । तथा—

पुरराष्ट्रविरुद्धश्च यश्च राजा विवर्जितः ।

अनेकपदसंकीर्णः पूर्वपक्षो न सिद्धयति ॥

पुरराष्ट्राचाराविरुद्धो राजत्यक्तशुलकशालादिविषयससर्वधा न
सिद्धयति । क्रणादानाद्यनेकपदसङ्कीर्णस्तु क्रियभेदाद्यौगप-
द्येन न सिद्धयतीत्यर्थः । यत्पुनस्तेनोक्तम्—

वहुप्रतिज्ञं यत्कार्यं व्यवहारे सुनिश्चितम् ।

कामं तदपि गृहीयाद्राजा तर्त्तवुभुत्सया ॥

इति, तदनेकपदसङ्कीर्णस्य कालभेदेनोपादेयत्वप्रतिपादनार्थं,
अथवा क्रणादानाद्येकपदान्तर्गतानेकजातीयानां हिरण्यवस्त्र-
पथुधान्यानामेकजातीयानां सङ्घचापरिमाणदेशकालवृद्ध्यादिभे-
देन गृहीतानां यथावृत्तकथनार्थं भेदेन प्रतिज्ञाय पुनस्तत्सर्वे
प्रतिदेयमित्येककार्यतयोपसंहृतं ग्राहमित्येवं प्रतिपादनार्थम्, अतो
न प्राचीनवचनेन विरोधः । तथा—

आगमः परिभोगश्च व्युच्छित्तिः प्रार्थना तथा ।

एतच्चतुष्टयं प्राहुः भापादोपास्त्वकारणाः ॥

आगमो धनागमननिमित्तं प्रतिग्रहादिः । परिभोगो यथेष्टविनि-
योगानिवृत्तिः । व्युच्छित्तिः देशविष्लवादिना भोगविच्छित्तिः।
प्रार्थना युक्तिभिर्भोगागमकीर्तनम् । एतदागमादिचतुष्टयं भा-

षागुणा इति प्राहुः । ये पुनरागमादयः अकारणाः विना निवेश-
कारणं भाषायां निविष्टास्ते भाषादोपा इति प्राहुरित्यर्थः ।
अतोऽत्राकाङ्क्षितस्यावापः कार्योऽनाकाङ्क्षितस्य वोद्धारः । तथाच
स एव—

अधिकान् भेदयेदर्थान् न्यूनांश्च प्रतिपूरयेत् ।
भूमौ निवेशयेत्तावत् यावदर्थो न निश्चितः ॥
छेदयेदुद्धरोदित्यर्थः । भूमावित्युपलक्षणार्थः । तथाच स एव—
पूर्वपक्षं स्वभावोक्तं प्राद्विवाकोऽभिलेखयेत् ।
पाण्डुलेखेन फलके ततः पत्रे विशोधितम् ॥
स्वभावोक्तं भयाद्युपाधिराहिसेनोक्तम् । विशोधितं अन्यूना-
नतिरिक्तमप्रसिद्धत्वादिदूषणरहितं च । तथाच वृहस्पतिः—
प्रतिज्ञादोषनिर्मुक्तं साध्यतत्कारणान्वितम् ।
निश्चितं लोकसिद्धं च पक्षं पक्षविदो विदुः ॥
लोकसिद्धं व्यावहारिकधर्माविरुद्धमित्यर्थः, लोकप्रसिद्धामित्ये-
वंविधार्थस्य प्रतिज्ञादोषनिर्मुक्तमित्यनेनैवार्थादुक्तत्वात् । अत
एव मनुः—

सभ्या भाषा न भवति यद्यपि स्यात् प्रतिपृष्ठा ।
वहिश्चेद्धाष्यते धर्मात् नियताद्वयावहारिकात् ।
सर्वदोपरहिताऽपि भाषा व्यावहारिकधर्मविरुद्धा चेत् सभास-
द्धिर्न ग्राहेत्यर्थः । एवमुक्तलक्षणः पक्षश्चतुर्विध इत्याह
वृहस्पतिः—

शङ्काऽभियोगस्तथं च लब्धेऽर्थेऽभ्यर्थनं तथा ।

वृत्ते वादे पुनन्यायः पक्षो ज्ञेयश्चतुर्विधः ॥

अत्र नारदः—

शोधयेत्पूर्ववादं तु यावन्नोत्तरदर्शनम् ।

अवपृष्ठस्योत्तरेण निवृत्तं शोधनं भवेत् ॥

न चात्र शङ्कवेलान्यायेनोत्तरदानयोग्यकालातीते शोधननिवृत्ति
रिति शङ्कनीयम् । यत आह स एव—

भाषाया उत्तरं यावत्प्रसर्थी न निविशयेत् ।

अर्थी तु लेखयेत्तावद्यावद्वस्तु विवक्षितम् ॥

इति । केचिन्निर्दिष्टप्युत्तरे शोधनामिच्छन्ति तदनवस्थाप्रसङ्गात्
पूर्वोक्तवचनविरोधाच्च हेयम् । अत एव सङ्ग्रहकारः—

भाषान्यूनातिरिक्तेषु सम्यक्मूलणकारिभिः ।

पुनः प्रतिसमाधाय शृणुयादुत्तरं ततः ॥

यस्मात्प्रत्यर्थिनाऽरव्य उत्तरेऽर्थप्रभापितम् ।

उपयोग्यपि नादेयं तस्यावसरवर्जनात् ॥

आरब्धे दत्त इत्यर्थः । दीयमानेऽप्युत्तरे प्रतिसमाधानस्येष्ट्वात्
तथाच कासायनः—

मोहाद्रा यदि वा शाळ्याद्यन्नोक्तं पूर्ववादिना ।

उत्तरान्तर्गतं वाऽपि तद्राह्ममुभयोरपि ॥

उत्तरान्तर्गतमुत्तरे कथ्यमानेऽपि वादिना प्रोच्यमानमिशर्थः ।

उभयोः अर्थप्रत्यर्थिनोः । प्रसर्थिनस्तु क्रियापाद उत्तरः ।

यदा पूर्वपक्षमशोधयित्वैव सभ्येनुत्तरं गृहीतं, तदा सभ्यदण्डनं कृत्वा प्रतिज्ञापूर्वकं कार्यं द्रष्टव्यम् । यदा त्वर्था सपदि प्रतिज्ञां कर्तुमसमर्थः तदा वृहस्पतिराह—

अभियोक्ताऽप्रगल्भत्वात् वक्तुं नोत्सहते यदा ।

तस्य कालः प्रदातव्यः कार्यशक्त्यनुरूपतः ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां प्रतिज्ञापादः

अथोक्तरपादः

तत्र वृहस्पतिः—

विनिश्चिन्ते पूर्वपक्षे ग्राद्याग्राद्यविशेषिते ।

प्रतिज्ञार्थे स्थिरीभूते लेखयेदुत्तरं ततः ॥

वादिना निश्चितस्यापि पक्षस्य युनः प्राद्विवाकादिभार्वचार्यकृते स्थैर्ये ततस्तपक्षस्योक्तरं प्रतिवादी लेखयेदिसर्थः । नारदोपि-

यदा त्वेवंविधः पक्षः कलिपतः पूर्ववादिना ।

दद्याच्चत्पक्षसंबन्धं प्रतिवादी तदोक्तरम् ॥

एवंविध इसस्यार्थो हारीतेन विवृतः—

स्वल्पवर्णोऽर्थवहुलः प्रतिज्ञादोपवर्जितः ।

साक्षिमान् कारणोपेतो निरवद्यस्सुनिश्चितः ॥

ईदृशः पूर्वपक्षस्तु लिखितो यत्र वादिना ।

दद्याच्चत्पक्षसम्बद्धं प्रतिवादी तदोक्तरम् ॥

साक्षिमान् प्राद्विवाकादिप्रत्यवेक्षणवान् । यदा त्वनीदृशस्तदा न

द्वयादिसर्थसिद्धं स्पृष्टियितुं पक्षाभासमेकमुदाहृत्य तस्योत्तरं न
देयमित्याह स एव—

साधारणी च या भूमिर्यज्ञ द्रव्यं गणाश्रितम् ।

एकस्य प्रार्थयानस्य न वदेदुत्तरं वुधः ॥

इति । अतः परीक्षितपूर्वपक्षस्यैव प्रतिवादिना उत्तरं लेख्यमित्या
ह याज्ञवल्क्यः—

श्रुतार्थस्योत्तरं लेख्यं पूर्वावेदकसन्निधौ ।

इति । श्रुतभापार्थस्य प्रत्यर्थिन इत्यक्षरार्थः । सङ्घकारोऽपि—
अनन्यार्थमहीनार्थं न्यायागमसमन्वितम् ।

अन्यूनानार्थिकादृष्टमनन्याक्षरसम्भवम् ॥

भापायामिति पत्रेषु लिखितायामनन्तरम् ।

प्रत्यर्थिनश्श्रुतार्थस्य कालोऽयं दातुमुत्तरम् ॥

इति । अनन्यार्थमित्यादिलक्षणजातं यथा भवति तथा भापायां
लिखितायामित्यर्थः । अयं च कालनियमो गवादिविवादेष्वेव ।
तथाच नारदः—

गोभूहिरण्यस्त्रीस्तेयपारुष्यात्ययिकेषु च ।

साहसेष्वभिशापे च सद्य एव विवादयेत् ॥

अभिशापः पापाभिशंसनम् । तस्य पारुष्यभेदत्वेऽप्यादरार्थं पुन-
र्वचनम् । आत्ययिकं कात्यायनेनोक्तं—

व्यपैति गौरदं यत्र विनाशस्त्याग एव वा ।

कालं तत्र न कुर्वीत कार्यमासायिकं हि तत् ॥

तथाऽन्येष्वपि कार्येषु सद्य एवोच्चरं कार्यमित्याह स एव—

धेनावनडुहि क्षेत्रे स्त्रीषु प्रजनने तथा ।

न्यासे याचितके दत्ते तथैव क्रयविक्रये ॥

कन्याया दूषणे स्त्रेये कलहे साहसे निधौ ।

उपधौ कौटसाक्ष्ये च सद्य एव विवादयेत् ॥

उपधिः भयादिवशादभ्युपगमः । याज्ञवल्क्योपि—

साहसस्तेयपारुष्यगोऽभिशापायये स्त्रियाम् ।

विवादयेत्सद्य एव कालोऽन्यत्रेच्छया स्मृतः ॥

अन्यत्र क्रणादानादाविसर्थः । तथाच नारदः—

गहनत्वाद्विवादानामसामर्थ्यात्स्मृतेरपि ।

क्रणादिषु हरेत्कालं कामं तत्त्वबुभुत्सया ॥

क्रणादिषु क्रणादानादिविवादपदेष्वित्यर्थः । अत एव पितामहः—

क्रणोपनिधिनिक्षेपदानसम्भूयकर्मणाम् ।

समये दायभागे च कालः कार्यः प्रयत्नः ॥

एवमादिष्वपि कालदानं विस्मृत्यादिकारणतः प्रसार्थिनः कालार्थित्व एव । तथाच कात्यायनः—

श्रुत्वा लेख्यगतं त्वर्थं प्रत्यर्थी कारणाद्यदि ।

कालं विवादे याचेत तत्त्वं देयो न संशयः ॥

सद्यः कृतेषु कार्येषु स्मृतिसंभवात्सद्य एव विवाद इत्याह स एव—

सद्यः कृतेषु कार्येषु सद्य एव विवादयेत् ।

कालातीतेषु वा कालं दद्यात्प्रत्यर्थिने प्रभुः ॥

प्रत्यार्थिन इत्युपलक्षणार्थम् । अत एव नारदः—
 मतिनौत्सहते यस्य विवादे वकुमिच्छतः ।
 दातव्य एव कालस्थादर्थिप्रत्यर्थिनोरपि ॥
 दातव्यश्च कालः कियानित्यपेक्षिते स एवाह—
 सद्य एकाहपञ्चाहौ व्यहं वा गुरुलाघवात् ।
 लभेन्मासं त्रिपक्षं वा सप्ताहं वा क्रणादिषु ॥
 गौतमोपि ‘संवत्सरं प्रतीक्षेत’ इति । अत्र व्यवस्थामार
 काशायनः—
 कालं शक्तिं विदित्वा तु कार्यणां च बलावलम् ।
 अल्पं वा बहु वा कालं दद्यात्प्रसार्थिने प्रभुः ॥
 कालः अर्थसम्बन्धादेः । शक्तिः कार्यणाम् । कार्यणां सा-
 ध्यभूतार्थानाम् । श्लोकस्थार्थस्तु तेनैव प्रपञ्चितः—
 सद्यः कृते सद्य एव मासातीते दिनं भवेत् ।
 षडाब्दिके त्रिरात्रं स्थात् सप्ताहं द्वादशाब्दिके ॥
 विंशत्यब्दे दशाहं तु मासार्थं वा लभेत सः ।
 मासं त्रिंशत्समातीते त्रिपक्षं परतो भवेत् ।
 शक्तिर्तो व्यवस्थां च प्रदर्शयाति—
 कालं संवत्सरादर्वाक् स्वयमेव यथेष्टितम् ।
 संवत्सरं जडोन्मत्तमनस्के व्याधिपीडिते ॥
 दिग्न्तरप्रपन्ने वा अज्ञातार्थे च वस्तुनि ।
 मूलं वा साक्षिणो वाऽथ परदेशे स्थिता यदा ॥

तत्र कालो भवेत्पुंसामा स्वदेशसमागमात् ।
 संवत्सरादर्वाग्दिनादिनानापक्षास्त्रिपक्षान्तः कार्यणां शक्त्यनु-
 सारतः सभापतिना व्यवस्थापनीयाः । मूलं विवादाध्यासितं
 धनम् । तथा कार्यपेक्षया व्यवस्थां स्पष्ट्यति—

दिनं मध्यसार्थमासौ वा क्रतुसंवत्सरोपि वा ।

क्रियास्थित्यनुरूपस्तु देयः कालः परेण तु ॥
 क्रियास्थितिः कार्यगुरुलाघवस्थितिः । एवं व्यवस्थापितान्य-
 तमकाले संप्राप्ते पूर्वपक्षाक्षरार्थस्यान्यूनामतिरिक्तमुत्तरं लेख्यमि-
 याह बृहस्पतिः—

एककाले समानीते प्रत्यर्थी सभ्यसन्निधौ ।

पूर्वपक्षाक्षरसमं लेखयेदुत्तरं ततः ॥

अत्र नृपं प्रसाह कात्यायनः—

यावान् यस्मिन् समाचारः पारं पर्यक्तमागतः ।

तं प्रतीक्ष्य यथान्यायमुत्तरं दापयेन्वृपः ॥

उत्तरलक्षणं त्वाह प्रजापतिः—

पक्षस्य व्यापकं सारमसन्दिग्धमनाकुलम् ।

अव्याख्यागम्यमित्येतदुत्तरं तद्विदो विदुः ॥

पक्षस्य व्यापकं कृत्स्नपक्षाच्छादकम् । सारं प्रागभियोगो-
 त्तरक्षमम् । असांदिग्धं खण्डश्लेषादिरहितम् । अनाकुलं अनिता-
 र्थम् । अव्याख्यागम्यं सुवोधम् । हारीतोपि—

पूर्वपक्षार्थसम्बद्धमनेकार्थमनाकुलम् ।

अनल्पमव्यस्तपदं व्यापकं नातिभूरि च ॥

सारभूतमसंदिग्धमपक्षैकांशसम्भवम् ।

अर्थिश्रवमगूढार्थं देयमुत्तरभीष्मशम् ॥

पूर्वपक्षार्थसम्बद्धं अभियोगानुगतम् । अनेकार्थं निष्कृष्टार्थ-
जातम् । अव्यस्तपदं निश्चितप्रतिज्ञापूर्वकम् । अपक्षैकांशसंभवं
अनवेशपितस्यपक्षैकदेशम् । अर्थिश्रवं पूर्ववेदकश्चुतम् । अगूढार्थं
अवक्रोक्तिप्रसिद्धपदैकवेद्यम् । एवंलक्षणमुत्तरं चतुर्विधं ज्ञेयम्—

चतुर्विधः पूर्वपक्षः प्रतिपक्षस्तथेव च ।

इति वृहस्पतिस्मरणात् । कथं पुनः प्रतिपक्षचातुर्विध्यमित्यपेक्षिते
नारदः—

मिथ्या सम्प्रतिपत्त्या वा प्रत्यवस्कन्दनेन वा ।

प्राह्ण्यायविभिसिद्धया दाऽप्युत्तरं स्याच्चतुर्विधम् ॥

इत्थंभूतलक्षणा चेयं तृतीया । तत्र मिथ्यासंप्रतिपत्त्योर्लक्षणमाह
कात्यायनः—

अभियुक्तोऽभियोगस्य यदि कुर्यात् निहवम् ।

मिथ्या ततु विजानीयात् उत्तरं व्यवहारतः ॥

साध्यस्य तथ्यवचनं प्रतिपत्तिरुदाहृता ।

इति । प्रत्यवस्कन्दनस्य च लक्षणं नारदेनोक्तम्—

अर्थिना लिखितो योऽर्थः प्रसर्थी यदि तत्था ।

प्रपद्य कारणं व्रूयात् प्रसवस्कन्दनं स्मृतम् ॥

इति । प्राङ्गन्यायस्य लक्षणमाह हारीतः—

अस्मिन्नर्थे ममानेन वादः पूर्वमभूत्तदा ।

जितोऽयमिति चेहूयात् प्राङ्गन्यायं स्यात्तदुत्तरम् ॥

इति । एवमुक्तलक्षणान्युत्तराणि स्पष्टीकर्तुं प्रजापतिनाऽप्युक्तानि -

यावदावेदितं किंचित् मत्सम्बन्धमिहार्थिना ।

तावत्सर्वमसद्गृह्यमिति मिथ्योत्तरं स्मृतम् ॥

अस्यैव देयमेवैतत्¹ नासद्गापितमर्थिना ।

इति संपतिपत्त्याख्यं द्वितीयमिदमुत्तरम् ॥

दत्तमेवं ममानेन किं त्वस्यापि यथा पुनः ।

प्रतिदत्तमितीदक्षच प्रसवस्कन्दनं स्मृतम् ॥

अस्मिन्नर्थान्तरे पूर्वमारब्धोस्मयहमर्थिना ।

जितश्चायं यथा तत्र प्राङ्गन्यायविधिरुच्यते ॥

अयं च प्राङ्गन्यायस्त्रिप्रकार इत्याह कासायनः—

विभावयामि कुलिकैः साक्षिभिर्लिखितेन वा ।

जितश्चैव यथाऽयं प्राक् प्राङ्गन्यायस्त्रिप्रकारकः ॥

कुलिकैरिति प्रकृतव्यवहारद्रष्टाणामुपलक्षणार्थम् । तथा मिथ्या चतुर्विधेत्याह स एव—

मिथ्यैतन्नाभिजानामि तदा तत्र न संनिधिः ।

अजातश्चास्मि तत्काल इति मिथ्या चतुर्विधा ॥

इति । एवं सप्रतिपत्तेरापि गृहीतं, सत्यं, यथाऽयं वक्ति तथैवेयेव मादयो भेदा यथासम्भवमूहनीयाः । प्रसवस्कन्दनस्यापि गृही-

¹ अस्त्वेतदेवमेवैतत् ॥ पा ॥

तं प्रतिदत्तं, प्रतिग्रहेण वा लब्धमिसादयो भेदा द्रष्टव्याः ।
अत्र वृहस्पतिः—

प्रस्तुर्धिविधिराख्यातः सङ्गतार्थप्रपादने ।

चतुर्विधस्याप्यधुना यन्न ग्राह्यं तदुच्यते ॥

प्रस्तुतादन्यमध्यस्थं न्यूनाधिकमसंगतम् ।

अव्याप्यसारं संदिग्धं प्रतिपक्षं न लेखयेत् ॥

प्रस्तुतादन्यत् अर्थिलिखिताभियोगापरिहारकम् । मध्यस्थं प्रति-
पक्षभावराहितम् । असंगतं अभियोगाननुगतम् । कासायनोपि—

अप्रसिद्धं विरुद्धं यदत्यल्पमतिभूरि च ।

संदिग्धासम्भवाव्यक्तमन्यार्थं चातिदोपवत् ॥

अव्यापकं व्यस्तपदं निगूढार्थं तथाऽऽकुलम् ।

व्याख्यागम्यमसारं च नोक्तरं शस्यते वुधैः ॥

इति । अत्राद्यान् पञ्चोक्तराभासान् स एव व्याचष्टे—

चिह्नाकारसहस्रं तु समयं चाविजानता ।

भाषान्तरेण वा प्रोक्तमप्रसिद्धं तदुक्तरम् ॥

लाञ्छनावयवसंस्थानसङ्घायासमयानभिज्ञोक्तमदेशभाष्योक्तं चा-
प्रसिद्धमिसर्थः ।

प्रतिदत्तं मया वाल्ये प्रतिदत्तं मया न हि ।

यदेवमाह विज्ञेयं विरुद्धं तदिहोक्तरम् ॥

पूर्वापरविरुद्धाभिधानं विरुद्धोक्तरमिसर्थः ।

जितः पुरा मयाऽयं च त्वर्थेऽस्मिन्निति भाषितुम् ।

पुरा मयाऽयमिति यत्तदूनं चोत्तरं स्मृतम् ॥
 अस्मिन्नर्थे पुराऽयं मया जित इति वक्तव्ये पुरा मयेत्येतावन्मा
 त्रमुत्तरमस्यल्पमिस्यर्थः ।

गृहीतमिति वाच्यं तु कार्यं तेन कृतं मया ।

पुरा गृहीतं यद्वयमिति यच्चातिभूरि तत् ॥

गृहीतमित्येतावन्मात्रेण सत्योत्तरे वक्तव्ये कार्यं तेनेत्यादिकमु
 त्तरमतिभूरीत्यर्थः ।

देयं मयेति वक्तव्ये मयादेयमितीदशम् ।

संदिग्धमुत्तरं ज्ञेयं व्यवहारे बुधैस्तथा ॥

मयादेयमित्यत्र त्वकारप्रश्लेषपसम्भवाददेयमिसप्यवगमात् सं-
 दिग्धमेवंविधमिस्यर्थः । असम्भव अस्माभिर्देयं धनमस्मत्प्रपौत्र-
 पुत्रेण दत्तमित्येवंविधमुत्तरम् । अव्यक्तं एतदुत्तरमिति सुखेना-
 भिधातुमशक्यम् । एतौ चोत्तराभासौ स्पष्टाविति न तेन व्या-
 ख्यातौ । अन्यार्थं व्याचष्टे—

बलावलेन चैतेन साहसं स्थापितं पुरा ।

अनुक्तमेतन्मन्यन्ते तदन्यार्थमितीरितम् ॥

अर्थिनो यदसहृत्कथन एव पर्यवसितं मिथोविरुद्धपदवच्च तद-
 न्यार्थमिस्यर्थः । अतिदोषवत् अत्युक्तच्चा दोषवत्, शतं देय-
 मित्युक्ते द्विशतं दत्तमित्यादि । अव्यापकादिचतुष्टयं तेनैव
 व्याख्यातम्—

अस्मै दत्तं मया सार्वं सहस्रमिति भाषिते ।

प्रतिदत्तं तदर्थं यत् तदिहाच्यापकं स्मृतम् ॥

पूर्ववादी कियां यावत्सम्यङ्गेव निवेशयेत् ।

मया गृहीतं पूर्वं नो तदूचस्तपदमुच्यते ॥

पूर्वपक्षनिश्चयादर्वाक् दीयमानं मिथ्यावाच्युत्तरं व्यस्तपदमित्यर्थः ।

तत्किं तामरसं कश्चिदगृहीतं प्रदास्यति ।

निगूढार्थं तु तत् ज्ञेयमुत्तरं व्यवहारतः ॥

अगृहीतं पद्ममतो न प्रदायीत्युदाहृतोत्तराभासस्यार्थः । सार्वभौमप्रयोगासिद्धतामरसादिपदवद्वकोक्तचादिमञ्चोत्तरं निगूढार्थं विज्ञेयमिति श्लोकार्थः ।

किं तेनैव सदादेयं मयादेयं भवेदिति ।

एतदाकुलमित्युक्तमुत्तरं तद्विदो विदुः ॥

अनन्वितानेकपदार्थवदाकुलमित्यर्थः । व्याख्यागम्यं स्वतो दुरवोधम् । असारं तेनोक्तम्—

काकस्य दन्ता नो सन्ति सन्तीयादि यदुत्तरम् ।

असारमिति तत्त्वेन सम्यङ्गेत्तरमिष्यते ॥

काकदन्तसमुद्भवोत्तरवन्निष्प्रयोजनमसारमित्यर्थः । तथैकस्यां भाषायां सत्यमिथ्याद्यनेकोत्तरमनुत्तरमित्याह स एव—

पक्षैकदेशे यत्सत्यमेकदेशे च कारणम् ।

मिथ्या चैवैकदेशे च सङ्करात्तदनुत्तरम् ॥

ननु साङ्कर्येऽपि तेन तेनोत्तरेण तस्य तस्यांशस्य निरसनद्वारो-

त्तरसमुदायस्य लुत्स्वपक्षव्यापकत्वसंभवात् कथमनुच्चरता? सत्यं,
अत एवानुच्चरत्वसमर्थनार्थमुक्तं तेनैव—

न चैकस्मिन् विवादे तु क्रिया स्याद्वादिनोर्धयोः ।

न चार्थसिद्धिरुभयोः न चैकत्र क्रियाद्वयम् ॥

इति । अयमर्थः— क्रिया लिखितादिप्रमाणं, तत्पत्यवस्कन्दने
प्राङ्गच्छाये च प्रत्यर्थिन एव भवति, मिथ्योत्तरे त्वर्थिन एव ।
सत्ये तु न कस्यापीति वक्ष्यते । एवंच यत्र सत्येतरेषां त्रयाणां
सङ्करः तत्र प्रत्यर्थिनः प्रमाणद्वयमर्थिनश्चैकं प्रमाणं प्राप्नोति ।
यत्र सत्यमिथ्येतरयोर्द्वयोस्तत्र प्रत्यर्थिन एव प्रमाणद्वयम् । यत्र
पुनर्मिथ्याकरणयोर्मिथ्याप्राङ्गन्याययोर्वा तत्रार्थिप्रस्थिनोरेक-
मेकं प्रमाणम् । न च यथा प्राप्तं तथैवास्त्विति वाच्यम्, प्र-
माणं हि साध्यसिद्धर्थं क्रियते, एकस्मिन्व्यवहारे चैकमेव
साध्यमेकस्यैव वादिनः, तेन तत्र नोभयोः प्रमाणं, एकस्य वा
प्रमाणद्वयं भवितुमर्हति, उभयोस्साध्याभावात् । एकस्य सा-
ध्यस्य चैकेन प्रमाणेन सिद्धावन्यस्य वैर्यर्थ्यात् । ससस्य
त्वितरैसङ्करे यद्यपि नायं दोषः, तथाऽप्येकस्मिन् व्यवहारे
पादचतुष्टये तदर्थे च समाप्तिर्विरुद्धेति तत्राप्यनुच्चरत्वमेव । त-
साद्युक्तमुक्तं ‘सङ्करात्तदनुच्चरम्’ इति । एवंच सर्वत्र व्यवहारे
पक्षव्याप्येकमेवोत्तरं ग्राह्यम् । यत्र पुनः सर्वथा तथाविधमुक्तरं न
लभ्यते, किंतु एकैकांशव्यापकमनेकमुक्तरं तत्रागत्योत्तरवशेन
नानाप्रतिज्ञाः पक्षदोपपरिहाराय कृत्वा क्रमेणैकप्रतिज्ञाया एकै-

कमुक्तरं ग्राह्यम् । अन्यथा तत्र निर्णयाभाव एव स्यात् । अत एवोक्तं 'सङ्करात्तदसुक्तरम्' इति । उक्तविधया सङ्करे निराकृते स्थादेवोत्तरमित्यभिप्रायः । अत एव चास्मिन्नेव विपये हारी तेनोत्तरग्रहणे पौर्वपर्यं प्रश्नपूर्वकमुक्तम्—

मिथ्योत्तरं कारणं च स्यातामेकत्र चेदुभे ।
सखं वाऽपि सहान्येन तत्र ग्राह्यं किमुक्तरम् ॥

पूर्वमिति शेषः । पूर्वं यद्वाहं तदाह—

यत्प्रभूतार्थविपयं यत्र वा स्यात् क्रियाफलम् ।
उत्तरं तत्र तत् ज्ञेयमसङ्कीर्णमतोऽन्यथा ॥

अयमर्थः—सत्येतरोत्तरानेकत्वे वहृथविपयमग्रे ग्राह्यम् । सह सखेनानेकत्वे वहृथमपि सत्यं विहायोत्तरान्तरमेवादावुपादेयम्, सत्येक्रियाफलाभावादादिति । न चैवं क्रमवाचिपदाध्याहारापत्तेर्यत्रोत्तरकाले पक्षव्यापकानेकोत्तरोपन्यासः, यथा—केनचिन्मानवेन मदीया गौर्नष्टा दृष्टाऽस्य सद्बन्नीत्यभियुक्तो वक्ति मिथ्यैतदस्मद्भवन एव सा सम्भूतेत्येवमादि । तद्विपयमेवेदं वचनमिति वाच्यम् । यत उक्तं 'असङ्कीर्णमतोऽन्यथा' इति, तस्यायमर्थः—असङ्कीर्णमुक्तरं एवंक्रमे भवति, अतोऽन्यथा यौगयये सङ्कीर्णमेव स्यादिति । पक्षव्यापकानेकोत्तरे तु विकल्पविपये न जातुचित्सङ्करावसरः । तस्मात्सङ्करोत्तरविपयमेवेदं वचनम् । अत एव पक्षव्यापकानेकोत्तरविपये वचनान्तरमारब्धं तेनैव—

‘मिथ्याकरणयोर्वाऽपि ग्राहां कारणमुत्तरम्’

इति । कारणोत्तरस्य अनन्यथासिद्धत्वादिना मिथ्यातो गुरु-
तरत्वादित्यभिप्रायः । अतो मिथ्याकारणयोरुदाहरणमात्रत्वा-
दुत्तरान्तरसन्निपातेऽपि गुरुतरं ग्राह्यमित्यूहम् । यत्र पुनः सङ्क-
रोत्तरे तुल्यवलतया न पूर्वोक्तक्रमदेतुरस्ति तत्राप्येच्छिकक्रमेणो-
त्तरं ग्राह्यं निर्णयस्यावश्यकत्वात् । एवं निरूपितमुत्तरं प्रतिवा-
दिना स्वयमेव देयम् । तथा च हारीतः—

तत्राभियोगानुगतमुत्तरं प्रतिवादिना ।

निष्कृष्टार्थं प्रदेयं स्यात् दोषसंज्ञाविवर्जितम् ॥

यदा पुनस्स्वयमेव न ददाति उत्तरं, प्रदानकालश्चातिक्रान्तः
तदाऽप्याह स एव—

पूर्वपक्षे यथार्थं तु न दद्यादुत्तरं यदा ।

प्रत्यर्थी दापनीयस्यात्सामादिभरुपक्रमैः ॥

दापनीयो नृपेणोति शेषः । तथाच नारदः—

यथार्थमुत्तरं दद्यादददापयेन्नपः ।

सामभेदादिभिर्मार्गैर्यावित्सोर्थस्समुद्धृतः ॥

सामादयो हारीतेन दर्शिताः—

प्रियपूर्वं वचस्साम भेदस्तु भयदर्शनम् ।

अर्थापकर्षणं दानं दण्डस्ताडनवन्धनम् ॥

तथा वासिष्ठेनापि—

कौटिल्यं सामभेदौ च दण्डश्चेति चतुष्टयम् ।

मायोपेक्षेन्द्रजालानि समोपायाः प्रकीर्तिः ॥

इति । एतैरप्युपायैरसाध्यं प्रत्याह स एव—

उपायैश्चोद्यमानस्तु न दद्यादुत्तरं तु यः ।

अतिक्रान्ते समरात्रे जितोसौ दातुमर्हतीति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामुत्तरपादः.

अथ विवादविषयाणि कानिचिद्वचनानि लिख्यन्ते

तत्र याज्ञवल्क्यः—

अभियोगमनिस्तीर्य नैनं प्रत्यभियोजयेत् ।

इति । अनिस्तीर्य अपरिहृयेसर्थः । अत्रापवादमाह स एव—

कुर्यात्प्रत्यभियोगं तु कलहे साहसेपु च ।

इति । प्रत्यपराधसम्भव इति शेषः । कलहे पारुप्यद्वय इत्यर्थः ।

अभियोक्तारं च प्रत्याह स एव—

अभियुक्तौ न चान्येन नोक्तं विपकृतिं नयेत् ।

इति । अन्येनार्थिनाऽभियुक्तं तदभियोगपरिहारादर्वागन्योऽर्थी नाभियुज्जीत । तथाऽभियोक्तुमुक्तं सक्रुताऽन्यथा न वक्तव्यमित्यर्थः । यः पुनरन्यथा वक्ति सोऽन्यथावादित्वेन हीनो भवति ।

तथा च नारदः—

अन्यवादी क्रियादेपी नोपस्थाता निरुत्तरः ।

आदूतविपलायी च हीनः पञ्चविधः स्मृतः ॥

इति । तत्रान्यवादितया हीनस्तेन निरूपितः—

पूर्ववादं परित्यज्य योऽन्यमालम्बते पुनः ।
 वादसङ्कल्पणात् ज्ञेयो हीनवादी स वै नरः ॥
 पूर्ववाद आवेदनम् । तथा च कात्यायनः—
 श्रावयित्वा यथाकार्यं त्यजेदन्यद्वेदसौ ।
 अन्यपक्षाश्रयस्तेन कृतो वादी स हीयते ॥
 तथा परमभियुज्य नाहमभियुनज्जिम हत्येवं विरुद्धं यो वदेत्
 सोऽप्यन्यवादितया हीन इत्याह स एव—
 न मयाऽभिहितं कार्यमभियुज्य परं वदेत् ।
 विव्रुत्वंश्च भवेदेवं हीनं तमपि निर्दिशेत् ॥
 तथाच पत्रलिखितं पूर्वपक्षसन्यथा कुर्वन्नप्यन्यथावादितया हीन
 इत्याह स एव—
 लेखयित्वा तु यो वाक्यं हीनं वाऽप्यधिकं पुनः ।
 वदेद्वादी स हीयेत नाभियोगं तु सोऽहंति ॥
 लेखयित्वा पत्र इति शेषः, भूम्यादावावापोद्वारस्य तेनै-
 वोक्तत्वात् । अभियोगः पूर्वपक्षः तं कर्तुं नार्हतीत्यर्थः ।
 एतच्चानहंत्वमुत्तरे निवृत्ते सति वदतो द्रष्टव्यम् । अनिवृत्ते
 तूत्तरे हीनतैव, नार्हत्वं, ओत्तरनिवृत्तेः पूर्वपक्षशोधनस्य
 मोहादावगत्याऽभ्यनुज्ञानात् । तथा क्रियाद्रेपितयाऽनुपस्थायित-
 या च हीनस्त्वैर्नैव निरूपितः—
 सभ्याश्च साक्षिणश्चैव क्रिया ज्ञेया मनीषिणिः ।
 तां क्रियां द्रष्टुं यो मोहात् क्रियाद्रेपी स उच्यते ॥

आहानादनुपस्थानात् सद्य एव प्रहीयते ।

इति । आहानानन्तरमनागमने तदानीमेव हीनो भवतीर्थः ।
तथा निरुत्तरतया हीनं निरूपयितुमाह स एव—

बूहीत्युक्तोऽपि न ब्रूयात् सद्यो वन्धनमर्हति ।

द्वितीयेऽहानि दुर्वुद्धेविद्यात्स्य पराजयम् ॥

पराजयो हीनता । अत एव हारीतः—

सापदेशं हरेत्कालमबुवंश्चापि संसदि ।

उक्ता वचो विनुवंश्च हीयमानस्य लक्षणम् ॥

सापदेशं सव्याजम् । तथाच काखायनः—

व्याजेनैव तु यत्रासौ दीर्घकालमभीप्सति ।

सापदेशं तु तं विद्याद्वादहानेकरं स्मृतम् ॥

इति । आहूतविपलायी तु अभियोगपरिहारार्थमाहानं बुद्धा
पञ्चतन्त्रचारी । एतेषां तूतरोत्तरस्य हीना गुर्वाति ज्ञापयितुं
हीनः पञ्चविध इत्युक्तं, न पुनः पञ्चविध एव हीन इत्य-
वधारयितुं, विधानतरतोऽपि हीनानां स्मरणात् । हीनताया
गुरुत्वज्ञापनं तूतरोत्तरस्य दण्डभूयस्तुज्ञपनार्थम् । उक्तं च
तथा काखायनेन—

अन्यवादी पणान् पञ्च क्रियाद्रेषी पणान् दश ।

नोपस्थाता दश द्वौ च पोडशैव निरुत्तरः ॥

आहूतविपलायी च पणान् ग्राह्यस्तु विंशतिम् ।

अत्र तृतीयपञ्चमयोः दण्डप्राप्तौ विशेषमाह स एव—

त्रिराहूतमनायान्तमाहूतविपलायिनम् ।

पञ्चरात्रमतिक्रान्तं विनयेत्तं महीपतिः ॥

तथा प्रकरान्तरेणापि हीनस्तेन दर्शितः—

श्रावितव्यवहाराणामेकं यत्र प्रभेदयेत् ॥

वादिनं लोभयेच्चैव हीनं तमिति निर्दिशेत् ॥

वृहस्पतिनाऽपि—

भयं करोति भेदं वा भीषणं वा निरोधनम् ।

एतानि वादिनोऽर्थस्य व्यवहारे स हीयते ॥

अर्थव्यवहारे भयादीनि समस्तान्यसमस्तानि वा येन वादिना कृतानि स हीयत इतर्थः । भीषणं मुखान्तरेण भीत्युत्पादनम् । मनुनाऽपि—

अदेश्यं यश्च दिशति निर्दिश्यापहुते च यः ।

यश्चाधरोत्तरानर्थान्विहीनात्राववुद्यते ॥

अपदिश्यापदेशं च पुनर्यस्त्वपथावति ।

सम्यक्प्राणिहितं चार्थं पृष्ठसन्नाभिनन्दति ॥

सन्ति ज्ञातार इत्युक्ता दिशेत्युक्तो दिशेन्न यः ।

धर्मस्थः कारणैरतैर्हीनोऽसाविति निर्दिशेत् ॥

इति । अयमर्थः—

अदेश्यं निर्णयसमयातम्भविनं साक्षिणं यो निर्दिशति, सम्भविनं वा निर्दिश्य योऽपहुते न मया निर्दिष्ट इति, यश्चात्मनो वचनगतक्रमविरोधं न जानाति, यः पुनरुप-

देशं मम पीडा वर्तत इत्यादिव्याजपपदित्य अपसरति,
सम्यक्प्रणिहितं सुषृक्तमर्थमनूद्यात्र किं ब्रवीपीति पृष्ठो यो
न किंचिदुत्तरं प्रस्तौति, यथ साक्षिणः सन्तीत्युक्ता कथय
तानित्युक्तोपि न कथयति असौ हीन इति धर्माधिकरणस्थः
पूर्वोक्तकारणैर्निर्दिशेदिति । एतेष्वपि हीनेषु दोषानुरूपो
दण्डो ग्राहाः । तथा च हीनाधिकारे कात्यायनः—

दोषानुरूपं संग्राहः पुनर्वादो न विद्यते ।

इति । प्रकृतार्थसिद्धचर्यमिति शेषः । अयं च प्रतिपेथो
मन्युकृतविवाद एव, यत आह नारदः—

सर्वेष्वर्थविवादेषु वाक्छले नावसीदति ।

पशुस्त्रीभूम्यृणादाने शास्योप्यर्थान्न हीयते ॥

पश्वादिसर्वार्थविवादेषु वाक्छले प्रमादाभिधाने कृतेऽपि नावसी-
दति नात्यन्तं हीयते, यतस्तत्र दण्ड्यस्यापि न प्रकृतार्थहा-
निरित्यर्थः । अत्रापवादमाह कात्यायनः—

उभयोर्लिखिते वाक्ये प्रारब्धे कार्यनिश्चये ।

अनुकूं तत्र यो ब्रूयात् तस्मादर्थात्स हीयते ॥

याङ्गवल्क्योपि—

संदिग्धार्थं स्वतन्त्रो यः साधयेद्यश्च निष्पतेत् ।

न चाहूतो वदेत् किंचिद्दीनो दण्ड्यश्च स स्मृतः ॥

स्वतन्त्रः परीक्षकनिरपेक्षः । निष्पतेत् देयमदत्त्वा निष्पत्य
तिष्ठेत्, पलायेत वा । दण्डग्रहणेनैव हीनत्वसिद्धेः पुनर्हीनग्रह-

णं प्रकृतादर्थादीन इति ज्ञापनार्थम् । अत एव नारदः—
आनेवेद्य तु यो राज्ञे संदिग्धेऽर्थे प्रवर्तते ।

प्रसङ्ग स विनेयस्त्वात् स चाप्यर्थो न सिद्धच्यति ॥

इति । वृहस्पतिरपि—

आहूतप्रपलायी च मौनी साक्षिपराजितः ।

स्ववाक्यप्रतिपन्नश्च हीनवादी चतुर्विधः ॥

स्ववाक्यप्रातिपन्नः स्ववाचैव संप्रतिपन्नः । अत्रापि चतुर्विधग्रहण-
मेतेपामुत्तरोत्तरस्याचिरं प्रकृतादर्थादीनित्वं भवतीति ज्ञापयितुं
न पुनः प्रकृतादर्थादीनश्चतुर्विध एवोति नियन्तुं, विधान्तरस्याप्य-
क्तत्वात् । तत्र कदा कस्य हीनत्वमित्यपेक्षिते आह स एव—
प्रपलायी त्रिपक्षेण मौनकृतसप्तभिर्दिनैः ।

साक्षिभिन्नस्तत्क्षणेन प्रतिपन्नश्च हीयते ॥

तथा निर्दिष्टान् साक्षिपुरुपानवादयतोऽप्येवंविश्वहीनित्वं चि-
रेण भवतीत्याह स एव—

साक्षिणस्तु समुद्दिश्य यस्तु तात्र विवादयेत् ।

त्रिंशद्रात्रात् त्रिपक्षाद्रा तरय हानिः प्रजायते ॥

न वादयेत्काम । इतिं शेषः । तथाच कात्यायनः—

साक्षिणो यस्तु निर्दिश्य कामतो न विवादयेत् ।

स वादी हीयते तस्मात् त्रिंशद्रात्रात्परेण तु ॥

इति । अकामतश्चेन हीयते । अत एव वृहस्पतिः—

आचारकरणे दिव्ये कृत्वोपस्थाननिश्चयम् ।

नोपस्थितो यदा कश्चिच्छलं तत्र न कारयेत् ॥
 दैवराजकृतो दोपस्तस्मिन् काले यदा भवेत् ।
 अवधित्यागमात्रेण न भवेत्स पराजितः ॥

इति । 'छलं तत्र न कारयेत्' इति वदन् अन्यत्रार्थहानि-
 प्रतिपादकवचनच्छलानिरसनेनापि व्यवहारनयनं कार्यमिति
 ज्ञापयति । एवंचार्थविवादेषु यत्र नार्थहानिवचनं तत्रैव हीन-
 स्य वादो ग्राह्यो नान्यत्रेयवगन्तव्यम् । अत एव कात्यायनः—
 पलायनानुत्तरत्वादन्यपक्षाश्रयेण च ।
 हीनस्य गृह्णते वादो न स्ववाक्यजितस्य तु ॥

इति । पलायनादाववधिभूतकालातिक्रमणेनागमनादिकर्तुर्रथ-
 हान्यभावाद्वादो ग्राह्य इसर्थः । तत्र यदि हीनेनेतरस्य
 पराजयः तदा विशेषस्तेनैव दर्शितः—
 यो हीनवाक्येन जितस्तस्योद्धारं विदुर्वुधाः ।
 स्ववाक्यहीनो यस्तु स्यात्स्योद्धारो न विद्यते ॥

इति । याज्ञवल्क्यस्तु दुष्टवादिपरिज्ञानार्थमाह—
 देशादेशान्तरं याति सृक्षिणी परिलेहि च ।
 ललाटं स्विद्यते चास्य मुखं वैवर्ण्यमेति च ॥
 परिशुष्यत्स्खलद्वाक्यो विरुद्धं वहु भापते ।
 वाक्चक्षुः पूजयति नो तथोष्ट्रौ निर्भुजस्यपि ॥
 स्वभावाद्विकृतिं गच्छन्मनोवाक्यकर्मभिः ।
 अभियोगेऽथ साक्ष्ये च दुष्टस्स परिकीर्तिः ॥

इति । सर्कुणी ओष्ठप्रान्तौ । निर्भुजति कुटिलीकरोति । स्वभावाद्विकृतिं गच्छेत् स्वाभाविकधर्मद्वैपरीत्यमेवं गच्छेदित्यर्थः । मनुरापि—

आकारैरिङ्गितैर्गत्या चेष्टया भाषितेन च ।

नेत्रवक्त्रविकरैश्च गृह्णतेऽन्तर्गतं मनः ॥

इति । दुष्टस्येति शेषः । एवं दुष्टान्तःकरणतया ज्ञातस्यापि न दण्डो न प्रकृतार्थाद्वानिर्वा । तयोर्मुनिभिरनभिधानात् । अदुष्टस्यापि कथंचिदेवंविधचिह्नान्वयसम्भवात् । दुष्टाभिधायकवचनानां च तद्रक्षणादाववधानविधानार्थत्वेनावैयर्थ्यात् । ये पुनरेकान्तपराजयभयादर्वाक् प्रमाणकरणात् स्वतोऽपि वादतो निवर्तन्ते ते दण्ड्या इत्याह वृहस्पातिः—

पूर्वोत्तरे संनिविष्टे विचारे सम्प्रवर्तिते ।

प्रशमं ये मिथो यान्ति दाप्यास्ते द्विगुणं दमम् ॥

इति । मिथो यान्ति नृपं वञ्चयित्वेति शेषः । अत एव कात्यायनः—

आवेद्य प्रगृहीतार्थः प्रशमं यान्ति ये मिथः ।

सर्वे द्विगुणदण्ड्यास्त्युः विप्रलम्भान्वृपस्य ते ॥

इति । एवंचावञ्चनया प्रशान्तानां न दण्डः । अत एव वृहस्पातिः—

पूर्वोत्तरेऽभिलिखिते प्रकान्ते कार्यनिर्णये ।

द्रयोस्संतसयोस्सन्धिस्यादयःखण्डयोरिव ॥

साक्षिसभ्यविकल्पस्तु भवेत्तत्रोभयोरपि ।
 डोळायमाने यौ सन्धिं प्रकुर्यातां विचक्षणौ ॥
 प्रमाणसमतो यत्र भेदशास्त्रचरित्रयोः ।
 तत्र राजाङ्गया सन्धिरुभयोरपि शस्यते !!

इति । एकस्य वादिनः एकान्तपराजयादर्वाक् यौ सन्धिं प्रकुर्यातां तौ विचक्षणावित्यर्थः ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां विवादविषयाणि.

अथ प्रत्याकलितपादः.

तत्र बृहस्पतिः—

ये तु तिष्ठन्ति करणे तेषां सभ्यैर्विभावना ।

कथयित्वोत्तरं सम्यक् दातव्यैकस्य वादिनः ॥

तेषां धर्माधिकरणस्थानां मध्ये एकस्त्वार्थिनः प्रसार्थिनो वा विभावना क्रिया सभ्यैर्निर्धारयितव्येत्यर्थः । तथाच कात्यायनः—
 शोधिते लिखिते सम्यगिति निर्दोष उत्तरे ।

प्रसार्थिनोऽर्थिनो वाऽपि क्रियाकरणमिष्यते ॥

आर्थिनः प्रत्यर्थिनो वा यस्य साध्यमस्ति असौ तत्साध्यसिद्धये
 सदुत्तरानन्तरमेव प्रमाणलेखनं कुर्यादिसर्थः । तथाच याज्ञवल्क्यः—
 ततोऽर्थी लेखयेत्सद्यः प्रतिज्ञातार्थसाधनम् ।

इति । उत्तरसिद्धिसमनन्तरमेव साध्यवान् वादी प्रमाणमु-
 द्धावयेदित्यर्थः । किं तत्प्रमाणमित्यपेक्षिते स एवाह—

प्रमाणं लिखितं भुक्तिः साक्षिणश्चेति कीर्तिम् ।

एपामन्यतमाभावे दिव्यान्यतममुच्यते ॥

दिव्यं धटादिः । तथाच नारदः—

क्रिया तु द्विविधा प्रोक्ता मानुषी दैविकी तथा ।

मानुषी लेख्यसाक्षिभ्यां धटादिर्दैविकी स्मृता ॥

लेख्यसाक्षिभ्यां भुक्तया च प्रोक्ता मानुषीर्थः । भुक्तेरापि
मनुष्यसम्बन्धित्वात् । अत एव वृहस्पतिः—

साक्षिलेख्यानुमानं च मानुषी त्रिविधा स्मृता ।

इति । अनुमानं भुक्तिः, स्वत्वानुरूपकत्वात् । धटादिरापि तेनैव
दर्शितः—

धटोऽग्निरुदकं चैव विषं कोशश्च पञ्चमम् ।

षष्ठं च तण्डुलाः प्रोक्तं सप्तमं तस्मापकम् ॥

अष्टमं फालमित्युक्तं नवमं धर्मजं भवेत् ।

दिव्यान्येतानि सर्वाणि निर्देष्टानि स्वयंभुवा ॥

इति । अन्यानि तु दिव्यानि नारदेन निर्देष्टानि—

सत्यं वाहनशक्त्वाणि गोवीजकनकानि च ।

देवतापितृपादाश्च दत्तानि सुकृतानि च ॥

इति । चशब्दोऽन्येपामपि पुत्रशिरस्स्पर्शनादीनां सङ्घरणार्थः ।

एते च धटादयः ससादयश्च दिवि देवैः कृतत्वादिव्यदैविकसं-
ज्ञाद्यशालिनः । तथाच पितामहः—

यस्मादेवैः प्रयुक्तानि पुष्करार्थे मनीषिभिः ।

परस्परविशुद्धचर्थं तस्माहिव्यानि नामतः ॥

अत्रोपक्रमसामर्थ्यादैविकानि नामत इति लभ्यते, देवैः प्रयु-
क्तानीति निमित्तदर्शनात् । उपसंहारसामर्थ्यादैवि संभवनिमि-
त्तानीति गम्यते, दिव्यानि नामत इयुक्तत्वात् । तेन श्रुत्य-
र्थाभ्यामनेन वचनेन धटादीनामाजिगमनादाज्यमितिवद्यौगिकं
नामद्रयमुक्तम् । शपथनाम नारदेनैव तेषामेव दर्शितं—

सपूर्पयस्तथेन्द्राद्याः पुष्करार्थं तपोधनाः ।

शेषुशपथमव्यग्राः परस्परविशुद्धये ॥

इति । व्यासोपि—

अर्थानुरूपाशशपथाः स्मृताःस्तस्यधटादयः ।

इति । यतु वृहस्पतिनोक्तं—

धटाद्या धर्मजान्ता च दैवी नवविधा स्मृता ।

इति, तत्र स्वयंभुवेति शेषो द्रष्टव्यः । नारदस्मृतसत्यादिभिस्स-
ह दैव्या वस्तुतो वहुविधत्वात् । या पुनर्नारदीये दिव्यशपथयोः
भेदेनोक्तिः—

यदा साक्षी न विद्येत विवादं वदतां नृणाम् ।

तदा दिव्यैः परीक्षेत शपथैर्वा पृथग्विधैः ॥

इति, सा गुरुषु दिव्यशब्दो लघुपु शपथशब्दः प्रायिक इति द-
र्शयितुं, न पुनस्तयोरर्थभेदकथनाय, लोके नयोः पर्यायशब्दत्वात् ।
साक्षी न विद्यते इति लिखितादित्रयाभावोपलक्षणार्थः । याज्ञ-
वल्क्येनाशेषमानुषाभावे दिव्यस्मरणात् । अत एव—

सम्भवे साक्षिणां प्राज्ञो दैविकीं वर्जयेत् क्रियाम् ।

संभवे तु प्रयुञ्जानो दैविकीं हीयते ततः ॥

इति । कात्यायनवचनेऽपि साक्षिग्रहणं मानुषोपलणार्थमिति
मन्तव्यम् । तथा—

दिवाकृते कार्यविधौ ग्रामेषु नगरेषु च ।

संभवे साक्षिणां चैव दैवी न भवति क्रिया ॥

इति नारदवचनेऽपि दिवाकृतादिसंकीर्तनं मानुषप्रमाणसंभवे
दिव्यनिषेधार्थमवगन्तव्यम् । अत एव कात्यायनः—

यद्येकदेशव्याप्ताऽपि क्रिया विद्येत मानुषी ।

सा ग्राह्या न तु पूर्णाऽपि दैविकी वदतां नृणाम् ॥

विशिष्टसाध्ये विशेष्यांशे मानुषसंभवे विशिष्टार्थसाधकमापि
न दिव्यं ग्राह्यमित्यर्थः । विशेषणांशसिद्धिस्तु विभावितैक-
देशन्यायादल्पशपथेन वा कार्येयमिप्रायः । न च वाच्यं
एकदेश इत्यविशेषवचनादिशेषणांशे विशेष्यांशे वा मानुषसंभवे
दिव्यं निषिद्ध्यत इति । यत आह स एव—

सारभूतं पदं मुक्तु असाराणि वहून्यपि ।

संसाधयेत् क्रिया या तु तां जहात् सारवाजिताम् ॥

इति । तथा विवादिनोः कथंचिद्वैवमानुपयोरन्यतरत् प्रमाणम-
न्यतरेण वादिना कृतं निर्णायकमित्यज्ञीकारेऽपि मानुषसंभवे
तदेव निर्णायकं न दैविकमित्याह स एव—

यद्येको मानुषीं ब्रूयात् अन्यो ब्रूयात् दैविकीम् ।

मानुषीं तत्र गृहीयात्र तु दैर्यों क्रियां नृपः ॥
एवं च सर्वथा मानुषासम्भवे दिव्यमित्युत्सर्गः । काचिदस्थाप-
वादमाह स एव—

प्रक्रान्ते साहसे वादे पारुष्ये दण्डवाचिके ।

बलोद्भवेषु कार्येषु साक्षिणो दिव्यमेव वा ॥

अयं च विकल्पो गूढसाहसिकेतरविषयः । तत्र मानुषासंभवेन
विकल्पासम्भवात् । अत एवोक्तं तेनैव—

गूढसाहसिकानां तु प्राप्तं दिव्यैः परीक्षणम् ।

युक्तिचिह्नेऽन्निताकारवाक्चक्षुश्चेष्टिर्नृणाम् ॥

गूढसाहसिकानां मुख्येष्टनादिवशादलक्ष्यमूर्तीनामित्यर्थः । यु-
क्तिचिह्नादेरप्यभावे तेषां दिव्यं, न पुनः साक्षाद्यभावमात्र इति
दर्शयितुं पुनर्वचनारम्भः । तथोत्तमसाहसिकानां प्रकटानामपि
दिव्येनैव परीक्षणमित्याह स एव—

उत्तमेषु च सर्वेषु साहसेषु विचारयेत् ।

सद्ग्रावं दिव्यदृष्टेन सत्सु साक्षिषु वै भृगुः ॥

ऋणविवादेषु तु विशेषमाह नारदः—

प्रमादाद्वनिनो यत्र न लेख्यं न च साक्षिणः ।

अर्थं चापद्वृते वादी तस्योक्तः त्रिविधो विधिः ॥

वादी गृहीतधनः । विधिः धनसाधनोपायः । सोपि तेनैव
दार्शितः—

चोदना प्रतिकालं च युक्तिलेशस्तथैव च ।

तृतीयशशपथः प्रोक्तः तै क्रुणं साधयेत् क्रमात् ॥
 प्रतिकालं चोदना प्रत्यर्पणकालो यदा यदा प्राप्तस्तदा
 तदा मदीयं दीयतामिति त्रिश्रुतःपञ्चकृत्वो वा मध्यस्थजन-
 समक्षं अन्येनाप्रतिहता प्रतिदानप्रेरणा, सा प्रथम उपायः ।
 तदसंभवे युक्तिलेशः अमुष्मिन्देशो अमुष्मिन्कालेऽमुनाऽर्थसंबन्धेन
 इयत्परिमाणमेतत्कर्मार्थं क्रुणं गृहीतं त्वया इत्यादि द्वितीयोपायः ।
 तस्याप्यसंभवे तृतीयोपायः शपथ इत्यर्थः । अयं चार्थः
 तेनैव दर्शितः—

अभीक्षणं चोद्यमानोपि प्रतिहन्यान्न तद्वचः ।
 त्रिश्रुतःपञ्चकृत्वो वा परतोऽर्थं समाचरेत् ॥
 चोदनाप्रतिवाते तु युक्तिलेशस्समन्वयात् ।
 देशकालार्थसंबन्धपरिमाणक्रियादिभिः ॥
 युक्तिष्वप्यसमर्थासु शपथैरेव निर्णयेत् ।
 अर्थकालवलापेक्षैरप्रयम्बुमुक्तादिभिः ॥
 कात्यायनोपि—

क्रुणे लेख्यं साक्षिणो वा युक्तिलेशादयोपि वा ।
 दैविकी वा क्रिया प्रोक्ता प्रजानां हितकाम्यया ॥
 तथा विवादमात्रं प्रत्याह स एव—
 प्रमाणैर्हेतुना वाऽपि दिव्येनैव तु निश्चयम् ।
 सर्वेष्वेव विवादेषु सदा कुर्यान्नराधिपः ॥
 सर्वाभावे तु यत्रैन नान्यथैव कदाचन ॥

इति । प्रमाणशब्दहेतुशब्दयोरर्थमाह व्यासः—

लिखितं साक्षिणो भुक्तिः प्रमाणं त्रिविधं स्मृतम् ।

अनुमानं विदुहेतुस्तर्कश्चेति मनीषिणः ॥

इति । एवं च दृष्टप्रमाणेनासिद्धावद्यृष्टं प्रमाणमाश्रयणीयं नान्यथेति तात्पर्यार्थः । क्वचित् दृष्टेनासिद्धावप्यद्यृष्टं नाश्रयणीयमिसाह वृहस्पतिः—

प्रथमे वा तृतीये वा प्रमाणं दैवमानुपम् ।

उत्तरे स्याच्चतुर्थे तु ससाक्षिजयपत्रकम् ॥

प्राङ्गच्यायोत्तरे साक्षिजयपत्रयोरन्यतरेणासाधयन्वादी न प्राग्निजीत्यभिप्रायः । अनेनैवाभिप्रायेण व्यासोपि—

प्राङ्गच्याये जयपत्रेण प्राङ्गिवाकादिभिस्तथा ।

सत्यं वादी समाप्नोति यद्यत्तेन निवेदितम् ॥

वादी प्रत्यर्थी, तस्यैव तत्र साध्यवादित्वात् । अत एव वृहस्पतिः-

प्राङ्गच्याये प्रत्यवस्कन्दे प्रत्यर्थी साधयेत्स्वयम् ।

उत्तरार्थं प्रतिज्ञार्थं अर्थी मिथ्योत्तरे पुनः ॥

मिथ्योत्तरेऽभ्युपगमाभावेन भाषार्थस्य साध्यताहानात् प्रतिज्ञातार्थमर्थ्येव साधयेदित्यर्थः । कारणोत्तरे तु भाषार्थस्याभ्युपगमादेव साध्यत्वाहानान्न प्रतिज्ञावादिनः प्रतिज्ञातार्थसाधनं, किं तृतरार्थे अर्थिना यदनभ्युपगतं कारणं तदेव प्रत्यर्थना प्रमाणेन साध्यम् । अत एव कात्यायनः—

प्रपञ्च कारणं पूर्वमन्यद्दुरुतरं यदि ।

प्रतिवाक्यगतं ब्रूयात्साध्यते तद्धि नेतरत् ॥

पूर्वं प्रतिज्ञावादिनोक्तं प्रपद्य अङ्गीकृत्य अन्यद्गुरुतरमङ्गीकृतप्र-
तिज्ञातार्थोपमर्दनक्षमं कारणं प्रत्यर्पणादिकं प्रतिवाक्यगतमुत्त-
रवाक्यस्थं यदि प्रत्यर्थी ब्रूयात् तदा तदेव किल तेन साध्यते,
अर्थिनाऽनङ्गीकृतत्वात् । नेतरत् प्रत्यर्थिनाऽङ्गीकृतं प्रतिज्ञातार्थ-
जातं अर्थिना साध्यत इत्यर्थः । प्रपद्येत्युपलक्षणार्थी, तेन प्र-
प्रतिज्ञावादिनोक्तं मिथ्येत्युक्ता कारणाभिधानेऽपि कारणमेव सा-
ध्यते ।

मिथ्याकारणयोर्वाऽपि ग्राह्यं कारणमुत्तरम् ।

इति हारीतस्मरणात् । तथा सत्योक्तरे न कस्यापि वादिनः
क्रियेत्याह स एव—

प्राङ्गच्यायकारणोक्तौ तु प्रत्यर्थी निर्दिशेत्क्रियाम् ।

मिथ्योक्तौ पूर्ववादी तु प्रतिपत्तौ न सा भवेत् ॥

भाषायामुत्तरे च साध्यार्थभावादित्यभिप्रायः । अतः सम्प्रति-
पत्तौ द्विपात्तव्यवहारः । तथाच कात्यायनः—

मिथ्योक्तौ स चतुष्पात् स्यात् प्रत्यवस्कन्दने तथा ।

प्राङ्गच्याये च स विज्ञेयो द्विपात्तसम्प्रतिपत्तिषु ॥

तेन सम्प्रतिपत्तौ क्रियानिर्देशाद्यभावादुत्तरान्त एव व्यवहारः
समाप्यते । एवं च मिथ्याकारणयोर्मानुपी दैविकी क्रिया,
प्राङ्गच्याये तु मानुष्येव सत्ये न काचिदित्यनुसन्धेयम् । मिथ्या-
कारणयोरपि क्वचिन्दैविकीत्याह वृहस्पतिः—

वाक्पारुष्ये महीवादे निषिद्धा दैविकी क्रिया ।

इति । तेन तां तत्र न कल्पयेदित्यभिप्रायः । अत एव कात्यायनः—

वाक्पारुष्ये च भूमौ च दिव्यं न परिकल्पयेत् ।

इति । नन्वेनैव वाक्पारुष्ये दिव्यमुक्तं ‘प्रक्रान्ते’ इत्यादिना । सस्यमुक्तं ततु महापारुष्यविषयं, इदं त्वल्पपारुष्यविषयमिति न किंचिद्विरुद्धम् । भूमाविति स्थावरोपलक्षणार्थम् । अत एव पितामहः—

स्थावरेषु विवादेषु दिव्यानि परिवर्जयेत् ।

साक्षिभिर्लिखितेनाथ भुक्तया चैतान् प्रसाधयेत् ॥

अत्र मानुषासंभवे हेतुना निर्णयः, तदसम्भवे राजाङ्गयोति मन्तव्यम् । तथा किंचिद्विव्यनियमार्थमाह स एव—

महाशापाभिशापेषु निषेपहरणे तथा ।

दिव्यैः कार्यं परीक्षेत राजा सत्स्यपि साक्षिषु ॥

कात्यायनोपि—

समत्वं साक्षिणां यत्र दिव्यैस्तत्रापि शोधयेत् ।

प्राणान्तिकाविवादे वा विद्यमानेषु साक्षिषु ॥

दिव्यमालम्बते वादी न पृच्छेत्तत्र साक्षिणम् ।

इति । वृहस्पतिरपि—

लिखिते साक्षिवादे च संदेहो जायते यदा ।

अनुमाने च सम्भ्रान्ते तत्र दैवं विशोधनम् ॥

अनुमानं भुक्तिः उल्काहस्तत्वादियुक्तिश्च । व्यासोपि—
 मयैतन्न कृतं लेख्यं कूटमन्येन कारितम् ।
 अधरीकृत्य तत्पत्रमर्थे दिव्येन निर्णयः ॥

निर्णेतव्येऽर्थे निर्णयं दिव्येन कुर्यादिसर्थः । काल्यायनोपि—
 यत्र स्यात्सोपधं लेख्यं तद्राजशश्रावितं यदि ।
 दिव्येन शोधयेत्तत्र राजा धर्मासनस्थितः ॥

तथा क्वचिलेख्यस्य क्वचिद्गुक्तेः क्वचित्साक्षिणश्च सति सम्भवे
 नियमार्थमाह स एव—

पूगश्रेणीगणादीनां या स्थितिः परिकीर्तिता ।
 तस्यास्तु साधनं लेख्यं न दिव्यं न च साक्षिणः ॥

द्वारमार्गक्रियाभोगजलवाहादिके तथा ।
 भुक्तिरेव हि गुर्वी स्यात् न लेख्यं न च साक्षिणः ॥

दत्तादत्तेऽथ भूत्यानां स्वामिना निर्णये सति ।
 विक्रयादानसम्बन्धे क्रीत्वा धनमयच्छति ॥

शूते समाहये चैव विवादे समुपास्थिते ।
 साक्षिणस्साधनं प्रोक्तं न दिव्यं न च लेख्यकम् ॥

इति । एवमुक्ता प्रमाणस्य व्यवस्था परीक्षकैः परिपालनीयेत्याह
 नारदः—

प्रमाणानि प्रमाणज्ञैः परिपाल्यानि यत्रतः ।
 सीदन्ति हि प्रमाणानि प्रमाणैरव्यवस्थितैः ॥

अव्यवस्थितैः प्रमाणैः प्रमाणकर्तारो यतो विनश्यन्ति अतः

कस्यात्र किं प्रमाणं लेख्यमिति प्रत्याकलनकुशलैः प्रसाकलयि-
तव्यमित्यर्थः । अत्र कैश्चित् पण्डितं पन्न्यैः—न स्थावरेषु लिखिता-
दिकथनं प्रमाणनियमाय, किंतु प्रायिकत्वप्रदर्शनार्थं, अन्यथा
कथंचिल्लेख्यादिनाशे निर्णयाभावः स्यादित्युक्तं, तदयुक्तम्—
नियमार्थत्वेऽपि युक्तिभिः पार्थिववचनाद्रा निर्णयसम्भवात् ।
अत एव पितामहः—

लेख्यं यत्र न विद्येत न भुक्तिर्न च साक्षिणः ।

न च दिव्यावतारोस्ति प्रमाणं तत्र पार्थिवः ॥

निश्चेतुं ये न शक्यास्सुर्वादाससंदिग्धरूपिणः ।

तेषां नृपः प्रमाणं स्यात् स सर्वस्य प्रभुर्यतः ॥

इति । अत एव दृष्टादृप्रमाणमुक्ता उक्तं व्यासेन—

एषामभावे राजाङ्गा निर्णयं तु विदुर्बुधाः ।

इति । प्रमाणानां स्वरूपतो निषेधवशाद्रा असम्भवे निर्णयो
राजाङ्गया भवतीत्यर्थः ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां प्रत्याकालितपादः

अथ क्रियापादः

तत्र वृहस्पतिः—

श्रुत्वा पूर्वोत्तरं सभ्यैः निर्दिष्टा यस्य भावना ।

विभावयेत्प्रतिज्ञातं सोऽखिलं लिखितादिना ॥

भावना क्रिया । नारदोपि—

पूर्ववादेऽभिलिखिते यथाऽक्षरमशेषतः ।

अर्थो तृतीयपादे तु क्रियया प्रतिपादयेत् ॥

पूर्ववादो भाषा । अभिलिखितं पूर्वपक्षाभिभावकतया लिखितमु-
त्तरमिति यावत् । तृतीयपादः प्रत्याकलिताख्यः । तस्मिन्
सति क्रिया प्रमाणम् । एवं चायमर्थः—भाषोत्तरप्रत्याकलिताख्य-
पादत्रये सति क्रिया प्रतिपादयेत् स्वकार्यमर्थी प्रमाणेन साध-
येदिति । कार्यक्रियाशब्दयोरर्थमाह व्यासः—

कार्यं हि साध्यमित्युक्तं साधनं हि क्रियोच्यते ।

द्विभेदां सा पुनर्ज्ञेया मानुषी दैविकी तथा ॥

साधनं प्रमाणम् । वृहस्पतिरपि क्रियाभेदमाह—

द्विप्रकारा क्रिया प्रोक्ता मानुषी दैविकी तथा ।

एकैकाऽनेकधा भिन्ना मुनिभिस्तत्त्ववेदिभिः ॥

कासायनोपि—

पञ्चप्रकारं दैवं स्यान्मानुपं त्रिविधं स्मृतम् ।

इति । पञ्चप्रकारमिति नावधारणार्थम् । तण्डुलतस्माषादिविधा-
न्तरस्यापि दैविकस्य स्मृत्यन्तरे दर्शनात् । त्रिविधमिति निय-
मार्थमेव, स्मृत्युक्तराविसंवादात् । अत एवात्र त्रिविधं स्मृतमि-
त्यर्थः । यत्पुनर्नारदेनोक्तं—

लिखितं साक्षिणश्चात्र द्वौ विधी परिकीर्तितौ ।

इति, न तत्सङ्घच्यानियमार्थम् । तथात्वे—

लिखितं साक्षिणो भुक्तिः प्रमाणं त्रिविधं स्मृतम् ।

इति स्ववचनेन विरोधापत्तिस्त्वादतो भुक्तितो वहुविषयत्वमि-
तरयोरिति वकुं ‘द्वौ विधी परिकीर्तितौ’ इत्युक्तमित्यवगन्तव्यम् ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां क्रियाभेदाः ।

अथ लेख्यनिरूपणम्

तत्र वसिष्ठः—

लौकिकं राजकीयं च लेख्यं विद्यात् द्विलक्षणम् ।

इति । लौकिकं जानपदम् । तथाच सङ्गहकारः—

राजकीयं जानपदं द्विविधं लिखितं स्मृतम् ।

इति । तत्र राजकीयं शासनादिभेदेन चतुर्विधमित्याह वसिष्ठः—

शासनं प्रथमं ज्ञेयं जयपत्रं तथाऽपरम् ।

आज्ञाप्रज्ञापनापत्रं राजकीयं चतुर्विधम् ॥

तत्र शासनं निरूपयितुमाह याज्ञवल्क्यः—

दत्वा भूमिं निबन्धं वा कृत्वा लेख्यं तु कारयेत् ।

आगामिभद्रवृपतिपरिज्ञानाय पार्थिवः ॥

निबन्धः वाणिज्यादिकारिभिः प्रतिवर्षं प्रतिमासं वा किंचिद्दन-
मस्मै व्राह्मणायास्यै देवतायै वा देयमिसादिप्रभुसमयलभ्योऽर्थः ।
अत्र यद्यपि धनदातृत्वं वाणिज्यादिकर्तुः, तथाऽपि निवन्धकर्तु-
रेव पुण्यं, तदुदेशैवेतरस्य प्रवृत्तेः । भूमिमिति ग्रामारामादीना
मुपलक्षणार्थम् । अत एव वृहस्पतिः—

दत्वा भूम्यादिकं राजा ताम्रपटे तथा पटे ।

शासनं कारयेद्वर्म्यं स्थानवंशादिसंयुतम् ॥

कारयेत् सन्धिविग्रहाद्यधिकारिणोति शेषः । तस्यैवात्र लेखने
कर्तृत्वनियमात् । तथाच व्यासः—

राजा तु स्वयमादिष्टः सन्धिविग्रहलेखकः ।

ताम्रपटे पटे वाऽपि विलिखेद्राजशासनम् ॥

क्रियाकारकसम्बन्धं समासार्थक्रियान्वितम् ।

इति । क्रियाकारकयोः सम्बन्धो यस्मिन् शासने तत्त्वोक्तम् ।

समासार्थक्रियान्वितं संक्षिप्तार्थोपन्यासक्रियया समन्वितमित्यर्थः ।

ताम्रपटादौ लेखनीयमर्थमाह याङ्गवल्क्यः—

अभिलेख्यात्मनो वंश्यानात्मानं च महीपतिः ।

प्रतिग्रहपरीमाणदानच्छेदोपवर्णनम् ॥

इति । उद्भूतमहीमण्डलस्य श्रीपतेर्वराहवपुषः वरदानप्रतिपाद-
कमाशीर्वादमादावाचारप्राप्तमभिलेख्यानन्तरमात्मनो वंश्यान् प्र-
पितामहपितामहपित्राख्यान् त्रीनुक्तक्रमेण शौर्यादिगुणवर्णनद्वा-
राऽत्मानं चतुर्थमभिलेख्य प्रतिग्रहपरिमाणादिकं लेखयेदित्य-
र्थः । प्रतिगृह्यत इति प्रतिग्रहो भूम्यादिः निवन्धश्च । तस्य
परिमाणमियत्ता । दानच्छेदो दीयगानभूम्यादर्देष्यादा । व्या-
सोपि—

समामासतदर्धाहर्वपनामोपलक्षितम् ।

प्रतिग्रहीतृजायादिसगोत्रब्रह्मचारिकम् ॥

इति । संप्रदानस्यासाधारणत्वावबोधकं जातिकुलशाखादिक-
मापि लेखनीयमित्युक्तरार्थस्यार्थः । तथाऽन्यदपि लेखनीयं स
एवाह—

स्थानं वंशानुपूर्व्यं च देशं ग्राममुपागतम् ।

ब्राह्मणस्य तथा चान्यान् मान्यानधिकृतान् लिखेत् ॥

कुटुम्बिनोऽथ कार्यस्थदूतवैद्यमहत्तरान् ।
म्लेच्छचण्डालपर्यन्तान् सर्वान् संवोधयन्निति ॥
मातापित्रोरात्मनश्च पुण्यायामुकसूनवे ।
दत्तं मयाऽमुकायाथ दानं सब्रह्मचारिणे ॥

इति । वृहस्पतिरपि—

अनाच्छेद्यमनाहार्यं सर्वभाब्यविवर्जितम् ।
चन्द्रार्कसमकालीनं पुत्रपौत्रान्वयानुगम् ॥
दातुः पालयितुस्सर्वं हर्तुर्नरकमेव च ।
पष्टि वर्षसहस्राणि दानच्छेदफलं लिखेत् ॥

इति । आगामिनृपादिवोधनार्थमिति शेषः । अत एव व्यासः—
पष्टि वर्षसहस्राणि दानच्छेदफलं तथा ।
आगामिनृपसामन्तवोधनार्थं नृपो लिखेत् ॥

तथा श्लोकान्तरमपि लेखनीयं तेनैव पठितं—
सामान्योऽयं धर्मसेतुर्नृपाणां
काले काले पालनीयो भवद्ग्रिः ।
सर्वानेतान् भाविनः पार्थिवेन्द्रान्
भूयो भूयो याचते रामभद्रः ॥

इति । ततो राजा स्वयं स्वहस्तं लिखेत् । तथाच स एव—
संनिवेशं प्रमाणं च स्वहस्तं च लिखेत्स्वयम् ।

इति । मतं मेऽमुकपुत्रस्य अमुकस्य महीपतेर्यदत्रोपरि लिखित-
मिति स्वयं लिखेदित्यर्थः । लेखकश्च स्वनाम लिखेत् तथाच
स एव—

सन्धिविग्रहकारी च भवेद्यश्चापि लेखकः ।
 स्वयं राजा समादिष्टः स लिखेद्राजशासनम् ॥
 स्वनाम तु लिखेत्पथात् मुद्रितं राजमुद्रया ।
 ग्रामक्षेत्रगृहादीनामीट्कृ स्याद्राजशासनम् ॥

इति । एतच्च प्रतिग्रहीतुर्पर्णीयं, तस्योपयोगित्वात् । अत एव
 विष्णुः—

‘पटे वा ताम्रपटे वा लिखितं समुद्राङ्कं चागामि-
 नृपतिपरिज्ञानार्थं दद्यात्’

इति । सङ्ग्रहकारोपि—

राजस्वहस्तचिदेन राजादेशेन संयुतम् ।
 युक्तं राजाभिधानेन मुद्रितं राजमुद्रया ॥
 स्वलिप्यनपशब्दोक्तिसंपूर्णावयवाक्षरम् ।
 शासनं राजदत्तं स्यात् सन्धिविग्रहलेखकैः ॥

इति । सन्धिविग्रहलेखकैः लिखितमुक्तविधमन्यस्मै राजा दत्तं
 शासनाख्यं स्यादित्यर्थः । एतच्च शासनं न दानसिद्धयर्थं, तस्य
 प्रतिग्रहेणैव सिद्धेः, किंतु दत्तस्य स्थैर्यकरणार्थं, स्थिरत्वे अक्षय-
 फलश्रुतेः । तथाहि—

रुणद्धि रोदसी चास्य यावत् कीर्तिस्तरस्विनी ।
 तावत् किलायमध्यास्ते सुकृती वैवुद्धं पदम् ॥

अनेनैवाभिप्रायेण याज्ञवल्क्येनाप्युक्तम्—

स्वहस्तकालसंपन्नं शासनं कारयेत् स्थिरम् ।

इति । कालसंपन्नं वत्सरादिविशेषितदानादिनोपेतम् ।

तथाच व्यासः—

ज्ञातं मयेति लिखितं दात्राऽध्यक्षाक्षरैर्युतम् ।

अब्दमासतदर्धाहोराजमुद्राङ्कितं तथा ॥

अनेन विधिना लेख्यं राजशासनकं लिखेत् ।

इति । तथाच स एव जयपत्रं निरूपयितुमाह—

व्यवहारान् स्वयं दृष्टा श्रुत्वा वा प्राण्डिवाकतः ।

जयपत्रं ततो दद्यात् परिज्ञानाय पार्थिवः ॥

कस्मै दद्यादित्यपेक्षिते स एवाह—

जङ्गमं स्थावरं येन प्रमाणेनात्मसात्कृतम् ।

भागाभिशापसंदिग्धो यस्सम्यग्विजयी भवेत् ॥

तस्मै राज्ञा प्रदातव्यं जयपत्रं सुनिश्चितम् ॥

वृहस्पतिरपि—

पुर्वोच्चरक्रियायुक्तं निर्णयान्तं यदा वृपः ।

प्रदद्याज्जयिने लेख्यं जयपत्रं तदुच्यते ॥

पूर्वोच्चरक्रियायुक्तमिति वृत्तान्तोपलक्षणार्थम् । यत आह स एव—

यद्यृत्तं व्यवहारे तु पूर्वपक्षोच्चरादिकम् ।

क्रियावधारणोपेतं जयपत्रेऽखिलं लिखेत् ॥

व्यासोऽपि—

पुर्वोच्चरक्रियापादं प्रमाणं तत्परीक्षणम् ।

निगदं सृतिवाक्यं च यथासभ्यं विनिश्चितम् ॥

एतत्सर्वं समासेन जयपत्रे विलेखयेत् ॥

इति । क्रियापादं क्रियाभिर्मर्शनपादं प्रत्याकलितपादमिति या वत् । निगदं साक्षिवचनम् । यथासभ्यं सभ्यानतिक्रमेण । समासेन संक्षेपेण । कायायनोपि—

अर्थप्रसर्थिवाक्यानि प्रतिज्ञा साक्षिवाक्तथा ।

निर्णयश्च यथा तस्य यथा चावधृतं स्वयम् ॥

एतद्यथाक्षरं लेख्ये यथापूर्वं निवेशयेत् ॥

इति । यथापूर्वमित्येतत्तेनैव प्रपञ्चितम्—

अभियोक्त्रभियुक्तानां वचनं प्राङ्ग्निवेशयेत् ।

सभ्यानां प्राङ्ग्निवाकस्य कुलानां वा ततःपरम् ॥

निश्चयं सृतिशास्त्रस्य मतं तत्रैव लेखयेत् ॥

इति । मतं नृपादीनामिति शेषः । मतलेखनं तु स्वहस्तेन, परहस्ततो मतलेखनस्य ‘यथा चावधृतं स्वयं’ इत्यनेनैव पूर्वमेव विहितत्वात् । अत एवोक्तं तेनैव—

सिद्धेनार्थेन संयोज्यो वादी सत्कारपूर्वकम् ।

लेख्यं स्वहस्तसंयुक्तं तस्मै दद्यात्तु पार्थिवः ॥

सभासदश्च ये तत्र सृतिशास्त्रविदः स्थिताः ।

यथा लेख्यविधौ तद्वत् स्वहस्तं तत्र दापयेत् ॥

इति । राजा तान् सभ्यान् जानपदलेख्यवज्जयपत्रे स्वहस्तं दापयेदिसर्थः । वृद्धवसिष्ठोऽपि—

प्राण्डिवाकादिहस्ताङ्कं मुद्रितं राजमुद्रया ।

सिद्धेऽर्थे वादिनो दद्याज्जयिने जयपत्रकम् ॥

एवमुक्तं जयपत्रं पश्चात्काराख्यमिसाह कासायनः —

अनेन विधिना लेख्यं पश्चात्कारं विदुर्वृथाः ।

इति । अयं च पश्चात्कारो निर्णयविशेष एव न सर्वत्रेसाह स एव—

निरस्ता तु क्रिया यत्र प्रमाणेनैव वादिना ।

पश्चात्कारो भवेत्तत्र न सर्वासु विधीयते ॥

क्रिया साध्यम् । प्रमाणेनैवेति वदंश्चतुष्पाद्यवहार एव पश्चात्कारो न द्विपाद्यवहार इति कथयति । स्पष्टीकृतं चैतत् वृहस्पतिना—
साधयेत् साध्यमर्थं तु चतुष्पादन्वितं जये ।

राजमुद्रान्वितं चैव जयपत्रकमिष्यते ॥

इति । द्विपाद्यवहारे तु भाषोत्तरान्वितं जयपत्रमस्तयेव, पश्चात्कारस्यैव तत्रासदनुवादकत्वेन प्रतिपेधात् । अन्यदपि जयपत्रं तेनैवोक्तं—

अन्यवाद्यादिहीनेभ्य इतरेषां प्रदीयते ।

वृत्तानुवादसंसिद्धं तच्च स्याज्जयपत्रकम् ॥

इतरेषां हीनवादिनामिलर्थः । आज्ञाप्रज्ञापनापत्रे द्वे वसिष्ठेन दर्शिते—

सामन्तेष्वय भृत्येषु राष्ट्रपालादिकेषु वा ।

कार्यमादिश्यते येन तदाज्ञापत्रमुच्यते ॥

ऋत्विक्पुरोहिताचार्यमान्येष्वभ्यर्हंतेषु तु ।

कार्यं निवेद्यते येन पत्रं प्रज्ञापनाय तत् ॥

इति । वृहस्पतिरन्यदपि राजकीयं प्रसादलेख्याख्यं पत्रमाह—

देशादिकं यस्य राजा लिखितेन प्रयच्छति ।

सेवाशौर्यादिना तुष्टः प्रसादलिखितं हि तत् ॥

इति । अतो राजकीयं पञ्चविधं चतुर्विधमियनास्थयोक्तमिति
मन्तव्यम् । जानपदं पुनर्व्यासेन निरूपितम्—

लिखेज्जानपदं लेख्यं प्रसिद्धस्थानलेखकः ।

राजवंशक्रमयुतं वर्षमासार्धवासरैः ॥

युतमित्यनुष्ठयते । वासरः दिनम् । अन्यदपि लेखयितव्यमि-
त्याह स एव—

पितृपूर्व्ये नामजाती धनिकर्णिकयोर्लिखेत् ।

द्रव्यभेदप्रमाणं च वृद्धिं चोभयसम्मताम् ॥

उभयसम्मतिः द्रव्यादेरपि विशेषणम् । अत एव याज्ञवल्क्यः—

यः कश्चिदर्थो निष्णातः स्वरूच्या तु परस्परम् ।

लेख्यं तु साक्षिमत्कार्यं तस्मिन् धनिकपूर्वकम् ॥

साक्षिमत् निष्णातार्थज्ञात्रभूतमध्यस्थजननामान्वितम् । तथा

कालधनिकक्रिणिकसाक्ष्यादिलेखनीयस्य यावता विशेषणेन वि-
शेषनिगृत्वसिद्धिः तावद्विशेषणान्वितं कार्यमित्याह स एव—

समामासतदर्थाहर्नामजातिस्वगोत्रकैः ।

सत्रह्यचारिकात्मीयपितृनामादिचिह्नितम् ॥

सब्रह्मचारिकं वृद्धः कठः इत्यादिशाखाप्रयुक्तं गुणनाम्, अत्मी-
यपितृनाम्, धनिकक्रियिकसाक्षिणां पितृनाम् । आदिशब्देन
देशाचारावासवारादि गृह्णते । अत एव व्यासः—

देशस्थित्या क्रियाधानप्रतिग्राहविचिह्नितम् ।

देशस्थित्या क्रिया देशाचारानुसारेण करणम् । आधानं आधिः ।
नारदोऽपि—

लेख्यं तु साक्षिमत्कार्यमविलुप्तक्रमाक्षरम् ।

देशाचारस्थितियुतं समग्रं सर्ववस्तुषु ॥

वसिष्ठोपि—

कालं निवेश्य राजानं स्थानं निवासितं तथा ।

दायकं ग्राहकं चैव पितृनाम्ना च संयुतम् ॥

जातिं स्वगोत्रं शाखां च द्रव्यमार्थं समंख्यकम् ।

वृद्धिं ग्राहकहस्तं च विदितार्थौ च साक्षिणौ ॥

इति । ग्राहकहस्तनिवेशनप्रकारमाह स एव याज्ञवल्क्यः—

समाप्तेऽर्थे क्रुणी नाम स्वहस्तेन निवेशयेत् ।

मतं मेऽमुकपुत्रस्य यदत्रोपरि लेखितम् ॥

उपरीति वदन् पूर्वलिखिताक्षरसंस्थानादधस्तात्स्यहस्ताक्षरसंस्था-
नमिति दर्शयति । क्रुणीति साक्षिणामपि प्रदर्शनार्थम् । तथाच
स एव—

साक्षिणं च स्वहस्तेन पितृनामकपूर्वकम् ।

अत्राहममुकस्साक्षी लिखेयुरिति ते समाः ॥

यत्र लेख्ये विलिखितास्साक्षिणस्तेऽप्यमुकुपुत्रोऽमुकोऽत्रार्थे सा
क्षीति प्रसेकं लिखेयुः । ते च द्रित्वादिसमसंख्यया विशिष्टा
भवेयुः । न त्रित्वादिविषमसंख्ययेत्यर्थः । केनचिद्कारप्रश्ले-
षकल्पनया साक्षिसंख्यानियमो वैपरीतेन वर्णितः । स यस्मिन्
देशे तथैवाचारः तत्रैव ग्राहः नान्यत्र स्वरसार्थत्वात् । साक्षिण
इति बहुवचनं गुरुतरकार्यलेख्यविपयम् ।

उत्तमणाधमणौ च साक्षिणौ लेखकस्तथा ।

समवायेन चैकेषां लेख्यं कुर्वीत नान्यथा ॥

इति हारीतेन लेख्यमात्रे साक्षिणावित्युक्तत्वात् । एवंचान्यकृत-
लेख्यस्योत्तमणाधमणसाक्षिद्रयलेखकरूपपञ्चपुरुषारूढत्वात् पञ्चा-
रूढं पत्रमिति लोके व्यवहारः । साक्षिसङ्घचाधिकत्वे त्वयं व्यव-
हारो गौण इति मन्तव्यम् । लेख्यमात्रं प्रकृत्य व्यासेनाप्य-
क्तम्—

ऋणिहस्तं नामयुतं साक्षिभ्यां पितृपूर्वकम् ।

इति । अतो द्विप्रभृतिभिस्समैर्भवितव्यमिति नियमो देशाचारा-
विरोधेनानुसंधेयः । यदा तु लिप्यनभिज्ञः साक्षी ऋणी वा तदा
नारद आह—

अलिपिज्ञो ऋणी यस्त्वालेखयेत्स्वमतं तु सः ।

साक्षी वा साक्षिणाऽन्येन सर्वसाक्षिसमीपतः ॥

विजातीयलिपिज्ञोपि स्वयमेव लिखेत् लिपिज्ञत्वात्,
सर्वे जानपदान् वर्णन् लेख्ये तु विनिवेशयेत् ॥

इति कात्यायनस्मरणाच्च । साक्षिस्वहस्तलेखनानन्तरं याज्ञवल्क्यः—

उभयाभ्यर्थिते चैतन्मया ह्यमुकसूनुना ।

लिखितं ह्यमुकेनेति लेखकोऽनेत ततो लिखेत् ॥

व्यासोऽपि—

मयोभयाभ्यर्थितेनामुकेनामुकसूनुना ।

स्वहस्तयुक्तं स्वं नाम लेखकस्तुन्ततो लिखेत् ॥

एवं जानपदे लेख्ये व्यासेनाभिहितो विधिः ।

इति । अन्ततो लेख्यस्येति शेषः । एवमुक्तलेख्यमष्टविधामित्याह
स एव—

चिरकं च स्वहस्तं च तथोपगतसंज्ञितम् ।

आधिपत्रं चतुर्थं च पञ्चमं क्रयपत्रकं ॥

षष्ठं तु स्थितिपत्राख्यं सप्तमं संधिपत्रकम् ।

विशुद्धिपत्रकं चैवमष्टधा लौकिकं स्मृतम् ॥

इति । नात्र सङ्घचा विवक्षिता । विभागपत्रादेरपि लौकिकत्वात् ।

तत्र चिरकस्य लक्षणमाह सङ्घकारः—

चिरकं नाम लिखितं पुराणैः पौरलेखकैः ।

अर्थिपत्यर्थिनिर्दिष्टैः यथासंभवसंस्तुतैः ॥

स्वकीयैः पितृनामाद्यर्थिप्रसर्थिसाक्षिणाम् ।

प्रतिनामभिराक्रान्तमर्थिसाक्षिस्वहस्तवत् ॥

स्पष्टावगमसंयुक्तं यथास्मृत्युक्तलक्षणम् ।

इति । संस्तुतैः प्रशस्तैरित्यर्थः । कात्यायनस्तु स्वहस्तमाह—

ग्राहकेण स्वहस्तेन लिखितं साक्षिवर्जितम् ।

स्वहस्तलेख्यं विज्ञेयं प्रमाणं तत्स्मृतं बुधैः ॥

एवमेव दायकेन लिखितं ग्राहकेणाभ्युपगतं लेख्यं उपगताख्यं

विज्ञेयम् । आधिपत्रमाह नारदः—

आधि कृत्वा तु यो द्रव्यं प्रयुक्ते स्वघनं धनी ।

यत्तत्र क्रियते लेख्यमाधिपत्रं तदुच्यते ॥

अन्वाधिलेख्ये विशेषमाह प्रजापतिः—

धनी धनेन तेनैव परमाधि नयेद्यदि ।

कृत्वा तदाधिलिखितं पूर्वं चास्य समर्पयेत् ॥

ऋणपत्रं पितामहेनोक्तम्—

क्रीते ऋणप्रकाशार्थं द्रव्ये यत्क्रियते कचित् ।

विक्रेत्राऽनुमतं क्रेत्रा ज्ञेयं तत्कर्यपत्रकम् ॥

स्थितिपत्रादीनि पुनः कासायनेनोक्तानि—

चातुर्विंश्यपुरश्रेणीगणपौरादिकस्थितिः ।

तत्सिद्धचर्थं तु यल्लेख्यं तद्वेत् स्थितिपत्रकम् ॥

अभिशापे समुच्चीर्णे प्रायश्चित्ते कृते जनैः ।

विशुद्धिपत्रकं ज्ञेयं तेभ्यस्साक्षिसमन्वितम् ॥

इति । वृहस्पतिरपि लेख्यविभागमाह—

भागदानक्रयाधानसंविदासक्रुणादिभिः ।

सप्तथा लौकिकं लेख्यं त्रिविधं राजशासनम् ॥

अत्रापि न सङ्घचा विवक्षिता, अधिकानामपि लेख्यानामेतेभ्यो

दर्शितत्वात् । अत एवात्रादिग्रहणं कृतं, अन्यथा गणितैरेव
सप्तविधत्वसिद्धेरादिग्रहणपार्यं स्यात् । तेनैतत् ज्ञायते लेख्य-
सङ्घच्चा नावधारणार्थोति । अतो विविधसङ्घच्चावद्वचनानामविरोधः ।
भागलेख्यादिकं स्वयमेव व्याचष्टे—

भ्रातरसंविभक्ता ये स्वरुच्या तु परस्परम् ।

विभागपत्रं कुर्वन्ति भागलेख्यं तदुच्यते ॥

भूमिं दत्त्वा तु यत्पत्रं कुर्याच्चन्द्रार्ककालिकम् ।

अनाच्छेद्यमनाहार्यं दानलेख्यं तु तद्विदुः ॥

गृहक्षेत्रादिकं क्रीत्वा तुल्यमूल्याक्षरान्वितम् ।

पत्रं कारयते यतु क्रयलेख्यं तदुच्यते ॥

जड्जमं स्थावरं वन्धं दत्त्वा लेख्यं करोति यः ।

गोप्यभोग्यक्रियायुक्तमाधिलेख्यं तदुच्यते ॥

ग्रामो देशश्च यत्कुर्यान्मतं लेख्यं परस्परम् ।

राजाविरोधि धर्मार्थं संवित्पत्रं वदन्ति तत् ॥

वस्त्रान्वहीनः कान्तारे लिखितं कुरुते तु यत् ।

कर्माणि ते करिष्यामि दासपत्रं तदुच्यते ॥

धनं वृद्धच्चा गृहीत्वा तु स्वयं कुर्याच्च कारयेत् ।

उद्धारपत्रं तत्प्रोक्तं क्रियलेख्यं मनीषिभिः ॥

इति । अन्यदपि लौकिकं लेख्यमाह कात्यायनः—

सीमाविवादे निर्णीते सीमापत्रं विधीयते ।

इति । याज्ञवल्क्योपि—

दत्त्वर्णं पाटयेत्पत्रं शुद्धौ वाऽन्यतु कारयेत् ॥

इति । लेख्यप्रयोजनमाह मरीचिः—

स्थावरे विक्रयाधाने विभागे दान एव च ।

लिखितेनामुयात्सद्विमविसंवादमेव च ॥

आधानमाधिः । आवश्वशब्दः कृष्णादिनिष्णातार्थसङ्कृहार्थः ।

अविसंवादः कालान्तरेऽपि निष्णातार्थस्यानन्यथाभावः । एवं च स्थावरादावप्यविसंवादेन सिद्धिमालोच्य राजवंशवर्पादिलेखनीयानामावापोद्वापौ कार्यौ, तेषां दृष्टार्थत्वात् । अतो न दानादिलेख्ये धनिकक्रियिकादि लेखनीयम् । नापि कृष्णादिलेख्ये प्रतिग्रहादिकम् । एवमन्यत्रापि लेख्ये लेखनीयमूहनीयं, दृष्टप्रयोजनत्वालेख्यस्य । अत एवाकृतप्रयोजनस्य लेख्यस्य कार्यक्षमत्वे नाशे वा लेख्यान्तरमुत्पाद्यम् । अत एवाह याज्ञवल्क्यः—

देशान्तरस्ये दुर्लेख्ये नष्टोन्मृष्टे हृते तथा ।

भिन्ने दग्धे तथा छिन्ने लेख्यमन्यतु कारयेत् ॥

देशान्तरस्ये सर्वथाऽनेतुमशक्यस्थानस्ये । दुर्लेख्ये दुरववोधाक्षरे । भिन्ने द्विधा जाते । छिन्ने शीर्णे । कात्यायनोपि—

मलैर्यत् भेदितं दग्धं छिद्रितं वीतमेव वा ।

तदन्यत्कारयेलेख्यं स्वेदेनोळ्डिखितं तथा ॥

वीतं विगतम् । उळ्डिखितं उन्मृष्टम् । यत्पुनर्नारदेनोक्तम्—

लेख्ये देशान्तरन्यस्ते शीर्णे दुर्लिखिते हृते ।

सतस्तत्कालकरणमसतो दृष्टदर्शनम् ॥

इति, तत्तदैव धनदानोद्यतक्रिणिकविपयम् । तत्र लेख्यान्तरकरणे प्रयोजनाभावात् । कालकरणं, आनयनार्थं तस्य पत्रस्यानयनयोग्यकालकल्पनम् । दृष्टदर्शनं पत्रलभ्यपत्रार्थज्ञातुज्ञापनं धनप्रतिपादने कार्यमित्यर्थः । एतच्च पत्रपाठनासम्भवेऽपि साक्षिणां साक्षित्वनिवृत्ये कार्यम् । प्रतिपादनप्रकाशार्थं च प्रतिदत्तपत्रै ग्राह्यम् । कालान्तरे तु धने देये लेख्यान्तरं कार्यमेव । अत एवोक्तं तेनापि—

छिन्नभिन्नहृतोन्मृष्टदग्धदुर्लिखितेषु च ।

कर्तव्यमन्यलेख्यं स्यादेप लेख्यविधिस्समृतः ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां लेख्यनिरूपणम्.

अथ लेख्यपरीक्षा.

तत्र कात्यायनः—

राजा क्रियां समाहूय यथान्यायं विचारयेत् ।

लेख्याचारेण लिखितं साक्ष्याचारेण साक्षिणः ॥

सुव्यक्तवर्णवाक्यादिको लेख्याचारः । सोपि तेनैव दर्शितः—

वर्णवाक्यक्रियायुक्तमसंदिग्धं स्फुटाक्षरम् ।

अहीनक्रमचिह्नं च लेख्यं तत्सिद्धिमासृयात् ॥

क्रिया साध्यम् । चिह्नं मुद्रा सा राजकीयलेख्य एव । तथाच नारदः—

राजा स्वहस्तसंयुक्तं स्वमुद्राचिह्नितं तथा ।

राजकीयं स्मृतं लेख्यं सर्वेष्वर्थेषु साक्षिमत् ॥

तथा जानपदं प्रकृत्याह स एव—

लेख्यं तु द्विविधं प्रोक्तं स्वहस्तान्यकृतं तथा ।

असाक्षिमत्साक्षिमच्च सिद्धिर्देशस्थितेस्तयोः ॥

देशस्थितेः देशाचारानुसारेण । तयोस्सिद्धिः प्रामाण्यमित्यर्थः ।

स्वहस्तकृते तु विशेषप्रमाह याङ्गवल्क्यः—

विनाऽपि साक्षिभिर्लेख्यं स्वहस्तलिखितं तु यत् ।

तत्प्रमाणं स्मृतं सर्वं वलोपाधिकृताद्वै ॥

विनाऽपीत्यपिशब्दात् ससाक्षिकमपि स्वहस्तलिखितमस्तीति
गम्यते । अन्यकृतं तु साक्षिमदेव प्रपाणम् । तथाच पितामहः—

वादिभ्यामभ्यनुज्ञातं लेखकेन ससाक्षिकम् ।

लिखितं सर्वकार्येषु तत्प्रमाणं स्मृतं वृधैः ॥

कात्यायनोपि—

देशाचारयुतं वर्षमासपक्षादिवृद्धिमत् ।

ऋणिसाक्षिलेखकानां हस्ताङ्कं लेख्यमुच्यते ॥

वृद्धिग्रहणमाधेरूपलक्षणार्थम् । अत एव नारदः—

देशाचारविरुद्धं यत् व्यक्ताधिविधिलक्षणम् ।

तत्प्रमाणं स्मृतं लेख्यमविलुप्तकपाक्षरम् ॥

व्यक्तं आधिविधेराधिकरणत्वं लक्षणं यस्मिन् लेख्ये तत्थो-
क्तम् । यद्व्यमविलुप्तकपाक्षरादिलक्षणान्वितं तत्प्रपाणं का-

लान्तरेऽपि वस्तुतत्त्वावबोधकमित्यर्थः । अनेन्द्रियमप्रमाणमि-
त्यर्थादेव सिद्धम् । तथाऽपि स्पष्टार्थमाह कात्यायनः—

स्थानभ्रष्टास्तुपङ्किस्थाः संदिग्धा लक्षणच्युताः ।

यदा तु संस्थिता वर्णाः कूटलेख्यं तदा भवेत् ॥

देशाचारविरुद्धं यत्संदिग्धं क्रमवर्जितम् ।

कृतं च स्वामिना यच्च साध्यहीनं च दुष्यति ॥

इति । हारीतोपि—

यच्च काकपदाकीर्णं तद्वेख्यं कूटतामियात् ।

विन्दुमात्रविहीनं यत्संहितं चिरितं च यत् ॥

बृहस्पतिरपि—

यदुज्जूलं चिरकृतं मलिनं स्वल्पकालिकम् ।

भग्नोन्मृष्टाक्षरयुतं लेख्यं कूटत्वपामुयात् ॥

मुमूर्षुशिशुभीतार्थस्त्रीमत्त्व्यसनातुरैः ।

निशोपधिवलात्कारकृतं लेख्यं न सिध्यति ॥

इति । नारदोपि—

मत्ताभियुक्तस्त्रीवालवलात्कारकृतं तु यत् ।

तदप्रमाणं लिखितं भयोपाधिकृतं तथा ॥

कात्यायनोपि—

मत्तेनोपाधिभीतेन तथान्मत्तेन पीडितैः ।

स्त्रीभिर्बालस्वतन्त्रैश्च कृतं लेख्यं न सिध्यति ॥

मुमूर्षादिकृतं अयथार्थशङ्कया न प्रमाणतां प्रतिपद्यत इति

वर्हस्पत्यादिवचनानां त्रात्पर्यर्थः । एवं साक्ष्यादिवैगुण्येऽपि न प्रमाणम् । तथाच व्यासः—

दूषितः कर्मदुष्टो वा साक्षी यत्र निवेशितः ।

कूटलेख्यं तु तत्प्रादुः लेखको वाऽपि तद्रिधः ॥

कात्यायनोपि—

साक्षिदोपाद्वेहुष्टं पत्रं वै लेखकस्य वा ।

धनिकस्यापि वा दोपात्तथा धारणकस्य वा ॥

अत्र ये गूढदोषास्ते विवादिना वक्तव्याः । ये पुनः प्रकटास्ते सभ्यैरित्याह स एव—

प्रमाणस्य हि ये दोषा वक्तव्यास्ते विवादिना ।

गूढास्तु प्रकटास्तसभ्यैः काले शास्त्रप्रदर्शनात् ॥

प्रमाणस्य प्रमाणतया कीर्तितस्य । काले प्रमाणपरीक्षाकाल इत्यर्थः । कालातिक्रमणोक्तास्तु दोषा न प्रामाण्यं विघ्नन्तीयाह वृहस्पतिः—

लेख्यदोषास्तु ये केचित् साक्षिणां चैव ये स्मृताः ।

वादकाले तु वक्तव्याः पश्चादुक्तान् दूषयेदिसर्थः ॥

पश्चादुक्तात् प्रमाणपरीक्षापर्यवसानात्पश्चान् दूषयेदिसर्थः । गूढ-
दोषोद्भावनप्रकारमाह कायायनः—

साक्षिलेखककर्तारः कूटतां यान्ति ते तथा ।

तथा दोषाः प्रयोक्तव्या दुष्टेलेख्यं प्रदुष्यति ॥

अथवा-आरुदलेखकेन न लिखितमारुदसाक्षिभिर्वा न दृष्टं दुष्ट-
मित्युद्धावनीयमित्याह स एव—

न लेखकेन लिखितं न दृष्टं साक्षिभिस्तथा ।

एवं प्रत्यर्थिनोक्ते तु कूटलेख्यं प्रकार्तितम् ॥

उक्तेनार्थेनेति शेषः । तथाच स एव—

नातथ्येन प्रमाणं तु दोषेणैव तु दूषयेत् ।

मिथ्याभियोगे दण्ड्यस्त्वात् साध्यार्थाच्चापि हीयते ॥

एवं दूषणवाद्युदितदोपसम्भवे तान् दोपानितरस्य सभापतिः
निरूपयेत् । तथाच स एव—

एवं दुष्टं नृपस्थाने यस्मिन् तद्विचार्यते ।

विमृश्य ब्राह्मणैस्सार्थं पत्रदोपानिरूपयेत् ॥

तत्र यदीतरेण ते दोपा न परिहृताः तदा दुष्टं लेख्यं, परिहृता-
शेददुष्टमित्याह स एव—

येन ते कूटतां यान्ति साक्षिलेखककारकाः ।

तेन दुष्टं भवेलेख्यं शुद्धैश्चशुद्धिं विनिर्दिशेत् ॥

उपगताख्यलेख्यस्य त्वधर्मणसंमत्या शुद्धिर्नो चेन्नेत्याह स एव—

धनिकेन स्वहस्तेन लिखितं साक्षिवर्जितम् ।

भवेत्कूटं न चेत्कर्ता कृतं हीति विभावयेत् ॥

कर्ता धनिकोऽधर्मणानुमसा कृतपिति यदि न विभावयेत् न सा-
धयेत्तदा न जानाभीत्यधर्मणेन दूषितं लेख्यं कूटं भवेदित्यर्थः ।

यदा पुनः स्वहस्तनिहवेन लिखितं दृष्यति तदा तदारुद्दसाक्ष्यादितो दुष्टमदुष्टं वेति निश्चेतव्यम् । तथाच स एव—

दत्तं लेख्ये स्वहस्तं तु क्रणिको यदि निहृते ।

पत्रस्थैस्साक्षिभिर्वाच्यो लेखकस्य मतेन वा ॥

अकृतत्वेन दूषितेऽप्ययमेव निश्चय इत्याह स एव—

कृताकृतविवादेषु साक्षिभिः पत्रनिर्णयः ।

इति । साक्षिग्रहणमुपलक्षणम् ।

दूषिते पत्रके वादी तदारुदांस्तु निर्दिशेत् ।

इति तेनैवोक्तत्वात् । यत्पुनर्नारदेनोक्तम्—

यस्मिस्तु संशयो लेख्ये भूताभूतकृतः कचित् ।

तत्स्वहस्तक्रियानिहृतुक्तिप्राप्तिभिरुद्धरेत् ॥

इति, यदपि याज्ञवल्क्येन—

संदिग्धलेख्यशुद्धिस्त्वात् स्वहस्तलिखितादिभिः ।

युक्तिप्राप्तिक्रियाचिह्नसंवन्धागमेहतुभिः ॥

इति तदसाक्षिकस्वहस्तकृतलेख्यविषयम् । तत्र साक्ष्यादिस्पष्ट

निर्णयिकाभावात् । अत एव हारीतः—

क्रणिस्वहस्तसंदेहे जीवतो वा मृतस्य वा ।

तत्स्वहस्तकृतैरन्यैः पत्रैस्तलेख्यनिर्णयः ॥

स्वहस्तकृतैरिति पूर्वोक्तक्रियाद्युपलक्षणार्थम् । यत्र पुनरस्ति स-

साक्षिकस्वहस्तकृतलेख्यादौ साक्ष्यादि स्पष्टनिर्णयकं न तत्र

लेख्यान्तरसादृश्यात् स्पष्टनिर्णयकेन निर्णयः। तदाह कासायनः—

प्रयक्षमनुमानेन न कदाचित्प्रवाध्यते ।

तस्माल्लेख्यस्य दुष्टस्य वचोभिस्साक्षिणां भवेत् ॥

निर्णयस्वधनार्थं हि पत्रं दृपयति स्वयम् ।

इति । साक्षिणां वचोभिर्न पुनरधर्मणवचनतः, तस्याशयदोपस-
भवार्दत्यर्थः । अनेनैवाभिप्रायेण नारदेनाप्युक्तम्—

लिखितं लिखितेनैव साक्षिमत्साक्षिभिहरेत् ।

इति । अविद्यमानसाक्ष्यादिकं लिखितं तत्सजातीयलिखिता-
दिना शोधयेदित्यर्थः । यत्पुनर्स्तेनोक्तम्—

साक्षिभ्यो लिखितं ज्ञेयं लिखितान्न तु साक्षिणः ।

इति, तल्लेख्यानारूढसाक्षिभिपयम् । अतस्साक्ष्यादिमतो लेख्या
रूढसाक्ष्यादिभिर्निर्णयः । असाक्षिमतस्वहस्तकृतलेख्यान्तरसा-
द्वश्यादिभिरित्यनुसन्धेयम् । कथं तर्हि मृतसाक्ष्यादिमतः निर्णय
इत्यपेक्षिते कासायन—

अथ पञ्चत्वमापन्नो लेखकस्सह साक्षिभिः ।

तत्स्वहस्तादिभिस्तेषां विशुद्धेतु न संशयः ॥

तेषां मृतसाक्ष्यादीनाम् । तत्स्वहस्तादिभिः पत्रान्तरप्रसिद्धहस्त-
गेात्रवर्णसाद्वश्यप्रभृतीर्भीरसर्थः । विष्णुरपि—

यत्रणीं धनिको वाऽपि साक्षी वा लेखकोपि वा ।

म्रियते तत्र तल्लेख्यं तत्स्वहस्तैः प्रमाधयेत् ॥

इति । राजकीयं प्रत्याह कासायनः—

पश्चात्कारनिवद्धं यत्तद्यवेन विचारयेत् ।

यदि स्याशुक्तियुक्तं तु प्रमाणं लिखितं तदा ॥

अन्यथा दूरतः कार्यं पुनरेव विनिर्णयेत् ।

अतथ्यं तथ्यभावेन स्थापितं ज्ञानविभ्रमात् ॥

निवर्त्यं तत्प्रमाणं स्यात् यवेनापि कृतं नृपैः ।

पश्चात्करनिवद्धं पश्चात्काराख्यजयपत्रनिवेशितमिसर्थः । तथा-

समुद्रे तु यथा लेख्ये मृतास्सर्वेऽपि तत्स्थिताः ।

लिखितं तत्प्रमाणं तु मृतेष्वापि हि तेषु वै ॥

प्रमाणं मुद्रादिभिरिति शेषः । अत एव शासनं मुद्रामुदाहृसाह
प्रजापतिः—

कार्यो यवेन महता निर्णयो राजशासने ।

राजा स्वहस्ततन्मुद्रालेखकाक्षरदर्शनात् ॥

कासायनोपि—

मुद्राशुद्धं क्रियाशुद्धं भुक्तिशुद्धं सचिहकम् ।

राजस्वहस्तसंशुद्धं शुद्धिमायाति शासनम् ॥

क्रियाशुद्धं अपशब्दानन्वयादिरहितम् । जानपदलेख्यमपि क-
चिदुक्तच्चा शुद्धिमायातीसाह स एव—

शक्तस्य सञ्चिधावर्थो येन लेख्येन भुज्यते ।

वर्षाणि विशार्तिं यावत्तत्पत्रं दोपवर्जितम् ॥

स्मृत्यन्तरेऽप्युक्तम्—

अथ विशतिवर्षाणि आधिर्भुक्तिसमुनिश्चितम् ।

येन लेख्येन तत्सिद्धं लेख्यं दोपविवर्जितम् ॥

सीमाविवादे निर्णीते सीमापत्रं विधीयते ।

तस्य दोषाः प्रयोक्तव्या यावद्धर्षणि विंशतिम् ॥

आधानसहितं पत्रमृणलेख्यनिवेशितम् ।

मृतसाक्षि प्रमाणं तु स्वल्पभोगेऽपि तद्विदुः ॥

आधानमाधिः । मृतसाक्षि प्रमीतसाक्ष्यादिकम् । तथाच नारदः—

मृतास्युस्साक्षिणो यत्र धनिकर्णिकलेखकाः ।

तदप्यनर्थं लिखितं न चेदाधिस्थिराश्रयः ॥

आश्रयो भुक्तिः । अथवा लिखितवलायातकिंचिद्द्रुद्धचादिधन-

लब्ध्याऽधमर्णस्य पुरस्तात्त्वेष्यख्यापनेन वा शुद्धिरित्याह स

एव—

यदि लब्धं भवेत्किंचित् प्रज्ञसिर्वा कृता भवेत् ।

प्रमाणमेव लिखितं मृता यद्यपि साक्षिणः ॥

प्रज्ञास्मिमेव प्रपञ्चयति—

दर्शितं प्रतिकालं यच्छ्रूतितं स्मारितं तथा ।

लेख्यं सिध्यति सर्वत्र मृतेऽपि हिं साक्षिपु ॥

प्रजापतिरपि—कचिद्दुक्तच्च शुद्धिमाह—

हेत्वन्तरकृते पत्रे आरूढो यत्र निहुते ।

लेख्यं यस्य भवेद्वस्ते तस्य भोगं विनिर्दिशेत् ॥

निर्णायकत्वेनेति शेषः । भोगग्रहणमुपलक्षणार्थम् । अत एव

नारदः—

लेख्यं यच्चान्यनामाङ्कं हेत्वन्तरकृतं भवेत् ।

विप्रत्यये परीक्ष्यं तत्संवन्धागमहेतुभिः ॥

हेत्वन्तरकृतं दायार्देवश्चनार्थं कृतम् । विप्रत्ययो विप्रतिपत्तिः ।
 संवन्धः प्राचीनो धनदानप्रतिदानादिलक्षणः । आगमः एता
 वतो धनस्य सम्भवोऽस्यास्ति नेत्येवमात्मकः । हेतुरनुमानम् ।
 एवं धनिनामाङ्कं लेख्यमपि वच्चनादिहेतुकृतं परीक्ष्यम् । तथाच
 वृहस्पतिः—

स्त्रीवालार्तान् लिप्यविज्ञानवच्छयन्ति स्ववान्धवाः ।

लेख्यं कृत्वा स्वनामाङ्कं इयं युक्तचागमैस्तु तत् ॥

ज्ञात्वा कार्यं देशकालकुशलाः कूटकारकाः ।

कुर्वन्ति सदृशं लेख्यं तद्यन्तेन विचारयेत् ॥

लिप्यविज्ञो लिप्यनभिज्ञः । कात्यायनोपि—

दर्पणस्थं यथा विम्बमसत्सदिव दृश्यते ।

तथा लेख्यस्य विम्बानि कुर्वन्ति कुशला जनाः ॥
 व्यासोपि—

लेख्यमालेख्यवत्केचित् लिखन्ति कुशला नराः ।

तस्मान्न लेख्यसामर्थ्यात् सिद्धिरैकान्तिकी मता ॥

तेन सम्यक्परीक्षणीयमित्यभिप्रायः । अत एव नारदः—

पुरुषास्सन्ति ते लोभात्कार्यं यं ब्रूयुरन्यथा ।

सन्ति चान्ये दुरात्मानः कूटलेख्यकृतो जनाः ॥

परीक्ष्यमेतदुभयं स्वयं राजा विशेषतः ।

लेख्याचारेण लिखितं साक्षाचारेण साक्षिणः ॥

इति । लेख्याचारेण प्रागुदितशुद्धिहेतुजातेनेत्यर्थः । यत्पुनस्त-

द्वेतुजानेन न शुद्धिमायाति लेख्यं तद्प्रमाणेष्व, तेन तत्परित्यज्य दिव्येन निर्णयं कुर्यात् ।

अलेख्यसाक्षिके दैवीं व्यवहारे विनिर्दिशेत् ।

इति कासायनस्मरणात् । तथा हारीतेनाप्यनेनैवाभिप्रायेणोक्तं—
न मयैतत्कृतं लेख्यं कूटमन्येन कारितम् ।

अधरीकृत स तत्पत्रमर्थे दिव्येन निर्णयः ॥

इति । यत्र लेख्ये सर्वथा कूटशङ्काऽनपगमः तत्र साध्यार्थनिर्णयो
दिव्यंनेति तात्पर्यार्थः । उदाहरणतयोक्तस्वहस्तलेख्यस्यानादर-
णीयत्वात् । तेन स्वहस्तगोत्रचिह्नादिसम्भवेऽपि प्रतिवादिनो दृढ-
विप्रतिपत्त्या कूटशङ्काऽनपगमो यत्र भवेत् तत्रापि दिव्येन
निर्णयः । तथाच प्रजापतिः —

यन्नामगोत्रैस्ततुल्यरूपं लेख्यं कचिद्दवेत् ।

अगृहीते धने तत्र कार्यो दिव्येन निर्णयः ॥

ततुल्यरूपं अविप्रतिपत्तलेख्यान्तरतुल्यरूपम् । अगृहीते धने प्रति-
वादिनि दृढ इत्यर्थः । यत्पुनर्नारदेनोक्तम् —

दुष्टे पत्रे स्फुटं दोषं नोक्तवान् क्राणिको यदि ।

ततो विशतिवर्पाणि क्रान्तं पत्रं स्थिरं भवेत् ॥

इति, तस्यायमर्थः—दौष्टचिरकालभोगाभ्यां संदिग्धप्रामाण्यकं
लेख्यं दिव्येन साधितार्थं स्थिरं भवेदिति चिरकालत्वमा-
त्रेण स्थैर्यासंभवात् । यः पुनः लेख्यदोषान् न परिहरति
तस्य दण्डमाह कासायनः—

कूटोकौ साक्षिणां वाक्यं लेखकस्य च पत्रकम् ।
 नयेच्छुद्धि न यः कूटं स दाप्यो दण्डमुक्तम् ॥
 साक्षिणां वाक्यं लेखकस्य पत्रं च प्रति कूटोक्तावुक्तविधया यो
 वादी कूटं शुद्धि न नयेत्, स उत्तमसाहसदण्ड्य इत्यर्थः । स्था-
 वरादौ तु दण्डान्तरमाह स एव—

स्थावरे विक्रयाधाने लेख्यं कूटं करोति यः ।
 स सम्यग्भावितः कार्यो जिहापाण्यङ्गिवर्जितः ॥
 तेनान्यलेख्यधारकेणैतलेख्यागमनकारणमुद्भावनीयमित्याह
 व्यासः—

यच्चान्यस्य कृतं लेख्यमन्यहस्ते प्रदश्यते ।
 अवश्यं तेन वक्तव्यं पत्रं पत्रागमं ततः ॥
 ततो लेख्यस्वामिनस्सकाशादित्यर्थः । तथा लेख्यानां मिथो
 विरोधे वाध्यवाधकनिर्णयार्थमाह स एव—

स्वहस्तकाज्जानपदं तस्मात् नृपशासनम् ।
 प्रमाणतरमिष्टं हि व्यवहारार्थमागतम् ॥
 जानपदपदेनात्र गोवलीवर्दन्यायात् स्वहस्तकृतादन्यदुच्यते ।
 नृपशब्देनापि लक्षण्या शासनेतरद्राजकीयं, तेनान्यकृतं स्व
 हस्तकृतात् बलवत्, तस्मादपि राजकीयं, ततोऽपि शासनमि
 सर्थः । बलवत्त्वं चोत्तरोत्तरस्य कूटत्वामभवतारतम्यतोऽव-
 वोध्यम् । अत एवोपगताख्यलेख्यादसाक्षिकं स्वहस्तकृतं,
 तस्माच्च ससाक्षिकं स्वहस्तकृतं बलवदित्यवगन्तव्यम् । अत एव

लेख्यमात्रं साक्षिवचनतो बलवदित्याह संवर्तः—

लेख्यस्योपरि यत्साक्ष्यं कूटं तदभिधीयते ।

अधर्मस्य हि तद्वारमतो राजा विवर्जयेत् ॥

लेख्यविरुद्धं यत् साक्ष्यं ततो दुर्वलमित्यर्थः । वृहस्पतिरापि—

वाचकैर्यत्र सामर्थ्यमसराणां विहन्यते ।

क्रियाणां सर्वनाशस्त्वादनवस्था च जायते ॥

क्रियाणां लेख्यक्रियाणाम् । कासायनोपि—

न दिव्यैस्साक्षिभिर्वाऽपि हीयते लिखितं कचित् ।

लेख्यधर्मस्सदा श्रेष्ठो ह्यतो नान्येन हीयते ॥

लेख्येन तु हीयत इखाह स एव—

तद्युक्तप्रतिलेख्येन तद्विशिष्टेन वा सदा ।

लेख्यक्रिया निरस्येत निरस्त्वान्येन न कचित् ॥

अन्येन साक्ष्यादिनेत्यर्थः । अत एव वृहस्पतिः—

न जातु हीयते लेख्यं साक्षिभिश्चपथेन वा ।

अदर्शनाश्राविताभ्यां हार्नि प्राप्नोत्युपेक्षया ॥

वहुकालव्यापिन्येति ऐपः । तथाच व्यासः—

अदृष्टाश्रावितं लेख्यं प्रमीतधनिकर्णिकम् ।

अवद्वलग्रकं चैव वहुकालं न सिध्यति ॥

इति । अवद्वलग्रकं आधिप्रतिभूरहितम् । वहुकालं वहुकालीनं, न सिध्यति स्वत इत्यभिप्रायः । कासायनोपि—

लेख्यं त्रिंशत्समातीतमहुष्टाश्रावितं च यत् ।

न तत्सिद्धिमवाग्नोति तिषुत्स्वपि हि साक्षिषु ॥
अदर्शनेऽपि विशेषमाह स एव—

प्रयुक्ते शान्तलाभे तु लिखितं यो न दर्शयेत् ।
न याचते च क्रणिकं तत्संदिग्धत्वमाप्नुयात् ॥
क्रणिकमासन्नमाद्यं चेति शेषः । तथाच वृहस्पतिः—
आद्यस्य निकटस्थस्य यच्छक्तेन न याचितम् ।
शुद्धं न शङ्क्या तत्र लेख्यं दुर्बलतामियात् ॥
एवमविशेषेणादर्शनादितो लेख्यहानिप्राप्नवादमाह स एव—
उन्मत्तजडवालानां राजभीतप्रवासिनाम् ।
अप्रगल्भभयार्तानां न लेख्यं हानिमाप्नुयात् ॥
संवर्तस्तु लेख्याभासा अपि बहुकालीना विचारविषयतां भजन्त
इत्याह—

वलोपाधिकृतं चैव मत्तोन्मत्तकृतं तथा ।
एते चान्ये च वहवः चिरस्था वादहेतवः ॥
तेनैवमादिषूक्तशुद्धिविधिरनुसंधेयो निर्णेतृभिरित्यभिप्रायः ।
अत एव कात्यायनः—
द्रव्यं गृहीत्वा यज्ञेख्यं परस्मै सम्प्रदीयते ।
छन्नमन्येन चारुदं संयतं चान्यवेशमनि ॥
दत्ते वृत्तेऽथवा द्रव्ये कचिल्लिखितपूर्वके ।
एष एव विधिर्ज्ञेयो लेख्यशुद्धिविनर्णये ॥ इति ॥
इति स्मृतिचन्द्रिकायां लेख्यपरीक्षा

अथ भुक्तिनिरूपणम्.

तत्र नारदः—

श्रुत्वोत्तरं क्रियापादे लेख्यं साधनमुद्दिशेत् ।

सामन्तलक्षणोपेता भुक्तिर्वा चिरकालिकी ॥

साधनशब्देनात्र गोवलीवर्दन्यायात् साक्षिण उच्यन्ते, तेनायमर्थः—लिखितं साक्षिणो वा गृहक्षेत्रादिविवादेषु उद्दिशेत् भुक्तिर्वा कीर्तनीयेति । अत एवानेन साक्षिपु विशेषो वर्णितः ।

गृहक्षेत्रादिवादेषु सामन्तभ्यो विनिर्णयः ।

नगरग्रामगणिनो ये च वृद्धतमा नराः ॥

यद्रदन्ति नियोगस्थाः तद्रूप्यं व्यावहारिकम् ॥

एतदुक्तं भवति—क्षेत्रादिस्थावरविवादे मानुषप्रमाणानामन्यतमं प्रमाणमुद्दिशेत् न जातु दिव्यमिति । तत्रापि लिखितभुक्ती श्रेष्ठे इसाह कात्यायनः—

लिखितं साक्षिणो भुक्तिः प्रमाणत्रयमिष्यते ।

प्रमाणेषु स्मृता भुक्तेस्सल्लेख्यसमता नृणाम् ॥

नृणां प्रमाणेष्वित्यन्वयः । मानुषप्रमाणेष्वित्यर्थः । सल्लेख्यमनवद्यलेख्यम् । क्वचिद्दुक्तेरेव श्रेष्ठ्यमितराभ्यामाह स एव—

रथ्यानिर्गमनद्वारजलवाहादिसंशये ।

भुक्तिरेव तु गुर्वा स्यात् प्रमाणेष्विति निश्चयः ॥

रथ्यादिव्यातेरिक्तविषयेऽपि भुक्तचनुग्रहमन्तरेण नेतरयोर्गुरु-
त्वामित्याह नारदः—

विद्यमानेऽपि लिखिते जीवत्स्वपि हि साक्षिपु ।

विशेषतस्यावराणां यन्न भुक्तं तदस्थिरम् ॥

याज्ञवलश्चयोऽपि—

आगमेऽपि वलं नैव भुक्तिस्तोकाऽपि यत्र नो ।

इति । आगमे लिखितसाक्षिपरिज्ञेयक्रणादावित्यर्थः । अनेना-
गमलेख्यादेदोपशङ्काऽपनोदकतया स्तोकभुक्तिरनुग्राहकमात्रमेव
न प्रमाणमित्यर्थादुक्तम् । उक्तं च कासायनेन—

शक्तस्य सञ्चिधावर्थो यस्य लेख्येन भुज्यते ।

दश वर्षाण्यतिक्रान्तं तल्लेख्यं दोषवर्जितम् ॥

बृहस्पतिनाऽपि—

यस्यैकशासने ग्रामक्षेत्रारामाश्च लेखिताः ।

एकदेशोपभोगेऽपि सर्वे भुक्ता भवन्ति ते ॥

इति । यत्पुनर्लेख्यमनिवारितप्रतिकूलदानस्य स्वामिनः तद्वि-
फलमेवेसाह स एव—

पश्यन्नन्यस्य ददतः क्षितिं यो न विचालयेत् ।

स्वामी सताऽपि लेख्येन न पुनस्तां समाप्त्यात् ॥

सताऽपि समीचीनेनापीयर्थः । क्षितिमिति देयद्रव्योपलक्षणार्थम् ।

यदाह स एव—

रिक्तिभिर्वा परैद्रव्यं समक्षं यस्य दीयते ।

अन्यस्य भुजतः पश्चात् न स तल्लभ्युपर्हति ॥

समक्षदानेनाप्रतिपिध्यमानेन स्वाम्यनुमतिपूर्वकत्वसूचकेन स्वामिनो यदागमलेख्यं तस्य स्वत्वसाधकत्वे प्रतिहतिर्भवतीर्थः । अनेनार्थलेख्येन स्वार्थसिद्धिमिच्छता स्वामिना समक्षदानं प्रतिषेद्धव्यं यत्रत इत्युक्तं भवति । एवं समक्षभोगप्रतिषेधेऽपि द्रष्टव्यम् । तथा च व्यासः—

वर्षाणि विंशतिं यस्य भुक्ता पृथ्वीपरैरिह ।

सति राज्ञि समर्थस्य तस्य सेह न सिध्यति ॥

सताऽपि लेख्येनेति शेषः । अत एव संवर्तः—

भुज्यमाने गृहक्षेत्रे विद्यमाने तु राजनि ।

भुक्तिर्यस्य भवेत्स्य न लेख्यं तत्र कारणम् ॥

तस्य भोक्तुर्भुज्यमानं भवेत् यतस्तत्रोपेक्षकस्यागमलेख्यं न कारणं न साधनं, भोगोपेक्षया स्वत्वापतिसूचिकया लेख्यसाधकत्वस्य प्रतिहतत्वादित्यर्थः । एतच्च लेख्यवैयर्थ्यकथनार्थमुक्तं न पुनर्भोक्तुस्वामित्वप्रतिपादनार्थं तस्य भोगमत्रेण स्वामित्वासिद्धेः । अत एव कात्यायनः—

नोपभोगवलं कार्यमाहर्त्रा तत्सुतेन वा ।

पशुस्त्रीपुरुपादीनामिति धर्मो व्यवस्थितः ॥

अत एव व्यासेन धेनुदृष्टान्तो दत्तः—

उपेक्षिता यथा धेनुर्विना पालेन नश्यति ।

पश्यतोऽन्यैस्तथा भूमिर्भुक्ता तेन तु हीयते ॥

याज्ञवल्क्येनापि एवमुपेक्षकस्याहानिरेवाभिहिता, न पुनर्भो-
कुस्स्वत्वापत्तिः—

पश्यतोऽब्द्युवतो भ्रमे: हानिर्विशतिवार्षिकी ।

परेण भुज्यमानाया धनस्य दशवार्षिकी ॥

इति । हानिश्चात्र लिखितवलेनात्मीयत्वप्रसाधनमात्रस्याभि-
प्रेता, न पुनर्भूम्यादौ तत्फले वा स्वत्वस्य, नोपेक्षामात्रेण
स्वत्वमपैर्नात्युक्तत्वात् । तेनात्र न धर्माख्यनिर्णयवशादुपेक्ष
कस्य हानिः, तद्रशेनात्मीयत्वप्रसाधनसम्भवात् । नैवं व्यव
हाराख्यनिर्णयवशेन, लेख्यवैगुण्यस्योक्तत्वात्, किंतु द्विती-
यव्यवहाराख्यनिर्णयात् भोक्तुरनिन्द्रियत्वं स्वामिनो निरुत्तर-
त्वेनास्वामिनो जितत्वात् । तदाह मनुः—

अजडश्चेदपौगण्डो विपये चास्य भुज्यते ।

भग्नं तद्वच्यवहारेण भोक्ता तद्दनमर्हति ॥

इति । व्यवहारशब्दार्थमाह वृहस्पतिः—

प्रमाणनिश्चितो यस्तु व्यवहारस्स उच्यते ।

वाक्छलानुत्तरत्वेन द्वितीयः परिकीर्तिः ॥

इति । प्रमाणनिश्चितो मानुषप्रमाणनिश्चितः । वाक्छलव्यवहा-
रेण निरुत्तरत्वेन वा भग्नस्यापि वास्तवो व्यवहारो भव-
त्येव । प्रपाणराहियेन भोक्तुर्जयस्य शिथिलत्वात्—

छलं निरस्य भूतेन व्यवहारान्ब्रयेवृपः ।

इति याज्ञवल्क्येनाप्युक्तत्वात् । एवं प्रतिकूलदानभोगयोरप्र-

तिषेचे साक्षिणामपि वैयर्थ्यं दण्डापूपन्यायसिद्धं वोद्धव्यम् ।

अत एव नारदः—

उपेक्षां कुर्वतस्तस्य तूष्णींभूतत्य तिष्ठतः ।

कालेऽतिपन्ने पूर्वोक्ते व्यवहारो न सिध्यति ॥

मानुप्रमाणात्तस्य स्वार्थो न सिध्यतीत्यर्थः । सङ्ग्रहकारोपि—

अभुक्तिरागमो मोघो भुज्यमाने परैरपि ।

इति । आगमशब्देनात्र तत्प्रमाणभूतलिखितसाक्षिणावुक्तौ । अत

एव प्रायेण साक्षिसाध्येष्वपि हानिमाह मरीचिः—

धेनुवाह्यालङ्करणं याचितं प्रीतिकर्मणा ।

चतुःपञ्चाब्दिकं देशमन्यथा हानिमाप्न्यात् ॥

अत्रापवादमाह मनुः—

सम्प्रीत्या भुज्यमानानि न नश्यन्ति कदाचन ।

धेनुरुष्टे वहनश्चो यश्च दम्यः प्रयुज्यते ॥

दम्यो वत्सतरः । याचितके त्वपवादमाह व्यासः—

याञ्जाधर्मेण यद्गुक्तं श्रोत्रियै राजपूरुषैः ।

सुहृद्दिर्वान्धवैर्वाऽपि न तद्रोगेन हीयते ॥

यत अलङ्करणादीत्यर्थः । अहानौ कारणमप्याह स एव—

धर्मोक्षयश्श्रोत्रियै स्यात् भयं स्याद्राजपूरुषे ।

स्त्रेहस्तुहृद्वान्धवेषु भुक्तमेतर्न हीयते ॥

भुक्तं पञ्चवर्षादूर्ध्वमपीति शेषः । अनेन सकारणोपेक्षायां न

कदाचिद्वानिरित्युक्तम् । तेन दशवार्षिकविशतिवार्षिकहान्यो-

रपि अपवादस्तकारणोपेक्षायां द्रष्टव्यः । अत एव मनुः—
आधिस्सीमा वालथनं निक्षेपोपनिधिस्त्रियः ।
राजस्वं श्रोत्रियद्रव्यं नोपभोगेन नश्यति ॥

सीम्नि तत्रत्यच्छ्रीस्मुसाधनत्वमुपेक्षाकारणम् । स्त्रीष्वप्राग-
लभ्यम् । राजश्रोत्रिययोर्दृष्टादृष्टकार्यवैयग्रयम् । अवशिष्टेषुपे-
क्षाकारणं व्यक्तम् । एवं सम्बन्धरूपोपेक्षाकारणसम्भवेऽप्य-
हानिः । तथाच व्यासः—

सनाभिभिर्वान्धवैर्वा भुक्तं यत्स्वजनैस्तथा ।

भोगे तत्र न सिद्धिस्याद्गोगमन्यत्र कल्पयेत् ॥

तत्र सनाभ्यादिभोगे सम्बन्धित्वेनोपेक्षासम्भवात् । भूम्या
दिहानेन सिद्धिस्यादित्यर्थः । पितामहोपि—
भुक्तिर्वलवतीं तत्र भोक्ता यत्र परो भवेत् ।

स्वगोत्रे भोगिनां भुक्तिर्न शक्ता शाश्वती नृणाम् ॥

वलवतीं स्वप्रतिकूललेख्यादेवैयर्थ्यकर्त्री । स्वगोत्रे स्वमातापि-
तृवन्धुष्वित्यर्थः । तथाच कात्यायनः—

न भोगं कल्पयेत् स्त्रीषु देवराजधनेषु च ।

वालश्रोत्रियवित्ते च मातृतः पितृतः क्रमात् ॥

देवानामनिराकर्तृस्वभावत्वात् तद्रनस्यान्यभोगे न हानिः ।
श्रोत्रियग्रहणमन्यासक्तोपलक्षणार्थम् । अत एव नारदः—

ब्रह्मचारी चरेत्कश्चित् व्रतं परित्रशदाब्दिकम् ।

अर्थार्थी वाऽन्यविषये दीर्घकालं वसेन्नरः ॥

समावृतो व्रती कुर्यात्स्वधनान्वेषणं ततः ।
 पञ्चाशदाब्दिको भोगस्तद्धनस्यापहारकः ॥
 प्रतिवेदं द्वादशाब्दः कालो विद्यार्थिनां स्मृतः ।
 शिल्पविद्यार्थिनां चैव ग्रहणान्तः प्रकीर्तिः ॥
 सुहृद्दिव्वन्धुभिश्वैपां यत्सम्भुक्तमपश्यताम् ।

नृपापराधिनां चैव न तत्कालेन हीयते ॥

इति । एतचापवादजातं भोक्तुरागमाभावे वेदितव्यम् । अत-
 एव वृहस्पति—

न स्त्रीणामुपभोगस्याहिना लेख्यं कथंचन ।

राजश्रोत्रियवित्ते च जडवालंधने न च ॥

स्त्रीणां धन इति शेषः । विना लेख्यं विनाऽगमप्रमाणम् ।

नारदोऽपि—

स्त्रीधिनं च नरेन्द्राणां न कथंचन जीर्यते ।

अनागमं भुज्यमानं वर्षीणां तु शतैरपि ॥

नरेन्द्राणां च धनमित्यर्थः । तथाच स एव—

प्रत्यक्षपरिभोगाच्च स्वामिनो द्विशतास्समाः ।

आध्यादीन्यपि जीर्यन्ते स्त्रीनरेन्द्रधनाद्वते ॥

आध्यादीन्यपीति प्रौढिवादः, तेषामपि भोगोपेक्षाकारणस-
 मभवेन स्त्रीधननरेन्द्रधनतुल्यत्वत् । अनागममिति वदन्नागम
 सम्भवे जीर्यत एवेति दर्शयति । दर्शितं च हारीतेन—

भट्चाटबलाद्युक्तं हृतं गुप्तमथापि वा ।

स्त्रेहपणयदत्तं च प्रदत्तं भाटकेन वा ॥
तथा वसनरक्षार्थं याचितं प्रणयेन वा ।
एवं बहुविधे भोगे आगमो निर्णयस्स्मृतः ॥

इति । वसनरक्षार्थं गृहरक्षणार्थम् । एवंचोपेक्षाकारणरहिता
प्रतिकूला भुक्तिरागमाभावेऽप्युक्तकाला लिखितसाक्षिणोर्वैय-
र्थ्यमापादयतीयनुसन्धेयम् । अतो लिखितसाक्षिणावनुकूलभु-
क्तियुक्तौ प्रतिकूलसमक्षदानादिरहितौ गृहक्षेत्रादिविषये प्र-
माणतया कीर्तनीयौ । भुक्तिः पुनः कीटग्निधा कीर्तनी-
येत्यपेक्षित उक्तं—

सामन्तलक्षणोपेता भुक्तिर्वा चिरकालिकी ।

इति । साध्यभूतक्षेत्रादेससमन्ततो यत् क्षेत्रादि तत्स्वामिन-
स्सामन्ताः, तैर्विज्ञाता सामन्तोपेता । लक्षणोपेता तु पिता
महेन दर्शिता—

सागमा दीर्घकाला च विच्छिन्नोपरत्रोज्जिता ।

प्रत्यर्थिसन्निधाना च भुक्तिः पञ्चविधा स्मृता ॥

सागमा आगममूलिका । तथाच हारीतः—

न मूलेन विना शाखा अन्तरिक्षे प्ररोहति ।

आगमस्तु भवेन्मूलं भुक्तिशशाखा प्रकीर्तिता ॥

कः पुनरागम इत्यपेक्षिते नारदः—

लब्धं दानक्रयप्राप्तं शौर्यं वैवाहिकं तथा ।

वान्धवादप्रजाज्ञातं पद्मिधस्तु धनागम ॥

लब्धं जन्मना लब्धं पैतृकादि, अथवा दर्शनेन लब्धं निध्यादि ।
वृहस्पतिरपि—

विद्यया क्रयवन्धेन शौर्यसं भार्ययाऽन्वितम् ।

सपिण्डस्याप्रजस्यांशः स्थावरं सप्तधाऽप्यते ॥

वन्ध आधिः । सोपि कचित् स्वत्वनिमित्तं भवतीति वक्ष्यामः ।
दीर्घकाला त्रिंशद्रूपादनलिपका । तथाच स एव—

अध्यासनात्समारभ्य भुक्तिर्यस्याविवातिनी ।

त्रिंशद्रूपा त्वविच्छिन्ना तस्य तां न विचालयेत् ॥

अध्यासनं परिग्रहः । एवं च दीर्घकाला भुक्तिरागमानुगृहीतप्र-
माणं, अदीर्घकाला चेत्तदनुगृहीतागमं इत्यनुसन्धेयम् । अत एव
पितामहः—

नागमेन विना भुक्तिः नागमो भुक्तिर्विज्ञतः ।

तयोरन्योन्यसम्बन्धात् प्रमाणत्वं व्यवस्थितम् ॥

पूर्वोक्तव्यवस्थयेति शेषः । अनेनैवाभिप्रायेण वृहस्पतिरपि—

भुक्तया केवलया नैव भुक्तिसिद्धिमवासुयात् ।

आगमेनापि शुद्धेन द्राभ्यां मिद्यति नान्यथा ॥

केवलया अगमरहितयेत्यर्थः । एवं विशेषणान्तररहितयाऽप्यसि-
द्धिः । अत एव व्यासः—

सागमो दीर्घकालश्च विच्छेदोपरवोज्ञितः ।

प्रत्यर्थिमन्त्रिधानश्च पञ्चाङ्गो भोग इप्यते ॥

पञ्चाङ्ग इति वदन् एकाङ्गवैकल्येऽप्यप्रामाण्यमेव भोगस्येति दर्शयति । दर्शितं च नारदेन —

सम्भोगं केवलं यस्तु कीर्तयेन्नागमं कचित् ।

भोगच्छलापदेशेन विज्ञेयस्स तु तस्करः ॥

तेन सभ्यसन्निधावागमाद्बङ्गमपि कीर्तनीयमित्यभिप्रायः । अत एव कात्यायनः —

प्रणष्टागमलेखेन भोगारुढेन वादिना ।

कालः प्रमाणं दानं च कीर्तनीयानि संसदि ॥

दानग्रहणमागमोपलक्षणार्थम् । चशब्दः सान्तत्यादिविशेषण-
सङ्ग्रहार्थः । एवं चार्यम् — भोगप्रमाणवादिना भोगारुद्यं प्रमाणं
तद्विशेषणानि आगमदीर्घकालादीनि च कीर्तनीयानि, कीर्तितानि
च तद्विप्रतिपत्तौ साधनीयानि, कीर्तनमात्रे निश्चयाभावात् । तत्र
दीर्घकालादिविशिष्टभुक्तिनिश्चयः साक्षयधीन इसाह सङ्ग्रहकारः—

भुक्तिप्रसाधने मुख्याः प्रथमं तत्कृपीवलाः ।

ग्रामण्यः क्षेत्रसामन्तास्तसन्धापयतः क्रमात् ॥

तसन्धापयतः दीर्घकालादिविशेषणं भुक्तिं चोद्धावयत इत्यर्थः ।
आगममुद्भावयतस्तु लिखितादित्रयं प्रमाणमिसाह स एव —

लिलितं साक्षिणो भुक्तिः क्रिया क्षेत्रगृहादिपु ।

आगमः क्रयदानादौ प्रत्यारुद्याते चिरन्तने ॥

उत्सन्नसत्ताप्रवादे क्रयाद्यागमे प्रसारुद्याते प्रतिवादिना निराकृते

सति क्षेत्रादिप्वागममुद्घावयतो लिखितसाक्षिभुक्तयः प्रमाणमित्यर्थः । ननु कथमागमे भुक्तिः प्रमाणं अनागममूलाया अपि भुक्तेरपहारादौ दर्शनात् । मैव—दीर्घकालादिविशिष्टाया भुक्ते-मूलान्तरादर्शने ससागममूलतैवावसीयते मन्वादिस्मृतेरिव वेद-मूलता । ननु तथाऽपि स्मरणयोग्ये काले भुक्तावुपक्रान्तायां योग्यानुपलब्ध्या मूलभूतागमाभावनिश्चयात्कथं तत्र भुक्तिवलेनैवागमसिद्धिः । सत्यं—अत एव तस्मिन् काले उपक्रान्तायां लिखितसाक्षिभ्यामेवागमोऽध्यवसीयते । स्मरणयोग्यकाले तु उपक्रान्तायां स्ववलेनापीति युक्तं आगमे प्रमाणत्रयाभिधानम् । एतदेव कालायनेनाप्युक्तं—

स्मार्ते काले क्रिया भूमेः सागमा भुक्तिरिष्यते ।

अस्मार्तेऽनुगमाभावात्क्रमात्तिपुरुषपागता ॥

इति । अनुगमाभावात् योग्यानुपलब्ध्यात्मकवाधकाभावादित्यर्थः । एतदुक्तं भवति स्मरणयोग्यपञ्चाधिकशतवर्षपर्यन्तातीतकालमध्ये प्रारब्धा भुक्तिः स्वेतरप्रमाणावगताऽगममूलैव स्वत्वे प्रमाणमिष्यते । स्वतस्वमूलावगते योग्यानुपलब्ध्यावाध्यमानत्वात् । स्मरणायोग्ये पुनः पञ्चाधिकशतवर्षपर्यन्तातीतकालात्माचीनकाले प्रारब्धा स्वदार्ढ्यावगतागममूलिका विनाऽपि मानान्तरावगतागममूलतां स्वत्वे प्रमाणम्, इति । क्रमात् त्रिपुरुषपागतेत्यस्य तु व्याख्या सङ्ग्रहकारेण कृता—

स्वतन्त्रैः प्रेतपितृकैः भुक्ता या पूर्वजैस्त्रिभिः ।

भुक्तिस्त्रिपुरुषा ज्ञेया यावज्जीवमनुष्टिता ॥

इयं च प्रायेणास्मार्तकालोपक्रमभुक्तेरुदाहरणार्थमुदिता, तेन
भुक्तेरागमप्रमाणत्वे क्रमात्त्रिपुरुषागतत्वमनुपयोगि, अस्मार्तकालो-
पक्रमत्वमेवोपयुज्यते । अत एव वृहस्पतिना पुरुषत्रयातिक्रमा-
भावेऽपि कालत एव भुक्तेस्त्रिपुरुषत्वमुक्तम्—

पिता पितामहो यस्य जीवेच्च प्रपितामहः ।

त्रिंशत्समा या तु भुक्ता भूमिरब्याहता परैः ॥

भुक्तिस्सा पौरुषी ज्ञेया द्विगुणा च द्विपौरुषी ।

त्रिपौरुषी च त्रिगुणा परतस्याच्चिरन्तनी ॥

त्रिंशत्समा पञ्चोन्नरेति शेषः ।

वर्षाणि पञ्चत्रिंशत्तु पौरुषो भोग उच्यते ।

इति स्मृत्यन्तर उक्तत्वात् । एवं चागमकर्त्राऽगमोद्घावनं लेख्य-
साक्षिभ्यामेव कार्यं, भोगस्यास्मार्तकालीनोपक्रमवतोऽसम्भवात् ।

अत एव वृहस्पतिः—

यत्राहर्ता॑भियुक्तस्याल्लेख्यं साक्षी तदा गुरुः ।

तदभावे तु पुत्राणां भुक्तिरेका गरीयसी ॥

तदभावे आहर्तृपुरुषाभावे । अनेनैवाभिप्रायेण कात्यायनोऽपि—

आहर्ता॑ भुक्तियुक्तोपि लेख्यदोषान्विशोधयेत् ।

तत्सुतो भुक्तिदोषांस्तु लेख्यदोषांस्तु नामुयात् ॥

सुतग्रहणं पौत्रस्याप्युपलक्षणार्थं अत एव याज्ञवल्क्यः—

अगमस्तु कृतो येन सोऽभियुक्तस्तमुद्धरेत् ।

न तत्सुतस्तसुतो वा भुक्तिस्तत्र गरीयसी ॥

कृतागमेनागमोद्धरणं लेख्यसाक्षिभ्यमेव कार्यम् । भुक्तेः स्मार्त-
कालीनोपक्रमत्वेनागमोद्धावनेऽपि क्षमत्वात् । एतत्कृतागमस्यागमो
भोगात्पृथगेव साध्यः । पुत्रपौत्रयोश्चाचिरन्तनभोगे तु भोगसा-
धननान्तरीयकतयाऽपीत्यवगन्तव्यम् । तेन चिरन्तनोपभोगे त-
त्साधनेनैवालमित्याह वृहस्पतिः —

आहर्ता साधयेद्भुक्तिमागमं चापि संसदि ।

तत्सुतो भुक्तिमैवैकां पौत्रादिस्तु न किंचन ॥

तत्पुत्रो भुक्तिमैवैकां चिरन्तनीमाद्यपुरुषेण भोक्तुमुपक्रान्तकाला-
दारभ्य विवादात् प्राचीनकालपर्यन्तमुपरवराहित्येन प्रतिपक्ष-
तार्हपुरुपसमक्षमनुवर्तमानं साधयेदित्यर्थः । पुत्रग्रहणं पौत्रस्यापि
प्रदर्शनार्थम् । पौत्रादिरियतद्वुणो वहुवीहिः । तेन पौत्रस्यापि
पुत्रवदेव द्रष्टव्यम् । अत एव स्मृत्यन्तरम्—

आगमस्तु कृतो येन स दण्ड्यस्तमनुद्धरन् ।

न तत्सुतस्तसुतो वा भोगहानिस्तयोरपि ॥

चिरन्तनभोगेऽपीति शेषः । अनेन चिरन्तनभोगे प्रपौत्रादीना-
मागमानुद्धरणेऽपि न भोग्यहानिरियर्थादुक्तं भवति । उक्तं च
विष्णुना—

त्रिभिरेव तु या भुक्ता पुरुषैर्भूर्यथाविधि ।

लेख्याभावेऽपि तां तत्र चतुर्थस्समवाप्नयात् ॥

लेख्याभावेऽपि क्रियाद्यागमप्रकाशकप्रमाणभावेऽपीत्यर्थः । अत एव वृहस्पतिः—

राजान्तरैस्त्रिभिर्भुक्तं प्रमाणेन विनाऽपि यत् ।

ब्रह्मदेयं न हर्तव्यं राजा तस्य कदाचन ॥

प्रमाणेन आगमप्रकाशकप्रमाणेनेत्यर्थः । नारदोपि—

यद्विनाऽऽगममसन्तं भुक्तं पूर्वैस्त्रिभिर्भवेत् ।

न तच्छक्यमपाहर्तुं क्रमात्विपुरुषागतम् ॥

अत्यन्तं विनाऽऽगमं भुक्तचाप्युपलभ्यमानमागमं विनेसर्थः ।

शङ्खोपि—

पैत्रं विनाऽप्यागमेन पूर्वपूरुषाभ्यां भुक्तं लभेत ।

पूर्ववचनसमानार्थमेतत् । लभेत चतुर्थादिरिति शेषः । तथाच वृहस्पतिः—

भुक्तिस्त्रैपुरुषी यत्र चतुर्थे संप्रवार्तीता ।

तज्जोगस्स्थरतां याति न पृच्छेदागमं क्वचित् ॥

उक्तविधभोगे तन्मूलभूतागमं प्रति किमपि प्रमाणं क्वचिदापि न पृच्छोदिसर्थः । सान्तसादिविशिष्टां भुक्तिं प्रति प्रमाणं पृच्छेदेव ।

तथाच नारदः—

आहतैवाभियुक्तस्त्वादर्थानामुद्धरेत्पदम् ।

भुक्तिरेव विशुद्धा स्यात् प्राप्तानां पितृतः क्रमात् ॥
 पदं स्थानं आगममिति यावत् । विशुद्धा सान्तत्यादिमत्तया
 प्रमाणतस्सद्ग । प्राप्तानां चतुर्थादीनाम् । वृहस्पतिरापि—
 अविच्छेदेन यद्युक्तं पुरुषैस्त्रिभिरेव तु ।
 तत्र नैवागमः कार्यो भुक्तिस्तत्र गरीयसी ॥

तत्र चतुर्थादिप्वागमनिश्चयो नावश्यं कार्यः । यतस्तत्र भुक्तिः
 पूर्वपुरुषत्रयागता सान्तत्यादिविशेषणवत्तया साधिता गरीयसी,
 विनाऽप्यागमनिश्चयं स्वतन्त्रैव प्रमाणमित्यर्थः । तथा चाह स एव-
 स्थावरेषु विवादेषु भुक्तिस्त्रिपुरुषी च या ।

स्वतन्त्रैव हि सा ज्ञेया प्रमाणं साध्यनिर्णये ॥
 स्वतन्त्रा स्वमूलभूतागमनिश्चयानपेक्षेत्यर्थः । कासायनोपि—
 भुक्तिस्तु द्विविधा प्रोक्ता सागमाऽनागमा तथा ।

त्रिपूरुषी या स्वतन्त्राऽनागमाऽल्पा तु सागमा ॥
 सागमा निश्चितागमेत्यर्थः । ननु स्वतन्त्राऽपि निश्चितागमैव,
 स्वदाढ्येनैवागमनिश्चयात् । मैवम्, चिरन्तन्याः भुक्तेः अस्मार्त-
 कालीनभोगस्य सान्तत्यादिविशेषणवत्तयोद्भावनाभावेन कृत्स्ना-
 या दाढ्याभावात् । न च चतुर्थादीनां तद्बोगस्याप्युद्भावनं
 कार्यमिति वाच्यं, ‘पौत्रादिस्तु न किंचन’ इयस्मार्तकालीन-
 भोगस्योद्भावननिषेधात् ।

भुक्तिरेव विशुद्धा स्यात् प्राप्तानां पितृतः क्रमात् ।

इति स्मार्तकालीनभोगस्यैवोद्भावनविधानाच्च । अतस्स्वतन्त्रा
भुक्तिरनिश्चितागमा । कथं तर्हि तस्य स्वत्वे प्रामाण्यं, उच्यते—आ-
गमनिश्चयाभावेऽपि एवं विधायाः प्रामाण्यमिष्यते। सागमपक्षस्या-
त्यन्तासम्भावितत्वात्, वाधकस्य चानागमनिश्चयस्याभावमात्रात् ।
तथा साहसादौ मिथ्यावादित्वनिश्चयाभावमात्रात् साक्षिणां
प्रामाण्यमिष्टम् ।

सर्वस्साक्षी संग्रहणे चौर्यपारुष्यसाहसे ।

इति । तथेहापि सर्वं सुस्थम् । अत एव कात्यायनः—

चिरन्तनमविज्ञातं भोगं लोभान्न चालयेत् ।

इति । अविज्ञातं अनागमतयेत्यर्थः । एतदुक्तं भवति—
यथा छलानुसारेण निर्णीतोऽपि विंशतिवार्षिकभोगस्य पुन-
र्भूतानुसारेण चालनमिष्टं न तथा चिरन्तनस्येति । हारीतोपि—

अन्यायेनापि यद्गुक्तं पित्रा भ्रात्राऽथवाऽपि च ।

न तच्छक्यं पराहर्तुं तृतीयं समुपागतम् ॥

तृतीयमतिक्रम्य समुपागतमित्यर्थः । अत एव नारदः—

अन्यायेनापि यद्गुक्तं पित्रा पूर्वतरैस्त्रिभिः ।

न तच्छक्यं पराहर्तुं क्रमात्विपुरुषागतम् ॥

पित्रा सह पूर्वतरैस्त्रिभिर्यद्गुक्तं तदन्यायेनेति वक्तुमशक्यं, किं पुनर-
पहर्तुमिष्यर्थः । यत्पुनस्तेनोक्तम्—

आगमेन विद्युद्देन भोगो याति प्रमाणताम् ।

अविशुद्धागमो भोगः प्रामाण्यं नैव गच्छति ॥

इति, तदत्रिपुरुषागतभोगवियं, भोगमात्रविषयत्वे पूर्वोक्तानेक-
वचनविरोधात्,

आगमोऽभ्यधिको भोगाद्विना पूर्वक्रमागतात् ।

इति याज्ञवल्क्यवचनविरोधाच्च । यतु वृहस्पतिनोक्तम्—

यस्य त्रिपुरुषा भुक्तिस्सम्यग्लेख्यसमन्विता ।

एवंविधा ब्रह्मदेया हर्तुं तस्य न शक्यते ॥

इति, तत्स्मार्तकालानतिक्रान्तत्रिपुरुषभोगविषयम् । यत्पुनर्नार-
देनोक्तम्—

अनागमं तु यो भुक्ते वहून्यबदशतान्यपि ।

चोरदण्डेन तं पापं दण्डेयेत्पृथिवीपतिः ॥

इति, तद्येनकेनचित् प्रमाणेन निश्चितानागमभोगविषयं, अना-
गमाप्तिं सिद्धवन्निर्देशात् । निश्चितानागमाश्च भोगास्तेनैव
दर्शितः—

अन्वाहितं भृतन्यस्तं वलावृष्ट्याचिते ।

अप्रत्यक्षं च यद्गुर्कं षडेतान्यागमं चिना ॥

अन्वाहितं अन्यस्मै दातुमर्पितम् । याचितं परकीयद्र-
व्यमलङ्कारार्थमानीतम् । वलावृष्ट्यं राजप्रसादादिवलेन भु-
क्तम् । एवंविधस्य चिरन्तनस्यापि भोगस्य न प्रामाण्यम् ।
तथाच स एव—

ग्रामक्षेत्रं गृहं चैव भुक्तं यस्य क्रमागतम् ॥

राजप्रसादादन्यत्र न तदुक्तं परं नयेत् ॥

राजप्रसादात् अन्यायभूतादिति शेषः । तथाच संवर्तः—

या राजा कोधलोधेन छलन्यायेन वा कृता ।

प्रदत्ताऽन्यस्य तुष्टेन न सा सिद्धिमवासुयात् ॥

या खल्वन्यस्य भूः कोधादिना राजा परभोग्यतया कृता,
तुष्ट्या वाऽन्यस्मै दत्ता, सा चिरन्तनभोगेनापि न भोक्तु-
सिसध्यतीत्यर्थः । एवं शासनविरोधेन भुक्तस्याप्यसिद्धि-
द्रेष्टव्या । तथा च वृहस्पतिः—

यस्य त्रिपुरुषा भुक्तिः पारम्पर्यक्रमागता ।

न सा चालयितुं शक्या पूर्वकाच्छासनाद्वते ॥

यत्तु पितामहेनोक्तं—

स्वहस्तकाज्ञानपदं तस्मात् तृपशासनम् ।

ततस्त्रैपुरुषो भोगः प्रमाणतरमिष्यते ॥

इति, तत्प्रवादपरम्परायातप्रसिद्धानिश्चितागमभोगविपयं, अन्य-
था पूर्वोक्तवचनविरोधात् । एवं पूर्वपुरुषप्रसाधितागमायाः
अपि भुक्तेः प्रमाणतरत्वमवगन्तव्यम् । तथाच वृहस्पतिः—

भुक्तिर्वलवती शास्त्रे ह्यविच्छिन्ना चिरन्तनी ।

विच्छिन्नाऽपि हि सा ज्ञेया या तु पूर्वं प्रसाधिता ॥

या चिरन्तनी पूर्वपुरुषप्रसाधितागमा सा विच्छिन्नाऽपि
वलवती ज्ञेयेत्यर्थः । व्यासोपि—

आहर्त्रा याऽभियुक्तेन प्रमाणेन प्रसाधिता ।

भूमिस्सा तत्सुतात् प्राप्ता न हर्तव्या कदाचन ॥

तत्सुतात् न हर्तव्येत्यन्वयः । यदा त्वभियुक्तेनाहर्त्रा न
साधिता तदा तत्सुतेन चिरन्तनभोगारूढेनाप्याहर्तृवदेव साध्या ।
तथाच वृहस्पतिः—

उद्धरेल्लेख्यमाहर्ता तत्पुत्रो भुक्तिमेव तु ।

अभियुक्तः प्रमीतश्चेत्तपुत्रस्तत्समुद्धरेत् ॥

पूर्वाभियोगेन भुक्तेरदाद्व्यात्तदुद्धरणमात्रेणात्रागमसिद्ध्यभावा-
दागमप्युद्धरोदत्यर्थः । लेख्यग्रहणं साक्षिणोपि प्रदर्शनार्थम् ।
तस्याप्याहर्तृकर्तृकागमोद्धरणे प्रमाणत्वात् । नारदोपि—

तथाऽरुद्धविवादस्य प्रेतस्य व्यवहारिणः ।

पुत्रेण सोऽर्थसंसाध्यो न तज्जोगान्विर्वते ॥

यथाऽहर्त्रा लिखितसाक्षिभ्यामेवागमसंसाध्यो भवति तथे-
त्यर्थः । पुत्रग्रहणं धनग्राहिण उपलक्षणार्थम् । अत एव
याज्ञवल्क्यः—

योऽभियुक्तः परेतस्यात्तस्य रिक्तं तमुद्धरेत् ।

न तत्र कारणं भुक्तिरागमेन विनाकृता ॥

तमागमं चतुर्थादिरप्यवश्यं समुद्धरेत् । यस्मात्स्वतन्त्रा

भुक्तिस्तत्राप्रमाणम्, अविगीतत्वाभावादित्यर्थः । एवं च य
यदुक्तं नारदेन—

आदौ तु कारणं दानं मध्ये भुक्तिस्तु सागमा ।

कारणं भुक्तिरेवैकं सन्तता या चिरन्तनी ॥

इति, तदाहर्तृनिर्णीताभियोगाभावविषयमिति मन्तव्यम् । अक्ष-
रार्थस्तु सङ्घटकारेण दर्शितः—

कृतागमस्योक्तकाले भुक्ते स्यात्प्रभुरागमः ।

तस्यैवात्मतृतीयस्य प्रभुर्भुक्तिस्फुटागमा ॥

भुक्तिर्या सा चतुर्थस्य प्रमाणं सन्ततागता ।

परित्यक्तागमा भुक्तिः केवलैव प्रभुर्मता ॥

इति । कृतागमस्य आगमकर्तुः । उक्तकाले विंशत्र्द्विपाँत्मक इत्यर्थः ।

प्रभुः प्रधानम् । स्फुटागमा प्रमाणपरिच्छिन्नागमा, या सन्त-
तागता भुक्तिः चिरन्तनी चतुर्थादेः, प्रमाणं सा परित्य-
क्तागमनिश्चया । प्रभुः स्वत्वनिर्णयक्षमोति द्वितीयश्लोकार्थः ।
यत्पुनर्व्यासेनोक्तं—

वर्षाणि विंशतिं भुक्ता स्वामिनाऽव्याहता सती ।

भुक्तिस्सा पौरुषी भूमेद्दिगुणा तु द्विपौरुषी ॥

त्रिपौरुषी च त्रिगुणा न ततोऽन्वेष्य आगमः ।

इति, तच्चतुर्थादिभुक्तेष्यष्ट्याब्दिक्याः प्रारम्भकालीनपुरुषपाणां
जीवितामभावे चिरन्तनकालीनभोगतुल्यतापत्तौ सत्यां द्रष्टव्यं,
अन्यथा—

स्मार्ते काले क्रिया भूमेस्सागमा भुक्तिरिप्यते ।
इत्यादिवचनविरोधापत्तेः । एवं च पञ्चाधिकशतवर्षपर्षयन्तस्य
स्मार्तकालत्वाभिधानं प्रायिकाभिप्रायेणेति मन्तव्यम् ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां भुक्तिनिरूपणम्.

अथ साक्षिलक्षणानि । तत्र मनुः—

यादशा धनिभिः कार्या व्यवहारेषु साक्षिणः ।

तादशांत्सम्प्रवक्ष्यामि यथा वाच्यमृतं च तैः ॥

साक्षिणां लक्षणानि अनुयोजनविधिं च वक्ष्यामीत्यर्थः ।

तत्रादौ लक्षणानि दर्शयति—

गृहिणः पुत्रिणो मौलाः क्षत्रविद्छूद्रयोनयः ।

अर्थज्ञास्साक्ष्यमर्हन्ति न ये केचिदनापदि ॥

मौलाः प्रतिष्ठिताः । अर्थज्ञाः साध्यमर्थं विदितवन्तः

‘समक्षदर्शनात्साक्ष्यं श्रवणाच्चैव सिद्धयति’ इति तेनैवोक्तत्वात् ।
गृहिण इत्यादिषु पुष्टिङ्गनिर्देशो विवक्षितः, उपादेयगतत्वात् ।

अत एव नारदः—

कुलीना क्रज्जवश्गुद्धाः जन्मतः कर्मतोऽर्थतः ।

साक्षिणश्शुचयोऽनिन्द्याः पुरुषास्युस्मुबुद्धयः ॥

एवंविधाः पुरुषाः क्रणादिषु माक्षिणस्युरित्यर्थः । तथाच

व्यासः—

धर्मज्ञाः पुत्रिणो मौलाः कुलीनास्सत्यवादिनः ।

श्रौतस्मार्तक्रियायुक्ता विगतद्रेपमत्सराः ॥

श्रोत्रिया नपराधीनाः सूरयश्चाप्रवासिनः ।

युवानस्साक्षिणः कार्याः कृष्णादिपु विजानता ॥

इति । श्रोत्रियाः श्रुतिपाठकाः । एवमुक्तविधा न जातु कूटतां
प्रतिपद्यन्ते इत्याह स एव—

ज्ञात्वा कार्यं देशकालकुशलाः कूटकारकाः ।

कुर्वन्ति सदृशं लेख्यं नैते स्युस्साक्षिणो यथा ॥

कात्यायनोपि—

प्रख्यातकुलशीलाश्च लोभयोहविवर्जिताः ।

आपाश्शुद्धा विशिष्टा ये तेषां साक्ष्यमसंशयम् ॥

तेषामिति वहूवचनं द्रव्येकसङ्घच्यासाक्षिवाक्यमेवं न निश्चाय-
कमिति प्रतिपादनार्थम् । अत एव मनुः—

त्रयवरैस्साक्षिभिर्भाव्यो नृपत्राह्मणसन्निधौ ।

इति । भाव्यः साधनीयः त्रयः अवरा निकृष्टा येषां ते
त्रयवराः, त्रित्वादूनसङ्घच्या साक्षिष्वप्रशस्तेत्यर्थः । यत्कूक्तं वृ-
हस्पतिना—

नव सप्त पञ्च वा स्युश्चत्वारहस्य एव वा ।

उभौ वा श्रोत्रियौ ख्याताँ नैकं पृच्छेत्कदाचन ॥

इति, तत्रोभाविति लिखितगूढसाक्षिविपयम् । यतोऽनन्तरमाह
स एव—

लिखितौ द्रौ तथा गृहौ त्रिचतुःपञ्च लेखिताः ।

यदृच्छास्मारिताः कुलयास्तथा चोत्तरसाक्षिणः ॥

इति । लिखितादीनां भेद उपरिषाद्रक्ष्यते । यत्पुनस्तेनोक्तं—

दूतको घटिकाग्राही कार्यमध्यगतस्तथा ।

एक एव प्रमाणं स्यान्वृपोऽध्यक्षस्तथैव च ॥

इति, घटिकाग्राही गणकः । अध्यक्षः प्राङ्गिवाकः । यदापि व्यासेन—

शुभक्रियश्च धर्मज्ञसाक्षी यत्रानुभूतवान् ।

प्रमाणमेकोपि भवेत्साहसेषु विशेषतः ॥

इति, यदापि कासायनेन—

अभ्यन्तरस्तु निक्षेपे साक्ष्यमेकोपि वाच्यते ।

अर्थिना प्रहितस्साक्षी भवत्येकोपि दूतकः * ॥

संस्तुतं येन संन्यस्तं तत्तेनैव विभावयेत् ।

एक एव प्रमाणं स विवादे तत्र कीर्तिः ॥

इति, तदेतत्सर्वमुभयानुमतसाक्षिविपयम् । वहुत्ववदुभयसंमतत्वस्याप्यनास्तत्वशङ्काव्युदासकत्वात् । अत एव नारदः—

अथवाऽनुमतो यस्य द्रयोर्विवदमानयोः ।

स साक्ष्येकोपि साक्षित्वे प्रष्टव्यस्यात् संसदि ॥

* याचते.

इति । एवंच त्रयवरा इति सङ्ख्यानियमो लिखितगूढोभयानुमतव्यतिरिक्तसाक्षिविपय एवेत्यनुसन्धेयम् । उभयानुमतसाक्षिविपये लिखितगूढसाक्षिविपये च न्यूनसङ्ख्यापक्षस्यापि विहितत्वात् । अत एव सङ्ख्यकारः—

कर्तव्याससर्वकार्येषु त्रिभ्य आरभ्य साक्षिणः ।

द्वयेकयोः प्रतिपेधस्यादेकोप्युभयसम्मतः ॥

इति । साक्षिणो लिखितगूढव्यतिरिक्ताः । त्रिभ्य आरभ्य कर्तव्या इत्यर्थः । साक्षिण इत्यनुवृत्तौ नारदः—

ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यशशूद्रा ये चाप्यनिन्दिताः ।

प्रतिवर्णं भवेयुस्ते सर्वे सर्वेषु वा पुनः ॥

सति सम्भवे व्यवहृत्ससर्वास्साक्षिणः इत्यर्थः । एवं वर्णं तरजातावपि व्यवहृत्सजातीया भवेयुः ।

यथाजाति यथावर्णं सर्वे सर्वेषु वा स्मृताः ।

इति याज्ञवल्क्यस्मरणात् । जातिग्रहणं श्रेण्यादेरप्युपलक्षणार्थम् । अत एव नारदः—

श्रेणिषु श्रेणिषुरुचास्त्वेषु वर्गेषु वर्गिणः ।

वहिर्वासिषु वाहास्स्युः स्त्रियः स्त्रीषु च साक्षिणः ॥

इति । अत्रापवादमाह स एव—

श्रेण्यादिषु तु वर्गेषु कश्चिच्चेद्वेष्यतामियात् ।

तस्य तेभ्यो न साक्षयं स्यात् द्वेष्टारस्सर्वं एव ते ॥

श्रेण्यादिपु ये यस्य द्रेपं कुर्वन्ति ते तस्य न साक्षिण
इत्यर्थः । श्रेण्यादिग्रहणं वर्णादिप्रदर्शनार्थं, द्रेपग्रहणं चायथा-
र्थकथनकारणवतामुपलक्षणार्थम् । अत एव मनुः—

आपाससर्वेषु वर्णेषु कार्याः कार्येषु साक्षिणः ।

सर्वधर्मविदोऽलुब्धाः विपरीतांस्तु वर्जयेत् ॥

आपाः विप्रलभ्मकव्यतिरिक्ताः । विपरीतान् अयथार्थवद्-
कारणोपेतान्वर्जयेदिसर्थः । तानेवाह स एव—

नार्थसम्बन्धिनो नापा न महाया न वैरिणः ।

न दृष्टदोपाः कर्तव्या नव्याध्यार्ता न दूषिताः ॥

न साक्षी नृपतिः कार्यो न कारुककुशीलवौ ।

न श्रोत्रियो न लिङ्गस्थो न मंयेभ्यो विनिर्गतः ॥

नाध्यधीनो न वक्तव्यो न दस्युर्न विकर्मकृतः ।

न वृद्धो न शिशुर्नैको नान्यो न विकलेन्द्रियः ॥

नार्तो न मत्तो नोन्मत्तो न खुचृष्णोपपीडितः ।

न श्रमार्तो न कामार्तो न कुद्धो नापि तस्करः ॥

इति । अर्थसम्बन्धिनः विप्रतिपद्मानार्थस्य सम्बन्धिनः ।

आपास्तु कासायनेन दर्शिता—

तद्वृत्तिजीविनो ये च तत्सेवाहितकारिणः ।

तद्वृत्तिसुहृदो भूत्या आपास्ते तु न साक्षिणः ॥

इति । सहायाः प्रतिभूप्रभूतयः । वैरिणः विप्रतिपद्मयोरन्य-

तरस्य इष्टदोपाः कूटसाक्षित्वेनान्यत्र ज्ञाताः । दूषिताः महा
पातकादिदोपेण । नृपतिः वहुव्यापारव्याकुलत्वात् प्रतिपिध्यते ।
कारुकः शिल्पोपजीवी हेमकारादिः । कुशीलव रङ्गावता
री, तयोरर्थप्रवणत्वात् प्रतिपेधः । श्रोत्रियोऽत्र कर्मानुपृष्ठान-
निष्ठो विवक्षितः, न पुनश्च्रुतिपाठकः, तस्य साक्षित्वेनो-
क्तत्वात् । लिङ्गस्थो ब्रह्मचारी यतिश्र । संघेभ्यो विनिर्गतः
वानप्रस्थादिः । एतेषु श्रोत्रियादिष्वयथार्थवादहेत्वभावेऽपि
वचनवलेनैव प्रतिपेधोऽध्यवसेयः । आध्यधीनो मानसव्या-
धिविह्वलः । वक्तव्यः कुष्टादीना कुत्सिनदेहः । दस्युः कूर-
चेष्टः । विकर्मकृत् शास्त्रविरुद्धकर्मकृत् । वृद्धः जरावशेन स्वलित-
वुद्धिः । शिशुः अपूर्णपोदशवर्षः । एको विवदमानाभ्याम-
ननुभतः । अन्यः चण्डालादिः । विकलेन्द्रियो वधिरादिः ।
आर्तादयो व्यक्ताः । तेषां भेदः पूर्वमुक्तोऽत्राप्यनुसन्धेयः ।
नारदोपि वर्जनीयानाह—

दासनैकृतिकाश्राद्वृद्धस्त्रीवालचाक्रिकाः ।

मतोन्मतप्रमत्तार्त्तिकितवग्रामयाजकाः ॥

महापथिकसामुद्रवणिकप्रवजितातुराः ।

युग्मैकश्रोत्रियाचारहीनक्षीवकुशीलवाः ॥

नास्तिकवात्यदाराग्नित्यागिनोऽयाज्ययाजकाः ।

एकस्थालिसहायारिचरङ्गातिसनाभयः ॥

प्राग्दृष्टदोषैश्लूपविपजीव्याहितुण्डिकाः ।

गरदाग्रिदकीनाशशूद्रापत्युपपातकाः ॥
 क्लान्तसाहस्रिकाशान्तनिर्धूतान्तावसायिनः ।
 भिन्नवृत्तासमावृत्तजडतैलिकपौपिकाः ॥
 भूताविष्टृपाद्विष्टवर्पनक्षत्रमूचकाः ।
 अघशंस्यात्मविक्रेतुहीनाङ्गभगवृत्तयः ॥
 कुनखी श्यावदन् श्वित्री मित्रधुक्षठशौणिका ।
 ऐन्द्रजालिकलुब्धोग्रथ्रेणीगणविरोधिनः ॥
 वधकुच्चित्रकुन्त्सूर्खः पतितः कूटकारकः ।
 कुहकः प्रत्यवसितस्तस्करो राजपूरुषः ॥
 मनुष्यविषमांसास्थिमधुक्षीराम्बुमर्पिपाम् ।
 विक्रेता ब्राह्मणथ्रैव द्विजो वार्युपिकश्च यः ॥
 च्युतस्त्वधर्मात् कुलिकः मूचको हीनसेवकः ।
 पित्रा विवदमानश्च भेदकृच्चेससाक्षिणः ॥

इति । नैकृतिकः पररन्ध्रान्वेषणशीलः । चाक्रिको वैतालिकः ।
 सामुद्रवणिक वहित्रथायी । युग्मौ द्वित्वविशिष्टौ । एक-
 स्थालीत्यस्य द्रेधा विग्रहः, एकपाकसाधनस्थाली यस्य पु-
 रुपस्य, विप्रतिपन्नयोरन्यतरेण पुरुपेण सह यस्य वा एकं
 भोजनस्थालं स एकस्थाली एकपाकः सहभोजनो वेति या-
 वत् । अरिपु चरतीयारिचरः शत्रुसम्बन्धीति यावत् । सना-
 भयस्तु कात्यायनेन दर्शिताः—

मातृष्वस्तुताश्चैव सोदयीस्तुतमातुलाः ।

एते भनाभयस्तूक्तास्साक्षं तेषु न योजयेत् ॥

इति । शैलूपो नटः । विषजीवी विषस्य सङ्घरणरक्षणादिव्या-
पारे नियुक्तः । आहितुष्ठिकः सर्पग्राही । गरदो विषदः ।
अग्निदो गृहदाहकः । कीनाशः कृपणः । क्लान्तः खिन्नः । निर्धू-
तो वहिष्कृतः । अन्तावसायी प्रतिलोमजः । भिन्नवृत्तो दुरा-
चारः । असमावृत्तो नैष्ठिकव्रह्मचारी । जडो मन्दवुद्धिः ।
तैलिकस्तिलघाती, महायन्त्रिक इति यावत् । षौषिकः अपू-
पादिविक्रयी । वर्षमूचको वृष्टिमूचक, नैमित्तिक इति यावत् ।
नक्षत्रमूचको ज्यौतिपवृत्तिः । अघशंसी परदोपप्रकाशकः ।
भगवृत्तिः स्ववृत्तये भार्यावेश्यात्वकारी । शौषिडिको मध्य-
विक्रयी । मूर्खो देवतां गृहीत्वा याचकः । कुहको दाम्भि-
कः । प्रखवासितः प्रव्रज्यातो निवृत्तः । मूचकः परदोपसूच-
नार्थं राज्ञा नियुक्तः । भेदकृत् पिशुनः । अन्ये प्रसिद्धाः ।
कात्यायनोपि कतिपयानसाक्षिजनानाह—

कुल्यास्सम्बन्धिनश्चैव विवाहो भगिनीपतिः ।

पिता वन्धुः पितृव्यश्च श्वशुरो गुरवस्तथा ॥

नगरग्रामदेशेषु नियुक्ता ये पदेषु च ।

वल्लभाश्च न पृच्छेयुर्भक्तास्ते राजपूरुषाः ॥

इति । ये कुल्यादयो राजपुरुषान्ताः कीर्तिताः ते साक्ष्यं
कर्तुं न पृच्छेयुः न साक्षिणस्युरिस्यर्थः ।

नन्वयमसाक्षिकथनप्रपञ्चो व्यर्थः । लक्षणोक्त्यैवार्थाद्विल-
क्षणानामसाक्षित्वासिद्धेः, सत्यमेवं तथाऽपि यत्र सर्वधा वि-
हितसाक्षिणामलाभः तत्र मनुष्यमात्रस्य साक्षित्वं ‘न येकेचि-
दनापादि’ इति मनुवचनतोऽर्थात्प्राप्तं, तत्र केषांचित्प्रतिपेधा-
र्थं ‘नार्थसम्बन्धिनो नासाः’ इसादिवचनरचना कृतेत्यर्थवाने-
वायं प्रपञ्चः । एवं च लक्षणान्वितसाक्षिणामलाभे प्रतिपेधराहित्य-
मात्रशालिनां साक्षित्वं विहितमित्यनुसन्धेयम् । अत एव तेषा-
मपि प्रशंसा व्यासेन कृता—

दिव्यमोपधिभिर्मन्त्रैः प्रायेण व्यभिचार्यते ।

न खल्वदोपदुष्टानां व्यभिचारोस्ति माक्षिणाम् ॥

इति । यत्पुर्मनुनोक्तं—

अनुभावी तु यः काश्चत्कुर्यात् साक्ष्यं विवादिनाम् ।

अन्तर्वेशमन्यरण्ये वा शरीरस्यापि वाऽसये ॥

ख्लियाऽप्यसम्भवे कार्यं वालेन स्थविरेण वा ।

शिष्येण वन्धुना वाऽपि दासेन भृतकेन वा ॥

इति । अनुभावी कार्याभिज्ञः । यदापि नारदेन—

असाक्षिणो ये निर्दिष्टाः दासनैकृतिकादयः ।

कार्यगौरवमासाद्य भवेयुस्तेऽपि साक्षिणः ॥

इति । कार्यगौरवं कार्यस्य प्रशस्तज्ञातुः राहिसम् । तदेत-
त्सर्वं साहसाद्यास्थिरकर्मविपयं तत्र प्रशस्तानां दुर्लभत्वात् ।

अत एव संग्रहकारः—

उत्कृष्टमध्यमाभावे निषिद्धा अपि साक्षिणः ।

साहसादिषु मन्तव्याः कालकार्यानिवन्धनाः ॥

इति । अत्र विशेषमाहोशना —

दासोऽन्धो वधिरः कुर्ष्टि स्त्रीवालस्थविरादयः ।

एतेऽप्यनभिसम्बन्धाः साहसे साक्षिणो मताः ॥

अनभिसम्बन्धाः पित्रारिभावरहिताः । साहसे साहसा
दिवित्यर्थः । अभिसम्बन्धाश्चेत् साहसादिष्वपि ते वर्जनी-
या एव । अत एव नारदः—

तेषामपि न वालस्त्यान्नैको न स्त्री न कूटकृत ।

न वान्धवो न चारातिर्व्युस्ते साक्ष्यमन्यथा ॥

तेषां दासनेकृतिकादीनां मध्येऽपि व्यक्तानृतहेतुशालिनो
वालादयो वर्ज्या इत्यर्थः । व्यक्तानृतहेतवोऽपि तेषु तेन
दर्शिताः—

वालोऽज्ञानादसयात् स्त्री पापाभ्यासाच्च कूटकृत ।

विवूयाद्वान्धवस्त्वेहाद्वैरनिर्यातनादरिः ॥

असत्यात् असत्यशीलत्वादित्यर्थः । अनेनाज्ञत्वासत्यशी-
लत्वाच्चर्थमनिपृत्वात्यन्तोत्कटरागदेषशालित्वादीन्येव व्यक्तानृ-
तहेतवो न पुनर्वालत्वादयः इति दर्शितम् । एवेकस्मि-
न्नपि नैकत्वं व्यक्तानृतहेतुः अपितु लुब्धत्वमित्याह मनुः—
'एको लुब्धस्त्वसाक्षी स्यात्' इति । एवंचाज्ञत्वासत्यशील-

त्वादिदोपाणां सङ्गावे दासादयोपि हेयाः, तदभावे तु
बालादयोपुषादेयाः इति साहसादिविषयेऽनुसन्धेयम् । यत्पु-
नर्मनुनोक्तं—

साहसेषु तु सर्वेषु स्तेयसङ्गृहणेषु च ।

वाग्दण्डयोश्च पारुष्ये न परीक्षेत साक्षिणः ॥

इति, यदपि कात्यायनेन—

व्याघातेषु नृपाज्ञायाः सङ्ग्रहे साहसेषु च ।

स्तेयपारुष्ययोश्चैव न परीक्षेत साक्षिणः ॥

इति, तदृहस्थत्वादिगुणगणविषयपरीक्षाया निपेधकं न पुनरज्ञ-
त्वादिदोपविषयपरीक्षाया अपि, पूर्वोक्तवचनविरोधात् । य
त्पुनः कात्यायनेनोक्तं—

ऋणादिषु परीक्षेत साक्षिणस्थिरकर्मसु ।

साहसाययिकं चैव परीक्षा कुत्रचित् स्मृता ॥

इति, यद्यत्र साहसादौ पराजये वधादिगुरुतरदण्डप्राप्तिसम्भा-
वना, तत्र परीक्षाविधानार्थं ऋणादिसाहचर्यादज्ञत्वादिदोपप-
रीक्षायाः सार्वत्रिकत्वेन कुत्रचिद्विधानासम्भवाच्च । यत्तु याज्ञ-
वल्क्येनोक्तं—

सर्वस्साक्षी सङ्गृहणे चौर्यपारुष्यसाहसे ।

इति, तदपि गुणपरीक्षामात्रनिवृत्त्यर्थमित्यवगन्तव्यम् ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां साक्षिलक्षणानि.

अथ साक्षिभेदाः । तत्र कात्यायनः—

लेख्यारूढश्चोत्तरश्च साक्षी मार्गद्रयान्वितः ।

इति । प्रजापतिरपि—

साक्षी द्विभेदो विज्ञेयः कृत एकोऽपरोऽकृतः ।

लेख्यारूढः कृतो ज्ञेय उत्तरोऽकृत उच्यते ॥

लेख्यारूढो लिखितादिरिसर्थः । तथाच नारदः—

लिखितस्मारितश्चैव यदच्छाभिज्ञ एव च ।

गृहश्चोत्तरसाक्षी च साक्षी पञ्चविधस्समृतः ॥

तथा अकृतसाक्षिभेदोपि तेनैव दर्शितः—

अकृतष्पद्विघस्साक्षी सूरिभिः परिकीर्तिः ।

ग्रामश्च प्राण्डिवाकश्च राजा च व्यवहारिणाम् ॥

कार्येष्वभ्यन्तरो यस्यादर्थिना प्राहितश्च यः ।

कुल्याः कुलविवादेषु भवेयुत्सेष्ठि साक्षिणः ॥

इति । तत्र तावत्कृतानां लक्षणमाह वृहस्पतिः—

जातिनामादि लिखितं येन स्वं पित्रयमेव च ।

निवासश्च स विज्ञेयः साक्षी लिखितसंज्ञिकः ॥

आहूय यः कृतस्साक्षी क्रणन्यासक्रियादिके ।

स्पर्यिते च मुहुर्यश्च स्मारितस्स उदाहृतः ॥

क्रियमाणे तु कर्तव्ये यः कश्चित्स्वयमागतः ।

अत्र साक्षी त्वमस्माकमुक्तो यादृच्छकस्तु सः ॥

कुञ्जव्यवहितो यस्तु श्राव्यते क्रणिभारपतम् ।
 विनिष्कृते तथा भूत * गृहमाक्षी स उच्यते ॥
 यत्र साक्षी दिशं गच्छन् बुद्धिर्पुर्वा यथाश्रुतम् ।
 अन्यं संश्रावयेत्तं तु विद्यादुत्तरसाक्षिणम् ॥

इति । लिखिते तु विशेषमाह हारीतः—

सुदीर्घेणापि कालेन लिखितसिद्धिमासुयात् ।
 आत्मनैव लिखेज्ञानवज्ञस्त्वन्येन लेखयेत् ॥

यत्पुनस्तेनैवोक्तं—

आष्टमाद्रन्तसगात्सिद्धिस्समारितस्येह साक्षिणः ।
 आपञ्चमात्तथा सिद्धिर्यहच्छोपगतस्य च ॥
 आतृतीयात्तथा वर्पात् सिद्धिर्गृहस्य साक्षिणः ।
 आ वत्सरातु सिद्धिं च वदन्त्युत्तरसाक्षिणः ॥

इति, तत्पूर्वपक्षत्वेनाभिहितमित्यवगन्तव्यम् । यतोऽनन्तरमाह
 स एव—

अथवा कालनियमो न दृष्टसाक्षिणं प्रति ।
 स्मृत्यपेक्षं हि माक्षित्वमाहुश्शास्त्रविदो जनाः ॥
 यस्य नोपहता वृद्धिः स्मृतिश्श्रोतुश्च साक्षिणः ।
 सुदीर्घेणापि कालेन स साक्षी साक्ष्यर्हति ॥

इति । वृहस्पतिनाऽप्यकृतसाक्षिणो निरूपिताः—
 यातितं मुपितं यत्र सीमायाश्च समन्ततः ।

* विनिष्कृते तथा भूतं पा.

अकृतोपि भवेत्साक्षी ग्रामस्तत्र न संशयः ॥
 निर्णीते व्यवहारे तु पुनर्न्यायो यदा भवेत् ।
 अध्यक्षस्तभ्यसहितः साक्षी स्यात्तत्र नान्यथा ॥
 अर्थिप्रसार्थिनोर्वाक्यं यच्छ्रुतं धूभृता स्वयम् ।
 स एव तत्र साक्षी स्याद्विसंवादे द्रयोरपि ॥
 उभाभ्यां यत्र विव्वस्तं कार्यं चापि निवेदितम् ।
 गूढधारी स विज्ञेयः कार्यमध्यगतस्तथा ॥
 अर्थिप्रत्यार्थिवचनं शृणुयात्प्रेपितस्तु यः ।
 उभयोस्संमतस्ताधुर्दूतकस्स उदाहृतः ॥
 विभागादावपि ऋणे ज्ञातिर्थेत्रोपयुज्यते ।
 द्रयोस्समानो धर्मज्ञः कुल्यस्स परिकीर्तिः ॥

इति । यत्पुनस्तेनोक्तं—

लिखितो लेखितो गूढः स्मारितः कुल्यदूतकौ ।
 यादच्छिकश्चोत्तरश्च कार्यमध्यगतोऽपरः ॥
 नृपोऽध्यक्षस्तथा ग्रामसाक्षी द्वादशधा स्मृतः ।

इति, तद्वितीयावान्तरभेदं स्वनामादिलिपिकर्तृत्वकारयितु-
 त्वरूपमाश्रित्योक्तम् ।

एकादशविधस्साक्षी शास्त्रे दृष्टे मनीषिभिः ।

इति नारदेनानादत्योक्तम् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां साक्षिभेदाः.

अथासाक्षिमेदाः । तत्र नारदः—

असाक्षयपि हि निर्दिष्टः शास्त्रे पञ्चविधो वुधैः ।
वचनादोपतो भेदात् स्वयमुक्तिर्मृतान्तरः ॥

असाक्षित्वहेतूनां पञ्चविधत्वात्तद्रशेनासाक्षयपि पञ्चविधो वुधैर्निर्दिष्ट इसर्थः । अत एव सङ्ग्रहकारः—

दुष्टत्वात्प्रतिपिद्धत्वादकृतत्वादनिश्चयात् ।
एकाङ्गविकलत्वाच्च स्यादसाक्षयपि पञ्चधा ॥
स्तेनादिश्श्रोत्रियादिश्च स्वयंभूमिन्नगीर्मिथः ।
मुमूर्षुश्रावितादन्यः पञ्चमस्यान्मृतान्तरः ॥

इति । दुष्टत्वादसाक्षी स्तेनादिः, प्रतिपिद्धत्वाच्छ्रोत्रियादिः ।
अकृतत्वात् स्वयंभूः, अनिश्चयात् मथोमिन्नगीः, एकाङ्गवि
कलत्वात् मृतान्तर इत्यर्थः । नारदोपि—

स्तेनास्साहसिकाश्रणाः कितवा वधकास्तथा ।
असाक्षिणस्ते दुष्टत्वातेषु सर्वं न विद्यते ॥
श्रोत्रियास्तापसा वृद्धा ये च प्रवर्जितादयः ।
असाक्षिणस्ते वचनान्नात्र हेतुरुदाहृतः ॥
स्वयमुक्तिरनिर्दिष्टस्वयमेवैत्य यो वदेत् ।
सूचीत्युक्तस्स शास्त्रेषु न स साक्षित्वमर्हति ॥
राजा परिगृहीतेषु साक्षिष्वेकार्थनिश्चये ।
वचनं यत्र भिद्येत ने स्युर्भेदादसाक्षिणः ॥

योऽर्थश्चावयितव्यस्यात्तस्मिन्नसति चार्थिनि ।

क्व तद्वदतु साक्षित्वमित्यसाक्षी मृतान्तरः ॥

इति । मूर्ची मूर्चकः । योऽर्थ इत्यस्यायमर्थः—अस्मिन्नर्थे
मयाऽसौ साक्षी कृत इति योऽर्थोऽर्थिना स्वस्यास्थिरत्वं मन्वा-
नेन श्रावयितव्यः पुत्रादेहार्पयितव्यः, तस्मिन्नर्थे असत्यज्ञा-
पितेऽर्थिनि चासति मृते, तत्साक्षित्वमर्थिना कृतं साक्षित्वमर्था-
पुत्रादिः क्व कस्मिन्नर्थे कस्य पुरुषस्य प्रमाणोक्तिकाले वद-
त्वित्यनवधृतेरसाक्षी मृतान्तर इति । अर्थिग्रहणं प्रत्यर्थिनो-
प्युपलक्षणार्थम् । अत एव व्यासः—

अर्थीं यत्र न विद्येत तत्र साक्षी मृतान्तरः ।

प्रत्यर्थी वा मतो यत्र तत्राप्येवं प्रकल्पयेत् ॥

अर्थिनि प्रत्यर्थिनि वा मृते तदीयस्याक्षी मुमूर्षुश्राविता-
दन्यो मृतान्तर इत्यर्थः ।

मृतान्तरोऽर्थिनि प्रेते मुमूर्षुश्राविताद्वते ॥

इति नारदस्मरणात् । मुमूर्षुग्रहणं स्वस्थस्याप्युपलणार्थम् ।

अत एव स्मृत्यन्तरं—

श्रावितोऽनातुरेणापि यस्त्वर्थो धर्मसंहितः ।

मृतेऽपि तत्र साक्षी स्यात् पद्मसु त्वन्वाहितादिपु ॥

एवंच यदुक्तं स्मृत्यन्तरं—

न्यासान्वाहितविक्रीते हृते दत्तेऽथ याचिते ।

मुमूर्षुश्रावितर्णे च पृच्छेत्साक्ष्यं मृतान्तरम् ॥

इति, तच्छ्रावितस्य साक्षित्वं मृतेऽपि श्रावितेऽर्थिन नापै-
तीति ज्ञापनार्थ, न पुनर्मृतान्तरस्यापि क्वचित्साक्षित्वविधा-
नार्थमित्यवगन्तव्यम् । मृतान्तरस्य साक्षित्वासम्भवात् । यथा
श्रावितस्य साक्षित्वं नापगतं तथा साक्षिद्वैषेऽप्युत्कृष्टकोटे-
साक्षित्वमक्षतमेव । तथाच याज्ञवल्क्यः—

द्वैषे वहूनां वचनं समेपु गुणिनां तथा ।

गुणिद्वैषे तु वचनं ग्राह्यं ये गुणवत्तराः ॥

सङ्ग्रहकारस्त्वस्यार्थमाह—

वहृत्वेन गुणानां वा तारतम्येन निश्चयः ।

साक्षिविप्रतिपत्तौ स्यात् मर्वसाम्ये प्रमाणना ॥

अनिश्चयादसाक्षित्वं कोऽप्योः विशेषाग्रहण एवेत्यर्थः । यत्तु
कात्यायनेनोक्तं—

साक्षिणां लिखितानां तु निर्दिष्टानां च वादिना ।

तेषामेकोऽन्यथावादी भेदात्मर्वे न साक्षिणः ॥

इति, तत्र सर्वशब्देनान्यथावादिसहितानामेव वहूनामसाक्षि-
त्वमुक्तं न पुनः केवलानामित्यवगन्तव्यं, अन्यथा द्वैषे वहू-
नां वचनमित्यादिवचनविरोधात् । तथा स्वयमुक्तिवेनासाक्षित्वं
मा भूदिति येन केनचित्साक्षिनिर्देशो न कार्य इत्याह स एव—

अन्येन हि कृतस्साक्षी नैवान्यस्तं विवादयेत् ।

तदभावे नियुक्तो वा वान्यवो वा विवादयेत् ॥

अर्थो तदीयो वा साक्षिणं निर्दिशेन्नान्य इत्यर्थः । एत्रैचा-
न्येन निर्दिष्टोऽनिर्दिष्टवदेवासाक्षिण्य गन्तव्यम् । अत्र प्रस-
ज्ञादन्यदपि किंचिदुक्तं नारदेन—

द्वयोर्विवदतोरर्थे द्वयोस्सत्सु च साक्षिपु ।
पूर्वपक्षो भवेद्यस्य भवेयुस्तस्य साक्षिणः ॥
आधर्यं पूर्वपक्षस्य यस्मिन्नर्थवशाद्वेत् ।
विवादे साक्षिणस्तत्र प्रष्टव्याः प्रतिवादिनः ॥

इति । अत्रोदाहरणं—यत्रैकं क्षेत्रं प्रतिग्रहेण प्राप्य भु-
क्त्वा त्यक्त्वा देशान्तरं सकुटुम्बो गतः, पुनरन्येन लब्धं
भुक्तं च, सोपि देशविभ्रमादिना देशान्तरं सकुटुम्बो गतः ।
पुनस्तौ द्रावपि चिरंतनकालापगमे स्ववृत्तिलोभिन स्वस्थान-
मागत्य क्षेत्रविवादे निर्णयार्थं धर्मस्थानं युगपदागतौ, तत्रैकः
प्रतिजानीते—जयतिचन्द्राख्येन राजा स्वराज्यकाले महां
दत्तमियस्मदीयमेवैतत् क्षेत्रमिति । इतरोपि प्रतिजानीते—हरि-
चन्द्राख्येन राजा जयतिचन्द्राख्यमुतेन राज्यार्थमभिषिक्तेन
महां दत्तमस्मदीयमेवैतत् क्षेत्रमिति । अथवा इतरस्यैवं प्रति-
ज्ञा—सत्यं जयतिचन्द्रेणास्मै दत्तं किंत्वेतस्य हस्ताद्वर्चि-
न्द्रेण तत् क्षेत्रं क्रयेण गृहीत्वा महां दत्तमियस्मदीयमेवेति,
सन्ति च द्रयोरपि विवादिनोस्साक्षिणः । तत्रेदमुक्तं—‘द्र-
योर्विवदतोरर्थे’ इति । अयमर्थः—यस्य विवदमानस्य पूर्व-

पक्षो भवेत् पूर्वकालिकस्य दानस्य स्वत्वहेतुतयोपन्यासेन
पक्षो भवेत् तस्य साक्षिणस्सभ्यः प्रष्टव्या भवेयुर्नेतरस्य
साक्षिणः, तेपामुत्तरकालदानसाक्षित्वेनासाक्षिप्रायत्वात् । य-
दा पुनरितरप्रतिज्ञातार्थवशेनैतस्य हस्तात् कीत्वा महं दत्त-
मित्यादिना पूर्वदानोपन्यासपक्षस्याधर्यमकिंचित्करत्वं भवेत्
तदा पश्चात् प्रतिजानानस्य साक्षिणः प्रष्टव्याः । न पूर्व
प्रतिजानानस्य, किञ्चिद्भाध्यत्वेन वैयथर्यात् । किंत्वसाक्षिवदु-
पेक्षणीयास्त इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामसाक्षिभेदाः

अथ साक्ष्युद्धावनम्—तत्र गौतमः—‘विप्रतिपत्तै साक्षिनि-
मित्ता सत्यव्यवस्था’ इति । तेनोत्तरानन्तरमर्थिना साक्षिणस्स
न्ति चेत्तिर्देष्टव्या इत्यभिप्रायः । ते च निर्दिष्टास्सदोपाश्रेहूपायि-
तव्याः । तथा च वृहस्पतिः—

साक्षिणोऽर्थिसमुद्दिष्टानं सत्यु दोपेषु दूषयेत् ।

अदुष्टान दूषयन्वादी तत्समं दण्डमर्हति ॥

तत्समो दुष्टाक्षिदण्डमः । यदेष्टव्यत्वादिहेतुभिरसाक्षित्व-
मुक्तं ते साक्षिदोपाः । ते यत्यर्थिनिर्दिष्टसाक्षिषु निगूढास्स
न्ति तदा प्रत्यर्थिना प्रख्यापनीया इत्यर्थः । यदि पुनः
प्रकटास्सन्ति तदा सम्येरेव वक्तव्याः । तथा च कात्या-
यनः—

प्रमाणस्य हि ये दोषा वक्तव्यास्ते विवादिना ।

गूढास्तु प्रकटास्सभ्येः काले शास्त्रप्रदर्शनात् ॥

प्रमाणस्य प्रमाणतया निर्दिष्टस्य काले निर्णयकाले इत्यर्थः ।

तथा च वृहस्पतिः—

साक्षिभिर्गदितैस्सभ्येः प्रक्रान्ते निर्णये तु यः ।

पुनर्विवादं कुरुते तस्य राजा विचारयेत् ॥

गदितैरर्थिनिर्दिष्टैः प्रकटदोपरहितैः साक्षिभिर्निर्णये प्रक्रान्ते इत्यर्थः । प्रक्रान्तग्रहणं निर्णयादूर्ध्वं दूषणाभिधानकाल इति प्रतिपादनार्थम् । अत एव कात्यायनः—

लेख्यदोषास्तु ये केचित् साक्षिणां च ये स्मृताः ।

वादकाले तु वक्तव्याः पश्चादुक्तान्न दूषयेत् ॥

उक्तात्पश्चादूषयतो दण्डमाह स एव—

उक्तेऽर्थे साक्षिणो यस्तु दूषयेत् प्रागदूषितान् ।

न च तत्कारणं ब्रूयात् प्राप्नुयात् पूर्वसाहसम् ॥

तथा मिथ्यादोपेण गृहस्थत्वादिगुणाभावेन वा न दूषयेदित्याह स एव—

नातश्येन प्रमाणं तु दोपेणैव तु दूषयेत् ।

मिथ्याभियोगे दण्डस्यात् साध्यार्थाच्चापि हीयते ॥

दोपेणैव तु दूषयेत् न तु गुणाभावेन, तस्य वचनप्राप्न्यविघातकारित्वाभावादित्यभिप्रायः । अत एवापदि गुणर-

हितस्यापि निपिद्धेतरस्य कृणादौ साक्षित्वमुक्तम् । अतो न गुणाभावोद्भावनभावेण कृणादौ निर्दिष्टसाक्षिणामसाक्षित्वसिद्धिः, किन्तु दासत्वादिनिपिद्धनिमित्तोद्भावनेनेयवगन्तव्यम् । साहसादौ न तेनापि, किन्त्वज्ञत्वासत्यशीलत्वादिदोषोद्भावनेनेयनुसन्धेयम् । अत एव व्यासेनापि दोषोद्भावनेनैवासाक्षित्वमुक्तम्—

साक्षिदोपाः प्रयोक्तव्याः संसदि प्रतिवादिना ।

पत्रे विलिङ्ग्य तान् सर्वान् वाच्याः प्रत्युत्तरं तु ते ॥

प्रतिपत्तौ न साक्षित्वमर्हन्ति तु कदा चन ।

अतोऽन्यथा भावनीयाः क्रियया प्रतिवादिना ॥

इति । प्रतिपत्तिर्दोषाङ्गीकारः । क्रियया साक्षिव्यतिरिक्तयेति शेषः । तथाच स एव—

अन्यैस्तु साक्षिभिस्साध्ये दूषणे पूर्वसाक्षिणाम् ।

अनवस्था भवेद्वोपः तेषामप्यन्यसम्भवात् ॥

एवं प्रतिवादिना दूषणप्रतिपादनं न प्रकटे दूषणे कार्यं, वैयर्थ्यात् । किन्तु सभ्यैरेव तथाविधदूषणं ग्राहमित्याह स एव—

सभासदां प्रसिद्धं यज्ञोक्तसिद्धमथापि वा ।

साक्षिणां दूषणं ग्राहमसाध्यं दोषवर्णनात् ॥

ग्राह्यं परीक्षकैरिति शेषः । असाध्यं च प्रतिवादिना तत्र

दूषणं प्रसिद्धोपाद्र्जनसिद्धेरित्यर्थः । यत्र पुनरप्रसिद्धं दूषणं कीर्तिं तत्र तदसाधयतो दण्डुमाह स एव—

असाधयन् दमं दाप्यः प्रत्यर्थी साक्षिणः स्फुटम् ।

भावितास्ताक्षिणो वज्यास्ताक्षिभर्मनिराकृताः ॥

स्फुटं यथा भवति तथा साक्षिदोषमसाधयन्नित्यर्थः । दोप-
त्वेन साधिताः साक्षिणो वज्याः, न तु दण्ड्या इत्यभिप्रायः ।
वर्जितेषु साक्षिषु यद्यर्थी प्रमाणान्तरं प्रति निराकाङ्क्षस्तदाऽ-
सौ जितो दण्ड्य इत्याह स एव—

जितस्य विनयं दाप्यः शास्त्रवैष्णव कर्मणा ।

यदि वादी निराकाङ्क्षः साक्षिसभ्येष्ववस्थितः ॥

निराकाङ्क्षः प्रमाणान्तरं प्रतीति शेषः । यदा तु साकाङ्क्षः
तदा मानुषाभावे दिव्येनापि जयावधारणं कार्यमित्यभिप्रा-
यः । यदा तु निर्दोषिणः साक्षिणो भवेयुस्तदा तैरेव
जयावधारणं कार्यम् । तथा च वृहत्पतिः—

साक्षिणां दूषणे कार्यं पूर्वं साक्षिविशेषधनम् ।

शुद्धेषु साक्षिषु ततः पश्चात्कार्यं विशेषधयेत् ॥

तनः शुद्धसाक्षिभ्य इत्यर्थः । अनेन पूर्वव्यवहारमध्य एव
प्रमाणदोषविवादनिर्णयः कार्यः । न पुनर्व्यवहारान्तरनिर्ण-
यवत् पूर्वव्यवहारसमाप्त्यनन्तरकाल इत्युक्तम् । न च व्य-
वहारमध्ये व्यवहारान्तरनिर्णयस्यानुचितत्वादयुक्तमिति वा-

च्यम् । प्रमाणदोषविवादनिर्णयस्य पूर्वव्यवहारशेषत्वेन तत्रैव कार्यत्वात्, पृथक्फलाभावेन व्यवहारान्तरत्वाभावाच । तथा च स एव—

लेख्यं वा साक्षिणो वाऽपि विवादे यस्य दूषिताः ।

तस्य कार्यं न सिध्येत्तु यावत्तन्न विशोधयेत् ॥

न्यासोपि—

अन्तरप्रभवो वादः सर्वसाक्षिसमुद्रबः । .

न याति निर्णयं यावत्तावत्पूर्वं विवर्जयेत् ॥

प्रत्यार्थिनोऽर्थिनो वाऽपि साक्षिदूषणसाधने ।

न तु साक्ष्यभियोगस्त्याद्यवहारान्तरं तथा ॥

इति । अतः प्रमाणदोषविवादनिर्णयं पूर्वव्यवहारमध्ये एव कर्तव्य इति स्थितम्.

इति स्मृतिचन्द्रिकायां साक्ष्युद्धावनम्.

अथ साक्षिपरीक्षा । तत्र कासायनः—

राजा क्रियां समाहूय यथान्यायं विचारयेत् ।

लेख्याचारेण लिखितं साक्ष्याचारेण साक्षिणः ॥

इति । साक्ष्याचारेण साक्षिलक्षणजातेनेत्यर्थः । अत्र वृहस्पतिः—

प्रष्टव्याः साक्षिणो ये तु वर्ज्याश्चैव नराधमाः ।

तानहं कथयिष्यामि सांप्रतं शास्त्रचोदितान् ॥

तत्र तावत् प्रष्टव्यानाह—

श्रौतस्मार्तक्रियायुक्ताः लोभद्रेपविवर्जिताः ।

कुलीनास्त्राक्षिणोऽनिन्द्यास्तपोदानदयान्विताः ॥

इति । तथा वर्ज्यानप्याह—

मातुः पिता पितृव्यश्च भार्याया भ्रातृमातुलौ ।

भ्राता सखा च जामाता सर्ववादेष्वसाक्षिणः ॥

परस्त्रीपानसक्ताश्च कितवाः पूर्वदूषिताः ।

उन्मत्तार्तास्त्राहसिका नास्तिकाश्च न साक्षिणः ॥

इति । एतच्च साक्ष्यसाक्ष्यभिधानं मनुनारदादिभिरुक्तानां
साक्षिणामसाक्षिणां च प्रदर्शनार्थम् । अत एव शास्त्रचो-
दितानित्युक्तम् । तथा स्वरादितोऽपि साक्षिणः परीक्ष्या
इत्याह स एव—

उपस्थिताः परीक्ष्यास्त्वयुः स्वरवर्णेऽङ्गितादिभिः ॥

इति । तत्र ये निर्विकारास्ते वस्तुतः साक्षिणो भवन्ति ।
ये शुनस्सविकारास्ते कूटसाक्षिण इत्यबग्नतव्यम् । अत एव
मनुः—

वालवृद्धातुराणां तु साक्ष्येषु वदतां मृषा ।

जानीयादस्थिरां वाचमुत्सक्तमनसां तथा ॥

उत्सक्तमनसामधीराणाम् । विष्णुरपि—‘स्वभावाद्विकृतौ मुख-
वर्णविनाशे चासम्बन्धप्रलापे कूटसाक्षिणं विद्यात्’ इति ।

नारदोऽपि—

यस्त्वात्मदोपदृष्टत्वादस्वस्थ इब लक्ष्यते ।
 स्थानात् स्थानान्तरं गच्छेदेकैकं चानुधावति ॥
 कासत्यकस्माच्च भृशमभीक्षणं निश्वसत्यपि ।
 विलिखसवनीं पद्मयां बाहू वासश्च धूनयेत् ॥
 भिद्यते मुखवर्णोऽस्य ललाटं स्विद्यते तथा ।
 शोपमागच्छतश्चौप्रावृद्धं तिर्यक्च वीक्षते ॥
 त्वरमाण इवात्यर्थमपृष्ठो वहु भापते ।
 कूटसाक्षी स विज्ञेयः तं पापं विनयेदृशम् ॥

इति । याज्ञवल्क्योऽपि—

देशादेशान्तरं याति सृक्षिवणी परिलेहि च ।
 ललाटं स्विद्यते यस्य मुखं वैवर्ण्यमेति च ॥
 परिशुष्यत्सखलद्वाक्यो विरुद्धं वहु भापते ।
 वाक्चक्षुः पूजयति नो तथौष्टौ निर्भुजत्यपि ॥
 स्वभावाद्विकृतिं गच्छेत् मनोवाक्यायकर्मभिः ।
 अभियोगे च साक्ष्ये च दुष्टस्स परिकीर्तिः ॥

इति । एवं च दुष्टचिह्नविहीनाः साक्षिलक्षणलक्षिताश्च साक्षि-
 णो यद्युपस्थितास्तदा तैर्निर्णेतव्यम् । अथ विपरीतास्तदा
 प्रमाणान्तरेणेत्यनुसन्धेयम् ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां साक्षिपरीक्षा.

अथ साक्ष्यनुयोजनविधिः । तत्र मनुः—
 सभान्तसाक्षिणसर्वानर्थिप्रत्यर्थिसंनिधौ ।
 प्राण्डिवाकोऽनुयुज्ञीत विधिनाऽनेन सान्त्वयन् ॥
 अनेन वक्ष्यमाणेन विधिना सर्वान् साक्षिणोऽनुयुज्ञीत यथा-
 र्थकथनोन्मुखान् कुर्वीतेत्यर्थः । तमेव विधिं दर्शयति—

यद्युयोरनयोर्वित्थ कार्येऽस्मिन् चेष्टितं मिथः ।
 तद्गूत सर्वं सखेन युष्माकं ह्यत्र साक्षिता ॥
 समक्षदर्शनात्साक्ष्यं श्रवणाचैव सिध्यति ।
 तत्र सत्यं ब्रुवन् साक्षी धर्मार्थाभ्यां न हीयते ॥
 सत्यं साक्ष्ये ब्रुवन् साक्षी लोकानाम्नोति पुष्कलान् ।
 इह चानुत्तमां कीर्तिं वागेषा ब्रह्मपूजिता ॥
 ब्राह्मणो वा मनुष्याणामादित्यस्तेजसामिव ।
 शिरो वा सर्वगात्राणां धर्माणां सयमुत्तमम् ॥
 सखेन पूयते साक्षी धर्मस्सत्येन वर्धते ।
 तस्मात्सत्यं हि वक्तव्यं सर्ववर्णेषु साक्षिभिः ॥
 यस्य विद्वान् हि वदतः क्षेत्रज्ञो नातिशङ्कते ।
 तस्मात् देवाः श्रेयांसं लोकेऽस्मिन् पुरुषं विदुः ॥
 इति । ब्राह्मणो वा ब्राह्मण इवेत्यर्थः । एवं शिरो वेत्यत्रा-
 पि वाशब्द उपमानार्थोऽवगन्तव्यः । यस्य साक्ष्यं वदतः
 साक्षिणः विद्वान् क्षेत्रज्ञो नातिशङ्कते, तस्मात् श्रेयां-

समस्मिन् लोके देवा न विदुरित्यन्त्यश्लोकस्यार्थः । नार-
दोपि—

सत्यमेव परं दानं सत्यमेव परं तपः ।

सत्यमेव परो धर्मो लोकानामिति नः श्रुतिः ॥

सत्यं देवास्समासेन मनुष्यास्त्वनृतं स्मृतम् ॥

इहैव तस्य देवत्वं यस्य सत्ये स्थिता मतिः ॥

नास्ति सत्यात्परो धर्मो नानृतात्पातकं परम् ।

साक्षिधर्मे विशेषेण सत्यमेव वदेदतः ॥

इति । व्यासोपि—

साक्षिभावे नियुक्तानां देवता वियति स्थिताः ।

पितरश्चावलम्बन्ते वितथाख्यानशङ्कया ।

सत्यवाक्यैर्वजन्त्यूर्ध्वमधो यान्त्यन्यथारुते ।

तस्मात्सत्यं प्रवक्तव्यं भवद्ग्रिस्सभ्यसंनिधो ॥

इति । मनुरपि—

साक्ष्येऽनृतं वदन् पाशैर्बध्यते वारुणैर्नरः ।

विवशशतमा जातीस्तस्यात्साक्षी वदेवतम् ।

आत्मैव ह्यात्मनस्साक्षी गतिरात्मा तथाऽत्मनः ।

माऽवमंस्थास्त्वयात्यानं नृणां साक्षिणमुत्तमम् ।

मन्यन्ते वै पापकृतो न कश्चित्पश्यतीति नः ।

तांस्तु देवाः प्रपश्यन्ति यस्यैवान्तरपूरुषाः ।

यौर्भूमिरापो हृदयं चन्द्रार्काग्रियमानिलाः ।

रात्रिस्सन्ध्या च धर्मश्च वृत्तज्ञाः सर्वदेहिनाम् ॥

इति । शतमा जातीः शतं यावज्जन्मानि । नारदोपि—

कुबेरादित्यवरुणशक्रवैवस्वतादयः ।

पश्यन्ति लोकपालाश्च नित्यं दिव्येन चक्षुसा ॥

तेन वञ्चनाऽपि न सुकरेत्यभिप्रायः । उच्छयोपि—

यस्साक्षी कौटसाक्ष्यं तु विवदेद्वुवि निर्भयः ।

उभयोस्सप्त गोत्राणामधस्तान्नयति ध्रुवम् ॥

सप्तजन्मकृतं पापं शरीरे यत्तु तिष्ठति ।

गृह्णाति तस्य सर्वस्वं यस्तु साक्ष्यं मृषा वदेत् ॥

इति । बृहस्पतिरपि—

कूटसभ्यः कूटसाक्षी ब्रह्महा च समाः स्मृताः ।

प्रूणहा वित्तहा चैपां नाधिकस्समुदाहृतः ॥

मनुरापि—

साक्षी दृष्टश्रुतादन्याद्रिवुवन्नार्यसंसादि ।

अवाङ्मुखमभ्येति प्रेत्य स्वर्गाच्च हीयते ॥

वसिष्ठोपि—

अथ चेदनृतं ब्रूयात् सर्वतोऽमेध्यभक्षणम् ।

मृतो नरकमायाति तिर्यग्गच्छेत्त्वनन्तरम् ॥

अमेध्यभक्षणयुतं नरकं मृतो गच्छतीत्यर्थः । कात्यायनोऽपि—

कालपाशावृतग्रीवं मुद्रराढतिविह्लम् ।

कुद्धः कण्टकिनीं भूमिं तं नयेद्यमकिङ्करः ॥

असिपत्रवनावातशल्लयालिङ्गनातुराः ।

पूयशोणितसंपूर्णा नदीं पास्यन्ति दारुणाम् ॥

इति । कालपाशावृतग्रीवं कृष्णायसपाशबद्धग्रीवम् । नारदोपि—

निरयेषु च ते शशजिह्वामुक्तृत्य दारुणाः ।

असिभिश्चातयिष्यन्ति बलिनो यमकिङ्कराः ॥

शूले मत्स्यानिवाक्षिप्य कोशन्तमपरायणम् ।

अवाक्षिरसमुत्क्षिप्य क्षेप्यन्त्यग्नौ हृदेषु च ॥

लोहयन्त्रादिपीडाभिः भुत्पिपासामुविह्लः ।

प्रक्षिप्यते तथा घोरे नरके संप्रतापने ॥

इति । उशनाऽपि—

लोहगृधमुखोत्खातलोचनाद्राकृताननाः ।

पतिष्यन्त्यन्धतामित्वे नरके पापमोहिताः ॥

पितामहोपि—

गृहान्ततसंदंशजिह्वात्रोटनमूर्छितम् ।

किङ्कराः पातयिष्यन्ति महारौरवरौरवे ॥

व्यासोपि—

वधघन्ते वारुणः पाशैः साक्षिणोऽनृतवादिनः ।

पष्टि वर्षसहस्राणि तिष्ठन्ति नरके ध्रुवम् ॥

तेषां वर्वशते पूर्णे पाश एकः प्रमुच्यते ।

कालेऽतीते मुक्तपाशः तिर्यग्योनिषु जयते ॥

इति । नारदोपि—

अपे चेन्नरके कल्पं वसेयुः कूटसाक्षिणः ।

परवित्तहरा ये च राजानश्चाप्यधार्मिकाः ॥

अनुभूय च दुःखार्ताः चिरं नरकवेदनाम् ।

इहायास्यन्त्यभव्यामु गृथकाकादियोनिषु ॥

इति । वसिष्ठोपि—

मूकरो दशवर्षाणि शतवर्षाणि गर्द्भः ।

श्वा वै द्वादशवर्षाणि भासो वर्षाणि विंशतिः ॥

क्रिमीटपतज्ञेषु चत्वारिंशत्त्यैव च ।

मृगस्तु दशवर्षाणि जायते मानवः स्मृतः ॥

मानुष्यं तु यदाप्नोति मूकोऽन्धश्च भवेत्तु सः ।

दारिद्र्यं तु भवेत्तस्य पुनर्जन्मनिजन्मनि ॥

इति । व्यासोपि—

मानवो जायते पश्चात् सम्परिखक्तवान्धवः ।

पञ्चन्धवधिरो मूकः कुप्ती नग्रः पिपासितः ॥

बुभुक्षितशशत्रुगृहे भिक्षते भार्यया सह ।

ज्ञात्वा त्वनृतो दोषान् ज्ञात्वा सत्ये च सदूषान् ॥

श्वेयस्करमिहामुत्र सत्यं साक्ष्ये वदेदतः ।

इति । एवं सम्बोधनमेतैरेव वचनैः कार्यं, न पुरुषान्तररचि-
तैः । यत आह नारदः—

पौराणैर्धर्मवचनैः ससमाहात्म्यकीर्तिनैः ।

अनृतस्यापवादैश्च भृशमुत्त्रासेयदपि ॥

इति । आर्थेस्स्तुतिकसयवादविधिवचनैः साक्षिणां प्रोत्साहनम्,
अनृतप्रतिषेधवचनैः दुरितापूर्वफलसहितैरत्यर्थं भीषणमपि कुर्या-
दित्यर्थः ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां साक्ष्यनुयोजनविधिः.

अथ साक्ष्यप्रभविधिः । तत्र मनुः—

देवब्राह्मणसाज्ञिध्ये साक्ष्यं पृच्छेद्वतं द्विजान् ।

उद्भिमुखान् प्रारम्भमुखान्वा पूर्वाङ्गे वै शुचिशुचीन् ॥

द्विजानिति साक्षिपुरुषोपलक्षणार्थम्, उपात्तविशेषणत्वात् । अत
एव नारदः—

आहूय साक्षिणः पृच्छेन्नियम्य शपथैर्भृशम् ।

समस्तान्विदिताचारान्विज्ञातार्थान् पृथक्पृथक् ॥

भयावहैश्शपथैस्सत्यनिप्तान् कृत्वा प्रत्येकं पृच्छेदिसर्थः । ते च
शपथास्तेन दर्शिताः—

ससेन शापयेद्विप्रं भक्तियं नाहनायुधैः ।

गोबीजकाञ्जनैर्वैश्यं शुद्रं सर्वैस्तु पातकैः ॥

सत्यादीषविषातोपदर्शनेन विप्रादीन्, वक्ष्यमाणानिष्टापात्तिर्दर्श-
नेन शूद्रं शपथेदित्यर्थः । प्रश्ने तु विशेषो मनुना दर्शितः—

ब्रूहीति ब्राह्मणं पृच्छेत् सत्यं ब्रूहीति पार्यिवम् ।

इति । एवंचान्यथा ब्रुवतस्सत्यं ते नश्यति, अतोऽवधार्य ब्रूही-
ति ब्राह्मणे । क्षत्रिये तु अन्यथावदतस्तव वाहनायुधानि वि-
फलानि भविष्यन्ति, अतोऽवधार्य सत्यं ब्रूहीति प्रश्नोऽव-
गन्तव्यः । वैश्ये तु प्रश्ने विशेषास्पृतेः गोवीजकाञ्चनैर्वियो-
गस्यात् यद्यन्यथा ब्रूया इत्येवं शपथेन नियम्य यथाकामं
पृच्छेत् । शूद्रे तु प्रभवाक्यप्रकारो मनुना प्रपञ्चितः—

ब्रह्मघो ये स्मृता लोकाः ये च स्त्रीबालघातिनः ।

मित्रद्रुहः कृतघ्नस्य ते ते स्युर्वदतो मृषा ॥

जन्मप्रभृति यत्किञ्चित् पुण्यं भद्र त्वया कृतम् ।

तत्ते सर्वे शुनो गच्छेद्यदि ब्रूयास्त्वमन्यथा ॥

एकोऽहमस्मीत्यात्मानं यस्त्वं कल्याण मन्यसे ।

निःसं स्थितस्ते हृद्येप पुण्यपापेक्षिता मुनिः ॥

यमो वैवस्वतो देवो यस्त्वैप हृदि स्थितः ।

तेन चेदविवादस्ते मा गङ्गां मा कुरुन् गमः ॥

नग्नो मुण्डः कपालेन भिक्षार्थी क्षुत्पिपासितः ।

आनधशशत्रुगृहं गच्छेत् यस्साक्ष्यमनृतं वदेत् ॥

अवाकिञ्चिरास्त्वमस्यन्धे किलिवपी नरकं व्रजेत् ।

यत्पश्चं वितयं ब्रूयात् पृष्ठसन् धर्मनिश्चये ॥

अन्धो मत्स्यानिवाभाति स नरः कण्टकैसह ।
 यो भाषतेऽर्थवैकल्यमप्रत्यक्षं सभां गतः ॥
 यावतो वान्धवान्यस्मिन् हन्ति साक्षेऽवृतं वदन् ।
 तावतससङ्घचया तस्मिन् गृणु सौम्यानुपूर्वशः ॥
 पञ्च पश्चनृते हन्ति दश हन्ति गवानृते ।
 शतमश्वानृते हन्ति सहस्रं पुरुषानृते ॥
 हन्ति जातानजातांश्च हिरण्यार्थेऽनृतं वदन् ।
 सर्वं भूम्यनृते हन्ति मा स्म भूम्यनृतं वदीः ॥
 अप्सु भूमिवदिसाहुः स्त्रीणां भोगे च मैथुने ।
 अब्जेषु चैव रत्नेषु सर्वेष्वशमयेषु च ॥
 एतान्दोपानवेक्ष्य त्वं सर्वाननृतभाषणे ।
 यथाश्रुतं यथादृष्टं सर्वमेवाञ्जसा वद ॥

इति । कुरु कुरुक्षेत्रम् । अञ्जसा शुद्धेन हृदयेन । अत्र केचित्—
 ‘नग्नो मुण्डः’ इत्यादिश्लोकत्रयमपकृष्यानुयोजनविधौ निवे-
 शनीयम्, अन्यथाऽनन्वयस्यादिति मन्यन्ते । तदा ‘मा कु-
 रुन गमः’ इसमिधानानन्तरं ‘यावतो वान्धवान्’ इत्याद्य-
 भिधातव्यमित्यगन्तव्यम् । अयं च शूद्रप्रश्नविधिरनापदि-
 हीनवृत्त्युपजीविनां द्विजानामपि भवति, तेषामल्पशपथेन नि-
 यन्तुमशक्यत्वात् । अत एव मनुः—

गोरक्षकान्वाणिजकान् तथा कारुकुशीलवान् ।
 प्रेष्यान्वार्धुषिकांश्चैव निप्राञ्छूद्रवदाचरेत् ॥

ये व्यपेताः स्वकर्मभ्यः परपिण्डोपजीविनः ।

द्विजत्वमभिकांक्षन्ति तांश्च शूद्रवदाचरेत् ॥

द्विजत्वमभिकांक्षन्तीति वदन्नद्विजातीनामम्बग्नादीनां शूद्रवदेव
प्रश्नविधिं दर्शयति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां साक्ष्यप्रश्नविधिः—

अथ साक्ष्यवादविधिः । तत्र कात्यायनः—

सभान्तस्थैस्तु वक्तव्यं साक्ष्यं नान्यत्र साक्षिभिः ।

सर्वसाक्ष्येष्वयं धर्मो ह्यन्यत्र स्थावरेषु तु ॥

अन्यत्र स्थावरस्योपरीत्यर्थः । तथा च स एव—

अर्थस्योपरि वक्तव्यं तयोरपि विना क्वचित् ।

चतुष्पदेष्वयं धर्मो द्विपदस्थावरेषु च ॥

तयोः पूर्वोक्तस्थानयोः । ते स्थाने विनाऽपि क्वचिद्वधरूप-
विवादे साक्ष्यं वक्तव्यमित्यर्थः । तथा च स एव—

वधे चेत्प्राणिनां साक्ष्यं वादयेच्छ्वसान्निधौ ।

तदभावे तु चिह्नस्य नान्यथैव प्रवादयेत् ॥

चिह्नस्य गृह्णादेः । साक्ष्यवादप्रकारमाह वसिष्ठः—

प्राञ्छुखोऽवस्थितस्साक्षी शपथैश्शापितस्स्वकैः ।

हिरण्यं गोशकृदर्भान् तान् संस्पृश्य वदेवतम् ॥

बृहस्पतिरपि—

विहायोपानदुष्णीं दक्षिणं पाणिमुद्दरेत् ।

हिरण्यगोशकृद्भान् समादाय क्रतं वदेत् ॥

दक्षिणं पाणिमुद्दरेत् प्रावृतं वस्त्रं यज्ञोपवीतवत् कुर्यादित्यर्थः ।

क्रतं वदेदित्यस्य क्वचिद्विपयेऽपवादमाह मनुः—

शूद्राविदक्षत्रविप्राणां यत्रोक्ते तु भवेद्रथः ।

तत्र वक्तव्यमनृतं तद्दि सत्याद्विशिष्यते ॥

बृहस्पतिरपि—

सकृत्प्रमादापराधिविप्रं व्यापादि पीडितम् ।

भटादिभिर्विध्यमानं रक्षेदुकृत्वाऽनृतान्यपि ॥

अपिशब्दादत्राप्यनृतोक्त्या किञ्चित्पापं भवतीति गम्यते । अत एव प्रायश्चित्तमाह याज्ञवल्क्यः—

वर्णनां हि वधो यत्र तत्र साक्ष्यनृतं वदेत् ।

तत्पावनाय निर्वाप्यः चरुसारस्वतो द्विजैः ॥

मनुरपि—

वाग्देवत्यैस्तु चरुभिर्यजेरस्ते सरस्वतीम् ।

अनृतस्यैनसस्तत्र कुर्वाणाः निष्कृतिं पराम् ॥

कूशमण्डैर्वाऽथ जुहुयात् वृतमग्नौ यथावेदि ।

उदित्यृचा वा वारुण्या तृचेनाद्वेवतेन वा ॥

इति । विष्णुरपि—

तत्पावनाय कूशमण्डीभिर्द्विजोऽग्नौ जुहुयात् ।

शूद्रश्चैकाहिकं गोदशकस्य ग्रासं दद्यात् इति ॥

यतु गौतमेनोक्तम्—

नानृतवचने दोषो जीवनं चेत्तदधीनम् ।

इति, यदपि व्यासेन—

न नर्मयुक्तं वचनं हिनस्ति न स्त्रीपु नित्यं न विवाहकाले ।

प्राणात्यये सर्वधनापहारे पञ्चानृतान्याहुरपातकानि ॥

इति । तयोरयमर्थः—‘साक्षिवर्यमें विशेषेण’ इत्यादिभिर्वचनैर्यदधिकपातकमुक्तम्, तदत्र नास्तीति । अन्यत्र तु अस्त्येव । तथा च गौतमः—‘नासमवेताः पृष्ठाः प्रब्रूयुरवचने च दोषिणस्युः’ इति । चशब्दादनृतवचने चेत्यवगम्यत इत्युक्तं व्याख्यातृभिः । असमवेतप्रतिपेधः समवेतानां साक्षिभाव एव न सर्वत्र । यत आह वसिष्ठः—

समवेतैस्तु यद्वृष्टं वक्तव्यं तु तथैव तत् ।

विभिन्नेनैव यत्कार्यं वक्तव्यं तत्पृथक्पृथक् ॥

भिन्नकाले तु यत्कार्यं ज्ञातं वा यत्र साक्षिभिः ।

एकैकं वाद्येतत्र विधिरेप प्रकीर्तिः ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां साक्ष्यवादविधिः.

अथ साक्षिवचोविषयाणि कानिचित् वचनानि लिख्यन्ते ।

तत्र कात्यायनः—

स्वभावोक्तं वचस्तेषां ग्राहं यदोपवर्जितम् ।

उक्ते तु साक्षिणो राजा न प्रष्टव्याः पुनःपुनः ॥

स्वभावेनैव यद्युः तद्राह्यं व्यावहारिकम् ।

अतो यदन्यद्विद्युर्धर्मार्थं तदपार्थकम् ॥

नारदोप्यपार्थमाह—

निर्दिष्टेष्वर्थजातेषु साक्षी चेत् साक्ष्य आगते ।

न द्वयादक्षरसमं न तन्निगदितं भवेत् ॥

साक्ष्य आगते साक्ष्यवादावसरे अक्षरसमं अक्षरानुरूपं पृष्ठा-
र्थमिति यावत् । अनेनापृष्ठार्थसमर्पकमपार्थमित्युक्तम् । एवं
पृष्ठार्थन्यूनाधिकार्थं च व्यर्थं, तथा च स एव—

ऊनमध्यधिकं वाऽर्थं विद्युर्युर्यत्र साक्षिणः ।

तदप्यनुक्तं विज्ञेयमेष साक्षिविधिः स्मृतः ॥

यत्र कृणादिस्थिरप्रायविवादेष्विवर्थः । तथा च कात्यायनः—

कृणादिषु विवादेषु स्थिरप्रायेषु निश्चितम् ।

ऊने वाऽप्यधिके वाऽर्थे प्रोक्ते साध्यं न सिध्यति ॥

यावत्प्रतिज्ञातार्थसाधनार्थमुदिष्टं साक्षिवाक्यमूनाधिकं चेत् सं-
देहापादकमेव, न पुनः प्रतिज्ञातार्थैकदेशे साधिते वा प्रतिज्ञातार्थैं
प्रमाणामित्यर्थः । प्रतिज्ञातार्थैकदेशसाधनार्थमुदिष्टं साक्षिवाक्य-
मपि ततो न्यूनाधिकं चेत् एवमेवाप्रमाणमित्येतस्मादेव वच-
नादवगन्तव्यम्, साध्यं न सिध्यतीति सामान्येनाभिधानात् ।
आस्थिरकर्मसु पुनः सिध्यतेव साध्यमित्याह स एव—

साध्यार्थशेऽपि गदिते साक्षिभिस्सकलं भवेत् ।

खीसङ्गे साहसे चौर्ये यत्साध्यं परिकल्पितम् ॥

यत्पुनः तेनोक्तम्—

ऊनाधिकं तु यत्र स्यात्तसाक्ष्यं तत्र वर्जयेत् ।

साक्षी तत्र न दण्ड्यस्यादबुवन् दण्डमर्हति ॥

इति, तत् स्थिरकर्मविपयम् । एवं निर्दिष्टार्थेकदेशविसंवादेऽपि
विफलं साक्षिवचनमित्याह स एव—

देशं कालं धनं संख्यां रूपं जात्याकृती वयः ।

विसंवदेवत्र साक्ष्ये तदनुकं विदुर्बुधाः ॥

नारदोपि—

देशकालवयोद्रव्यप्रमाणाकृतिजातिपु ।

यत्र विप्रतिपत्तिस्त्व्यात् साक्ष्यं तदपि विषुतम् ॥

एवश्च—क्रणादौ स्थिरकर्मणि अन्यूनातिरिक्तं पृष्ठार्थसमर्पकं
साक्षिवचनं प्रभागं नान्यदित्यनुसन्धेयम् । अत एव व्यासः—

कालाकृतिवयोद्रव्यदेशजातिप्रमाणतः ।

अन्यूनं चेन्निगादितं मिद्दं साध्यं विनिर्दिशेत् ॥

वृहस्पतिरापि—

यत्राशेषः प्रतिज्ञार्थः साक्षिभिः प्रतिवार्णितः ।

म जयी स्यादन्यथा तु साध्यार्थं न समाप्तयात् ॥

प्रतिवार्णितः सखत्वेनेति शेषः । तथा च याज्ञवल्क्यः—

यस्योचुस्साक्षिणस्सत्यां प्रतिज्ञां स जयी भवेत् ।

अन्यथा वादिनो यस्य भ्रुवस्तस्य पराजयः ॥

साक्षिणस्सर्वे यस्य वादिनः प्रतिवादिनो वा प्रतिज्ञां साध्योक्ति
सत्यामूचुरित्यर्थः । यस्य पुनः प्रतिज्ञां कोचित् साक्षिणस्सत्या-
मूचुः, केचिच्चत्वन्यथा तत्राह मनुः—

वदुत्वं परिगृहीयात् साक्षिद्वैषे नराधिपः ।

समेषु च गुणोल्कृष्टान् गुणिद्वैषे द्विजोत्तमान् ॥

नारदोपि—

साक्षिविप्रतिपत्तौ तु प्रमाणं वहवो मताः ।

तत्साम्ये शुचयो ग्राह्याः तत्साम्ये स्मृतिमत्तराः ॥

स्मृतिमत्साक्षिसाम्यं तु विवादे यत्र दृश्यते ।

सूक्ष्मत्वात् साक्षिधर्मस्य साक्ष्यं व्यावर्तयेत्ततः ॥

इति । शुचिग्रहणं गृहस्थत्वादिगुणवतामुपलक्षणार्थम् । अत एव
याज्ञवल्क्यः—

द्वैषे वहनां वचनं समेषु गुणिनां तथा ।

गुणिद्वैषे तु वचनं ग्राह्यं ये गुणवत्तराः ॥

अत्र वृहस्पतिः—

लिखिते साक्षिवादे च सन्देहो जायते यदा ।

अनुमाने च संभान्ते तत्र दैवं विशोधनम् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां साक्षिविपयाणि.

अथान्यान्यपि साक्षिविपयाणि कानिचिद्रचनानि लिख्यन्ते.

तत्र याज्ञवल्क्यः—

न ददाति हि यस्साक्षं जानन्नपि नराधमः ।
स कूटसाक्षिणां पापैस्तुल्यो दण्डेन चैव हि ॥
यो विप्रतिपन्नमर्थं परमार्थतो जानन्नपि दौरात्म्यात् साक्षं
नाङ्गीकरोति असौ कूटसाक्षिवत्पापी दण्ड्यश्चेसर्थः ।
नारदोपि—

श्रावयित्वा ततोऽन्येभ्यः साक्षित्वं यो विनिहृते ।
स विनेयो भृशतरं कूटसाक्ष्यधिको हि सः ॥
यदा पूर्वमहं साक्षीति श्रावितः साक्षिणामागमनकाले अहं
न साक्षीखपलपति असावत्यर्थं दण्ड्य इसर्थः । वृहस्पतिरपि—
अहूतो यस्तु नागच्छेत् साक्षी रोगविवर्जितः ।
ऋणं दमं च दाप्यस्स्यात् त्रिपक्षात् परतस्तु सः ॥

वासिष्ठोपि—

यस्साक्षी नैव निर्दिष्टो नाहूतो नैव चोदितः ।
ब्रूयान्मिथ्येति तथ्यं वा दण्ड्यस्सोपि नराधमः ॥

कात्यायनः—

अपृष्टसर्ववचने पृष्टस्याकथने तथा ।
साक्षिणः संनिरोद्धव्याः गर्हा दण्ड्याश्र धर्मतः ॥
वाक्पारुष्ये छले वादे दाप्यास्स्युम्बिशतं दमम् ।

ऋणादिवादेषु धनं ते स्युर्दाप्या ऋणं तथा ॥

इति । धनं दण्डधनम् । त इति सर्वनाम्ना प्रश्नस्योत्तरमकथयन्त
एव प्रत्यवमृश्यन्ते, तेषामयर्थं प्रकृतत्वात् । अत एवाह स एव—

साक्षी साक्ष्यं न चे द्वूयात् समदण्डं वहेदणम् ।

अतोऽन्येषु विवादेषु त्रिशतं दण्डमर्हति ॥

अन्येषु ऋणादितोऽन्योष्विसर्थः । तथा च मनुः—

त्रिपक्षादबुवन् साक्ष्यमृणादेषु नरोऽगदः ।

तदृणं प्रामुयात्सर्वं दशवन्धं च सर्वतः ॥

अगदः स्वस्थः, तदृणं साक्षिरूपप्रमाणसाध्यं धनं, सर्वं सदृद्धिकं
प्रामुयात् दाप्य इत्यर्थः । तथाच याज्ञवलक्यः—

अबुवन् हि नरसाक्ष्यमृणं सदशवन्धकम् ।

राजा सर्वं प्रदाप्यष्पद्वत्वारिंशत्तमेऽहनि ॥

दशवन्धशब्धेन दशमोऽश उच्यते । स च दण्डत्वाद्राजा ग्राह्यमित्यु
क्तं व्याख्यातुभिः । अत्राधर्मेन न किञ्चिद्वातव्यम्, तदेयमेव अ
बुवन् साक्षी दाप्य इति पूर्ववचनस्य तात्पर्यर्थत्वात् । न चाबुवता
साक्षिणा स्वेन दत्तमधर्मेन ग्रहणात्तो ग्राह्यं, स्वापराधेन दत्तत्वात् । पद्-
चत्वारिंशत्तमेऽहनीति ग्रहणात्तो वाग्बुवन् दाप्य इति गम्यते ।

अत एव कात्यायनः—

सम्यक्त्रियाऽपरिज्ञाने देयः कालस्तु साक्षिणम् ।

सन्दिग्धं यत्र साक्ष्यं तु सद्यः स्पष्टं विवादयेत् ॥

एव श्वर्युदक्तं तेन—

न कालहरणं कार्यं राजा साक्षिप्रभाषणे ।

महान् दोषो भवेत् कालाद्धर्घव्यावृत्तिलक्षणः ॥

इति, तत्सपृष्टसाक्षिविपयमित्यवगन्तव्यम्, सन्दिग्धसाक्ष्ये कालदानविधानात् । यः पुनस्साक्षी प्रश्नवाक्यं श्रावितस्सन् वादकाले रागद्रेपान्धो नाहमत्र साक्षी भवामीति स्वसाक्षित्वमपलपति तस्य दण्डमाह याज्ञवल्क्यः—

यस्साक्ष्यं श्रावितोऽन्येभ्यो निन्दुते तत्त्वमोवृतः ।

स दाष्योऽपृगुणं दण्डं ब्राह्मणं तु विवासयेत् ॥

विवादादिसन्तुपज्यते । तेन विवादपराजयो दण्डः, तपष्टिगुणं दाष्य इत्यर्थोऽवगन्तव्यः । विवासयेदित्यस्य नग्नीकरणं गृहभङ्गः, स्वराघ्रवहिष्कारो वाऽर्थः । अत्र तु दण्डाविवृद्धिसाहचर्यात् स्वराघ्रवहिष्कारसूपोऽर्थः प्रस्येतव्यः । कात्यायनस्मृत्या साक्ष्यं पुनरन्यथा ब्रुवाणा अपि साक्षिणो दण्ड्या इसाह-उक्ताऽन्यथा ब्रुवाणाश्च दण्ड्यास्स्युवर्वक्षिलान्विताः ॥

इति । गौतमस्तु प्रथमत एव ‘अन्यथा ब्रुवाणो गर्हो दण्ड्यश्च’ इत्याह । ‘मिथ्यावचने दाष्यो दण्ड्यश्च साक्ष्ये’ इति । याज्ञवल्क्यस्त्वेवं विधसाक्षिणो दण्डे विशेषमाह—

पृथक्पृथक् दण्डनीयाः कूटकृत्साक्षिणस्तथा ।

विवादात् द्विगुणं दण्डं विवासयो ब्राह्मणस्मृतः ॥

कूटं साक्ष्यं कुर्वन्निति कूटकृतः पिथ्यावादिन इति यावत् ।
 ते राजा पृथक्पृथक् दण्डनीयाः । विवादपराजयनिवन्धनद-
 मात् द्विगुणं दममिसर्थः । विवाह्यो व्राह्मण इत्यविशेषे
 णोक्तेऽपि यत्र क्षत्रियादीनामपल्पधनेन द्विगुणो दमः सम्प-
 द्यते, तत्र व्राह्मणस्य नग्नीकरणरूपविवासनं दण्डः । यत्र तु
 बहुधनेन क्षत्रियादीनां, तत्र गृहभङ्गरूपविवासनं व्राह्मणस्य ।
 यत्र पुनरनिवहुधनेन क्षत्रियादीनां, तत्र स्वराष्ट्रवहिप्कार-
 रूपविवासनं व्राह्मणस्येति मन्तव्यम्, दण्डतारतम्यस्य दो-
 पतारतम्यानुविधायित्वात् । अत एव मनुनाऽनृतवीजनिवन्ध-
 नदोषतारतम्यानुसारेण दण्डवैचित्र्यमुक्तम् ॥

लोभान्मोहाद्यान्मैत्रात् कामात्कोधात्तथैव च ।

अज्ञानाद्वालभावाच्च माक्ष्यं वित्यमुच्यते ॥

तेषामन्यतमे स्थाने यस्माक्ष्यमनृतं वदेत् ।

तस्य दण्डविशेषांस्तु प्रवक्ष्याम्यनुपूर्वशः ॥

लोभात्महस्तं दण्ड्यस्तु मोहात् पूर्वं तु साहसम् ।

भयाद्वै मध्यमो दण्डो मैत्रात्पूर्वं चतुर्गुणम् ॥

कामादशगुणं पूर्वं कोधात् त्रिगुणं परम् ।

अज्ञानात् द्वे शते पूर्णे वालिश्याच्छतमेव तु ॥

एतनादुः कौटमाक्ष्ये प्रोक्तान् दण्डान्मनीपिणः ।

इति । लोभोऽर्थपरत्वम् । मोहस्सम्यक्प्रभार्थानवधारणम् ।

भयमनिष्टप्राप्तिशङ्का । मैत्री स्नेहातिशयः । कामो रत्तिविपया
भिलापः । क्रोधोऽर्पणः । अज्ञानं समक्षदर्शनश्रवणसमय ए-
वान्यथाज्ञानम् । वालिश्यं अप्राप्तवुद्धिस्थैर्यम् । अत्र लोभ-
भयमैत्रनिर्मित्तानुरूपे तुल्यदोषे वचोभङ्गचोत्तमसाहस उक्तः ।
कामतोऽनुरूपे तु ततो दोपवाहुल्यात् सार्धोत्तमसाहसद्रव्यमुक्तम् ।
क्रोधनिर्मिते पुनस्ततोषि दोपवाहुल्यादुत्तमसाहसत्रिकमुक्तम् ।
मोहे त्वल्पदोपत्वात् प्रथमसाहस उक्तः । अज्ञाने तु ततोऽ-
ल्पदोपत्वात् कार्यापणशतद्वितयमुक्तम् । वालिश्ये पुनस्ततोऽ-
प्यल्पदोपत्वात्तर्दर्घमेवोक्तमिति मन्तव्यम् । इदं च दण्डवैचि-
ञ्यं ब्राह्मणस्यापि कूटसाक्षिणो ज्ञेयम् ‘एतानाहुः कौटसा-
क्ष्ये’ इसविशेषस्मृतेः ।

कौटसाक्ष्यं तु कुर्वाणां स्त्रीन् वर्णान् धार्मिको नृपः ।
प्रवासयेदण्डयित्वा ब्राह्मणं तु विवासयेत् ॥

इति । कौटसाक्ष्यावृत्तिविपये ब्राह्मणस्य विशेषस्मरणाच्च ।
कः पुनरत्र विशेषः? न तावदण्डयित्वा प्रवासनं धत्रियादेः ।
ब्राह्मणस्य तु प्रवासनमात्रमिति विशेषो युक्तः, सकृत्कृतेऽपि
कौटसाक्ष्ये ब्राह्मणस्य याज्ञवल्क्येन प्रवासनविधानात् अ-
भ्यासेऽधिकदण्डानुक्तिप्रसक्तेः । अतो यत्कैश्चिदुक्तं तुशब्दो
ब्राह्मणे धनदण्डनिवृत्त्यर्थ इति, तदपास्तम् । कथं तर्हि ब्राह्मणे
दण्डविशेष उक्तः? उच्यते— प्रवासशब्देनात्र दन्तच्छदच्छेदनं

जिहाच्छेदो मारणं चोन्यते । विवामशब्देन तु नग्रीकरणादि कम् । तेन दण्डयित्वेत्यस्यानुपङ्गेऽपि विशेषोक्तिर्युक्ता । प्रवासनविवासनावान्तरभेदाइन्तच्छद्धेदादयो नग्रीकरणादयश्च कौटसाक्षयविषयानुसारेणाभ्याससङ्घचाविवृद्धयनुसारेण चानुसन्धातव्याः । अनवधारितहेतुके कौटसाक्ष्ये सकृत् कृते 'पृथक्पृथक्' इत्यादिवचनोक्तो याज्ञवल्कीयो दण्डः, अन्यत्र मानव इति चानुसन्धेयम् । यत्पुनर्विष्णुनोक्तं 'कूटसाक्षिणां सर्वस्वापहारः कार्यः' इति, तद्भूम्यनृतविषयमिति कैश्चिदुक्तम्, शूद्राद्यधर्मजातिविषयं वा द्रष्टव्यम् । कूटसाक्षिग्रहणं तन्निर्देशकस्यापि प्रदर्शनार्थम् । अतं एव कात्यायनः—

येन कार्यस्य लोभेन निर्दिष्टाः कूटसाक्षिणः ।

गृहीत्वा तस्य सर्वम्बं कुर्यान्निर्विषयं ततः ॥

निर्विषयं स्वदेशान्निर्वासनम् । येन पुनः निर्दिष्टसाक्षिणां कूटत्वायोद्यमः कृतः स हीनो भवतीत्याह नारदः—

न परेण समुद्दिष्टमुपेयात्माक्षिणं रहः ।

भेदयेत न चान्येन हीयेतैवं समाचरन् ॥

तेन तथा चर्जनं हीनदण्डेन दण्डयेदित्यभिप्रायः । एवं कूटसाक्षिणं तन्निर्देशकं दण्डयित्वा च कूटसाक्षिवचनान्निर्णीतं कार्यं निर्वतनीयम् । तथा च मनुः—

यस्मिन्यस्मिन् विवादे तु कौटसाक्ष्यं कृतं भवेत् ।

तत्त्वार्थं निवर्तेत् कृतं चाप्यकृतं भवेत् ॥
 कस्मिन् पुनः कार्यं कौटसाक्ष्यं भवतीत्यपेक्षिते याज्ञवल्क्यः—
 उक्तेऽपि साक्षिभिस्साक्ष्ये यद्यन्ये गुणवत्तराः ।
 द्विगुणा वाऽन्यथा ब्रूयुः कूटास्स्युः पूर्वसाक्षिणः ॥

अस्यार्थः—यत्रार्थिना सञ्चिहिता असञ्चिहिताश्च वहवस्साक्षिणो
 निर्दिष्टाः, तत्रासञ्चिहितानयने क्लेशमालोच्य यदा संनिहितैरेवा-
 लमिसङ्गीकृत्य तद्वचनान्निर्णीतर्थिनः पराजय इति तं च परा-
 जयं कौटसाक्ष्यनिवन्धनमिति मन्यमानोऽर्थी पुनः पूर्वमुद्दिष्टानस-
 निहितान् संनिहितेभ्यो गुणवत्तरान् द्विगुणान्वाऽऽनीय विजयी
 भवति, तदा पूर्वसञ्चिहिताः साक्षिणः कूटास्स्युरिति ।
 कात्यायनोपि—

यत्र वै भावितं कार्यं साक्षिभिर्वादिना भवेत् ।
 प्रतिवादी यदा तत्र भावयेत् कार्यमन्यथा ॥
 वद्वाभिश्च कुलीनैर्वा पूर्वास्स्युः कूटसाक्षिणः ।

इति । अस्यार्थः—आर्थिना निर्देषेषु साक्षिष्वर्थिपक्षानुकूलमभि-
 हितवत्सु यदा प्रयर्थीं सङ्क्षयया गुणैर्वाऽधिकान् साक्षिणः पूर्वो-
 क्तविपरीतं वादयति, तदाऽर्थिसाक्षिणः कूटास्स्युरिति । ननु च
 एकस्मिन् व्यवहारे कथमर्थिप्रत्यर्थिनोस्साक्षिसम्भवः ?

न चैकस्मिन्विवादे तु क्रिया स्याद्वादिनोर्द्वयोः ।
 इति प्रतिपिद्धत्वात् । अत एव ‘यत्र वै भावितम्’ इत्यादिवच-

नस्य पुनर्वाधविषयत्वमाश्रीयते । तेन न कश्चिद्विरोधः । एकस्य
साक्षित्वविषये तु मनुराह—

यस्य हश्येत सप्ताहादुक्तवाक्यस्य साक्षिणः ।
रोगोऽग्निर्ज्ञातिमरणमृणं दाप्यो दमं च सः ॥

सप्ताहावधिकं दैविकव्यसनोद्भावनेनैकस्य साक्षिणः परीक्षणं क-
र्तव्यमिसर्थः । एतच्च परीक्षणं दूतकादेः साक्षिणः कार्यम्, न
पुनर्गुणान्वितस्य नृपाध्यक्षयोर्वा, तत्रैकैकस्याध्यनृतसंभावनास-
म्भवात् । अत एव व्यासः—

मणिमन्वैषापधिवलात् प्रदत्तं चाविधानतः ।
विसंवदेद्विष्यमपि न तु साक्षी गुणान्वितः ॥

अत एव बृहस्पतिना दूतकादेः नृपाध्यक्षयोः व्यवधानं कृतम्—
दूतको घटिकाग्राही कार्यमध्यगतस्तथा ।
एक एव प्रमाणं स्यान्वृपोऽध्यक्षस्तथैव च ॥

इति । घटिकाग्राही गणकः । इतरौ कात्यायनेन दर्शितौ—
अभ्यन्तरस्तु निक्षेपे साक्ष्यमेकोपि वाच्यते ।
अर्थना प्रद्वितसाक्षी भवेत्येकोपि दूतकः ॥

इति स्मृतिचान्द्रिकायां साक्षिविषयाणि.
साक्षिप्रकरणं समाप्तम्.

अथासाक्षिप्रत्ययाः।

तत्र नारदः—

असाक्षिप्रसयास्त्वन्ये षट्टिवादाः प्रकीर्तिः ।

लक्षणान्येव साक्षित्वमेषामाहुर्मनीषिणः ॥

अग्निदत्त्वादिविवादेषूल्काहस्तत्वादिचिह्नान्येव साक्षिकार्यं कुर्वन्तीत्यर्थः । तथा च स एव—

उल्काहस्तोऽग्निदो झेयः शस्त्रपाणिश्च घातुकः ।

केशाकेशी गृहीतश्च युगपत्पारदारिकः ॥

कुद्धालपाणिर्विज्ञेयसेतुभेना समीपगः ।

तथा कुठारपाणिस्तु वनच्छेत्ता प्रकीर्तिः ॥

प्रत्यग्रचिह्निर्विज्ञेयो दण्डपारुष्यकृन्नरः ।

असाक्षिप्रत्यया हेते पारुष्ये तु परीक्षणम् ॥

इति । प्रसग्रचिह्नैः नृतनक्षत्रादिभिः । असाक्षिप्रसयाः विनाऽपि साक्षिभिश्चिह्नैरेव विगतसंशयाः, पारुष्ये तु परीक्षणं दण्डपारुष्ये कृत्रिमचिह्नविवेकाय परीक्षणं कर्तव्यमित्यर्थः । तथाच स एव—

कश्चित्कृत्वाऽत्मनश्चिह्नं द्रेपात्परमुपद्रवेत् ।

युक्तिहेत्वर्थसम्बन्धैस्तत्र युक्तं परीक्षणम् ॥

तत्र पारुष्य इत्यर्थः । नन्विदमनर्थकं वचः—

तलवद्वृश्यते व्योम खद्योतो हव्यवादिव ।

न तर्लं विद्यते व्योम्नि न खद्योतो हुताशनः ॥
 तस्मात्प्रसक्षटपृष्ठेऽपि युक्तमर्थान् परीक्षितुम् ।
 परीक्ष्य ज्ञापयन्नर्थान् अधर्मात्परिहीयते ॥

इति । उल्काहस्तादौ सर्वत्र परीक्षणस्य तेनैव विहितत्वात् । सत्यम्
 तत्रैवोपायविधानार्थं परीक्षणमनूद्यत इत्यदोपः । एवं चौर्य-
 विवादोपि कथिदसाक्षिप्रत्ययोऽवगन्तव्यः । तथाच शङ्ख-
 लिखितौ—

‘केशाकेशी सङ्घटणात् पारदारिकः उल्काहस्तोऽग्निदः श-
 व्वपाणिर्घातुकः लोमूहस्तश्चोरः’ इति । लोमूमपहृतैकदेशादि-
 लिङ्गम्, अत्रापि परीक्षणं कार्यम् । तथाच नारदः—

यात्यचोरोपि चोरत्वं चोरश्चायात्यचोरताम् ।
 अचोरश्चोरतां प्राप्तो माण्डव्यो व्यवहारतः ॥

इति । अतः परीक्षणमावश्यकमित्यभिप्रायः । अत एव वृहस्पतिः—

लिखिते साक्षिवादं च संदेहो यत्र जायते ।

अनुमाने च संभ्रान्ते तत्र दैवं विशेषधनम् ॥

अनुमानं उल्काहस्तत्वादियुक्तिः ।

अनुमानं विदुर्हेतुस्तर्कश्चेति मनीषिणः ॥

इति व्यासस्मरणात् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामसाक्षिप्रत्ययाः

अथ दिव्यनिरूपणम् ।

तत्र पितामहः —

यस्मिन्यस्मिन्विवादे तु साक्षिणां नास्ति सम्भवः ।
साहसेषु विशेषेण तत्र दिव्यानि दापयेत् ॥
साक्षिग्रहणं मानुषप्रमाणोपलक्षणार्थम् । अत एव याज्ञवल्क्यः —

प्रमाणं लिखितं भुक्तिसाक्षिणश्चेति कीर्तितम् ।
तेषामन्यतमाभावे दिव्यान्यतममुच्यते ॥

एषामन्यतमाभाव इति युक्तचभावम्याप्युपलक्षणार्थम् । अत एव
नारदः —

युक्तिध्वप्यसमर्थासु शपथैरेव निर्णयेत् ।
अर्थकालवलापेक्षमग्रयम्बुसुकृतादिभिः ॥
अर्थापेक्षं सिषाधयिषितार्थाल्पत्वमहत्त्वरूपमित्यर्थः ।

तथाच व्यासः —

अर्थानुरूपाशशपथास्मृतास्सखधटादयः ॥
इति । तत्रार्थाल्पत्वानुरूपास्सखादय इसाह वृहस्पतिः —
सखं वाहनशस्त्राणि गोवीजकनकानि च ।
देवब्राह्मणपादाश्च पुत्रदाराशिरांसि च ॥
एते तु शपथाः प्रोक्ताः स्वल्पेऽर्थे सुकरास्सदा ।
इति । स्वल्पेऽर्थे इति स्वल्पपीडाया अपि सिषाधयिषितायाः
प्रदर्शनार्थम् । अत एव सामान्येनोक्तं नारदेन —

सत्यं वाहनशस्त्राणि गोवीजकनकानि च ।
देवतापितृपादाश्च दत्तानि सुकृतानि च ॥
इयेते शपथाः प्रोक्ताः मनुना स्वल्पकारणे ।

इति । स्वल्पकारणे स्वल्पापराध इत्यर्थः । सुकृतानि चेति च-
शब्देनान्येऽपि लोकप्रसिद्धाः शपथाः सङ्कृतान्ते । अत एव
शङ्कुलिखितौ ‘इष्टपूर्तप्रदानमन्यांश्च शपथान् कारयेत्’ इति ।
यत्पुनर्नारदेनोक्तम्—

कारणे महाते प्रोक्तं दिव्यं वादार्थिनां नृणाम् ।

इति, यदापि पितामहेन—

महापराधे दिव्यानि दापयेत्पृथिवीपतिः ।

इति, तत्त्वलादिदिव्यविषयम् । यदाह याज्ञवल्क्यः—

तुलाप्रथापो विषं कोशो दिव्यानीह विशुद्धये ।

महाभियोगेष्वेतानि शीर्षकस्येऽभियोक्तरि ॥

इति । अग्निशब्देन तप्तायःपिण्डस्तप्तमापस्तप्तफालं च निर्दिश्यते
सामान्येनाभिधानात् । तेन तप्तमापफाले अप्यस्तादेव वचनात्
महाभियोगे शीर्षकस्ये चाभियोक्तरि विहिते इति बोद्धव्यम् ।
शीर्षकं विवादपराजयनिवन्धनो दण्डः, व्यवहारशिरस्थानीय-
त्वात्, तत्र तिष्ठतीति शीर्षकस्थः । एतदुक्तं भवति ‘न महा-
भियोगमात्रे तुलादीनि भवन्ति, किंतु यत्रैतस्य जयेऽहमित्यं
दण्ड्य इति शरीरदण्डमर्थदण्डं वा मिथ्याभियोगिनो विहितमभि-

योक्ता स्वकृताभियोगदार्ढ्यरूपापनायाङ्गीकुरुते तत्रैव, इति ।
अत एव नारदः—

शिरोवर्तीं यदा न स्यात्तदा दिव्यं न दीयते ।

इति । शिरोवर्तीं यदा न स्यादभियोक्तेति शेषः । तथा च
पितामहः—

अभियोक्ता शिरस्थाने दिव्येषु परिकल्प्यते ।

अभियुक्ताय दातव्यं दिव्यं श्रुतिनिर्दर्शनात् ॥

दिव्यं धटादिपञ्चकेष्वन्यतमम् । एतानीति याङ्गवल्क्येन विशेषि-
तत्वात् । अत एव नारदः—

यथाविधानेन सदा पञ्च दिव्यानि धर्मतः ।

दद्राजाऽभियुक्तानां प्रेत्य चेह च नन्दाति ॥

अनेन अभियोक्तृणामेतानि दिव्यानि भवन्तीत्यर्थादुक्तम् । उक्तं
च कात्यायनेन—

न कश्चिदभियोक्तारं दिव्येषु विनियोजयेत् ।

अभियुक्ताय दातव्यं दिव्यं दिव्यविशारदैः ॥

कश्चित् सभापत्तादिः । दिव्यविशारदाः प्राङ्गुवाकादयः । अने-
नार्थिप्रत्यर्थिनोरन्यतरेच्छया दिव्याङ्गीकारे नायं नियम इत्यर्था-
दुक्तम् । उक्तं च याङ्गवल्क्येन—

रुच्या वाऽन्यतरः कुर्यादितरो वर्तयेच्छिरः ।

इति । नारदेनाप्युक्तम्—

आभियोक्ता शिरस्थाने सर्वत्रैव प्रकलिपतः ।

इच्छया त्वितरः कुर्यादितरो वर्तयेच्छरः ॥

सर्वत्र शिरोवति दिव्यपञ्चक इत्यर्थः । अभियुक्तस्य शिरोवर्तन-
मनपलापदाद्व्यरूपनार्थम् । अत एव एतस्य जयेऽहमित्थं दण्ड्य
इत्यपलापिनो विहितदण्डाङ्गीकारः । तथा कचिद्विषये न कोऽ-
पि शिरो वर्तयेदित्याह स एव—

शिरोऽवस्थायिनि नरे अभियोक्तर्युपस्थिते ।

दिव्यप्रदानमुचितमन्यत्र नृपशासनात् ॥

नृपशासनात् नृपाङ्गया त्वशिरांस्यपि धटादीनि भवन्ति । तथा-
च स एव—

अशिरांसि च दिव्यानि राजा भृत्येषु दापयेत् ।

इति । याङ्गवल्क्यस्त्वपराधविशेषे शिरोवस्थाननियमस्याप्यप-
वादमाह—

विनाऽपि शीर्षकात् कुर्यात् नृपद्रोहेऽथ पातके ।

शीर्षकात् शीर्षकवर्तनादियर्थः । तथा विष्णुः—‘राजद्रोह-
साहसेषु विना शीर्षकवर्तनात्’ इति । तुलादीनि नियोज्या-
नीति शेषः । तथाच कात्यायनः—

पार्थिवैशशङ्कितानां तु तुलादीनि नियोजयेत् ।

आत्मगुद्धिविधाने च न शिरस्त्र कल्पयेत् ॥

लोकापवाददुष्टानां शङ्कितानां च दस्युभिः ।

तुलादीनि नियोज्यानि न शिरस्तत्र वै भृगुः ॥

इति । दस्युभिस्सह वासेन शङ्कितानामितर्थः । यत्पुनस्तेनोक्तं—
न शङ्कासु शिरः कोशे कल्पयेत् कदाचन ।

इति । तच्छङ्काभियोगे कोशस्य कुणादावप्यशिरस्त्वनियमार्थम् ।
कदाचनेत्यभिधानात् । शङ्काभियोगे च कोशो व्यासेनाभिहितः—

धटोऽग्निविषपतोयं च प्रमाणं तु चतुर्विधम् ।

दैविकस्य प्रभेदोऽयं कोशशङ्कासु पञ्चमः ॥

शङ्कास्मिति विश्वासादीनां प्रदर्शनार्थम् । अत एव कासायनः—
शङ्काविश्वाससंधाने विभागे रिक्विथनां सदा ।
क्रियासमूहकर्तृत्वे कोशमेव प्रदापयेत् ॥

पितामहोपि—

विस्मये सर्वशङ्कासु संधिकार्ये तथैव च ।

एपु कोशः प्रदातव्यो नित्यं चित्तविशुद्धये ॥

कोशः शिरोरहित इति शेषः । तथा च स एव—

शिरस्स्थायिविहीनानि दिव्यानि परिवर्जयेत् ।

पठादीनि विपान्तानि कोश एकोऽशिरासस्मृतः ॥

शङ्काभियोगादिविषय इति शेषः । महातत्वाभियोगे कोशोपि
शिरस्स्थायिविहीनो वर्ज्य एव । ‘शीर्षकस्थेऽभियोक्तरि’ इति
पञ्चदिव्यशेषपतया याज्ञवल्क्येनोक्तत्वात् । महातत्वादियोगेष्वापि
राजप्राण्डिवाकेतरसभायां तु न धटादिदिव्यपञ्चके शिरः—
कल्पनमास्ति ।

वाग्दण्डो धिग्दमश्चैव विप्रायत्तावुभौ स्मृतौ ।

अर्थदण्डवधावुक्तौ राजायत्तावुभावापि ॥

इति । राजप्राद्विवाकसभायामेव दण्डस्य व्यवहारशेरस्त्यानीयस्योक्तेः । ततश्च,

शिरस्त्यायिविहीनानि दिव्यानि परिवर्जयेत् ।

इत्यादिवचनं राजप्राद्विवाकसभाविषयमेवेति मन्तव्यम् । एवंच यत्पितामहेन ‘मिथ्याक्रिया पूर्ववादे’ इत्यस्यान्यथाकरणार्थमुक्तं

अभियुक्ताय दातव्यं दिव्यं श्रृतिनिर्दर्शनात् ।

इति, तदपि राजप्राद्विवाकसभाविषयमेवेत्यवगन्तव्यं, न तद्वयतिरिक्तसभायाम् । अत एव ‘मिथ्याक्रिया पूर्ववादे’ इति वचनोक्तार्थानतिक्रमेण सभ्यैर्दिव्याभिधानं क्रियमाणं युक्तमिति लिखितादिवदेव भवतीति मन्तव्यम् । न च ;

तण्डुलाश्चैव कोशश्च शङ्कास्येतौ नियोजयेत् ।

इति पितामहवचने तण्डुलसाहचर्यच्छङ्कास्येव कोश इतिशङ्का कार्या । ‘शीर्षकस्थे’ इत्यादिपूर्वोक्तयाज्ञवल्क्यवचनविरोधपत्तेः । तण्डुलसाहचर्यं स्वलभाभियोगेऽपि कोशो भवतीति ज्ञापनार्थम् । अत एव नारदः—‘कोशमल्पेऽपि दापयेत्’ इति। एवंच ‘महाभियोगेष्वेतानि’ इति याज्ञवल्क्येनोक्तो नियमस्तुलादिविषान्तविषय एवेत्यनुसन्धेयम् । कोशस्यापि नियमे पूर्वोक्तनारदवचनविरोधः स्यात् । अत एव सङ्ग्रहकारः—

धटादीनि विषान्तानि गुरुप्वर्थेषु दापयेत् ।
इति । यत्पुनस्तेनोक्तम्—

कोशादीनि पुनस्त्रीणि लघ्वर्थेषु यथाकमम् ।

इति, तदपहार एव लघ्वर्थनियमकथनार्थम्, न पुनरपहवेऽपि; कोशतण्डुलतप्तमापाणां गुरुर्धापहवे विहितत्वेन लघ्वर्थेष्वे वेति नियमासम्भवात् । लघ्वर्थेष्वपि शङ्कास्वेव तण्डुलाः

तण्डुलाश्वैव कोशश्च शङ्कास्तेतौ नियोजयेत् ।

इति पितामहस्मरणात् । तप्तमापोपि लघ्वर्थेषु शङ्कायामेव ।
अल्पचौर्यादिशङ्कायां तप्तमापकमादिशेत् ।

इति तेनैव स्मृतत्वात् । फालमपि क्वचिक्लघ्वर्थं प्रदातव्यम् ।
तथाच वृहस्पतिः—

गोचरस्य प्रदातव्यं सभ्मैः फालं प्रयत्नतः ।

इति । एवं च

महाभियोगेष्वेतानि शीर्षकस्थेऽभियोक्तरि ।

इति नियमोऽग्नावुच्यमानोऽयःपिण्डाग्निविषयो न तप्तमापफालाग्निविषय इत्यवगन्तव्यम् । अत एवाग्निदिव्यानां पृथङ्गिदशो वृहस्पतिना कृतः—

धर्मोऽग्निरुद्धकं चैव विपं कोशश्च पञ्चमम् ।

पष्टं च तण्डुलाः प्रोक्तं सप्तमं तप्तमापकम् ॥

अष्टमं फालमित्युक्तं नवमं धर्मजं भवेत् ।

दिव्यान्येतानि सर्वाणि निर्दिष्टानि स्वयम्भुवा ॥
इति । धर्मजं तु महाभियोगवहिष्कृतत्वाल्लङ्घयेष्वेव नियतमिति
मन्तव्यम् । यत्तु पितामहेनोक्तं—

हन्तृणां याचमानानां प्रायश्चित्तार्थिनां वृणाम् ।

संदिग्धेऽर्थेऽभिशस्तानां धर्माधर्मपरीक्षणम् ॥

तस्यायमर्थः—हिंसाधनदातकाद्यभियोगेष्वलपेष्वभिशस्तानां धर्म-
जं दिव्यमिति ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां दिव्यनिरूपणम्.

अथाभियोगालपत्वमहत्वज्ञानोपयोगीनि कानिचिद्रचनानि लि-
ख्यन्ते । तत्र मनुः—

लोकसंब्यवहरार्थं यासंज्ञाः प्रथिता भुवि ।

ताम्ररूप्यसुवर्णानां ताः प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥

दण्डादिव्यशास्त्रार्थव्यापोहापनुपत्तये ताम्रादीनां परिमाणनि-
वन्धनासंज्ञाः प्रदर्श्यन्त इत्यर्थः । प्रतिज्ञातार्थं दर्शयति—

जालान्तरगते भानौ यत्मूर्खम् दृश्यते रजः ।

प्रथमं तत्प्रमाणानां त्रसरेणुं प्रचक्षते ॥

त्रसरेणवोऽष्टौ विज्ञेया लिङ्कैका परिमाणतः ।

ता राजसर्पपस्त्रिस्त्रेते त्रयो गौरसर्पपः ॥

सर्पपाष्पड्यवो मध्यस्त्रियवं त्वेककृष्णलम् ।

पञ्चकृष्णलको मापः ते सुवर्णस्तु पोडश ॥
 पलं सुवर्णश्वत्वारः पलानि धरणं दश ।
 द्रे कृष्णले समधृते विज्ञेयो रूप्यमापकः ॥
 ते पोडश स्याद्धरणं पुराणं चैव राजतम् ।
 कार्पापणस्तु विज्ञेयस्ताम्रिकः कार्पिकः पणः ॥
 धरणानि दश ज्ञेयः शतमानस्तु राजतम् ।
 चतुर्सुवर्णको निष्को विज्ञेयस्तु प्रमाणतः ॥
 इति । एतेषां श्लोकानां तात्पर्यार्थः प्रातिलोम्येनोच्यते—
 निष्कशतमानशब्दावेकपले रूप्यद्रव्ये वर्तेते । अत एव रूप्यसंज्ञा-
 धिकारे,
 शतमानं तु दशभिः धरणैः पलमेव तु ।
 निष्कसुवर्णा श्वत्वारः,
 इति याज्ञवल्क्येनोक्तम् । पणकार्पापणशब्दौ पलचतुर्थीशकर्षस्य
 ताम्रद्रव्यस्य नामधेयम् । पुराणधरणशब्दौ पलदशमांशस्य
 रूप्यद्रव्यस्य नामनी । कर्पचत्वारिंशत्तमांशस्य रूप्यद्रव्यस्य मा-
 पसंज्ञा । दशपलस्य धरणसंज्ञा । सा च रजतेतरद्रव्यविषये वे-
 दितव्या । राजतधरणस्याल्पपरिमाणत्वात् पलसंज्ञा सर्वद्रव्य-
 विषयेऽवगन्तव्या, विशेषास्मृतेः । सुवर्णशब्दस्तु काञ्चनकर्पवच-
 नः ‘सुवर्णविस्तौ हेम्रोक्षे’ इयमरसिंहेन विशेषितत्वात् । अक्षे
 कर्प इत्यर्थः ‘ते पोडशाक्षः कर्पोऽख्नी’ इति तेनैवोक्तत्वात् ।
 कर्पपोडशभागस्य मापसंज्ञा । सा च रूप्यद्रव्यादन्यत्र विज्ञेया,

रूप्यमापकस्य कर्पचत्वारिंशत्तमांशत्वात् । कृष्णलशब्दस्तु कार्पा-
शीतिभागवाची, मापपञ्चमांशत्वात् । एवं सर्पपलिक्षात्रसरेणु-
पदार्थेष्वपि द्रव्येयता स्वयमूहनीया । ‘यतो मध्यः’ इसत्र
मध्यशब्दः श्लोकपूरणार्थ इत्युक्तं तद्वाष्टे । त्रसरेणौ पद्मरजससंज्ञा-
र्पि पुराणे दर्शिता—

अष्टानां परमाणूनां समवायो यदा भवेत् ।

त्रसरेणुस्समाख्यातस्तत्पद्मरज उच्यते ॥

इति । मापशब्दः कार्पापणस्य विंशतितमे भागे वर्तत इत्याह
कात्यायनः—

मापो विंशतिभागस्तु ज्ञेयः कार्पापणस्य तु ।

काकणी तु चतुर्भागा मापकस्य पणस्य च ॥

पञ्चनद्याः प्रदेशे तु संज्ञेयं व्यावहारिकी ।

इति । सुवर्णशब्दो द्वादशपलवाचीत्याह वृहस्पतिः—

ताम्रकर्पकृता मुद्रा विज्ञेयः कार्पिकः पणः ।

स एव चाण्डिका प्रोक्ता ताथतस्स्तु धानका ॥

ता द्वादश सुवर्णास्तु दीनाराख्यस्स एव तु ।

इति । कात्यायनोऽपि—

कार्पापणोऽण्डिका ज्ञेया ताथतस्स्तु धानकः ।

ते द्वादश सुवर्णास्तु दीनाराश्चित्रकः स्मृतः ॥

इति । पले तु विकल्पो याज्ञवल्क्येन दर्शितः—

पलं सुवर्णाश्चत्वारः पञ्च वाऽपि प्रकीर्तिम् ।

इति । राजतोपि कार्पापणोऽस्तीत्याह नारदः—

कार्पापणो दक्षिणस्थां दिशि रौप्यः प्रवर्तते ।

इति । व्यासस्तु सौवर्णनिष्कस्य प्रमाणमाह—

पलान्यष्टौ सुवर्णस्य सुवर्णश्च चतुर्दश ।

एतनिष्कप्रमाणं तु व्यासेन परिकीर्तिम् ॥

इति । अत्र मनूक्तप्रमाणान्तरमापादिः दिव्यदण्डविषये देशव्य-
वहारविरोधेऽपि ग्राह्य एव । तथा च वृहस्पतिः—

संख्या रश्मिरजोमूला मनुना समुदाहृता ।

कार्पापणान्तो सा दिव्ये नियोज्या विनये तथा ॥

इति । कार्पापणान्तग्रहणं निष्कप्रमाणे तु नायं नियम इति प्राति-
पादनार्थम् । तेन निष्कान्तरेण दिव्यं किंचिदुत्तरत्रोच्यमान-
मविरुद्धम् ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां अभियोगालपत्वमहत्त्वज्ञानोपयोगीनि ॥

अथ धनपरिमाणतो दिव्यव्यवस्था.

तत्र कात्यायनः—

दत्तस्यापह्वो यत्र प्रमाणं तत्र कल्पयेत् ।

इति । अपह्वोऽपलापः । कथं कल्पयेदित्यपेक्षिते स एवाह—

सर्वे द्रव्यप्रमाणं तु ज्ञात्वा हेम प्रकल्पयेत् ।

हेमप्रमाणयुक्तं तु तदा दिव्यं नियोजयेत् ॥

ज्ञात्वा सङ्ख्यां सुवर्णस्य शतनाशे विषं स्मृतम् ।
 अशीतेस्तु विनाशे वै दद्याच्चैव ह्रुताशनम् ॥
 पष्ठ्या नाशे जलं देयं चत्वारिंशति वै धटम् ।
 विंशदशविनाशे तु कोशपानं विधीयते ॥
 पञ्चाधिकस्य वै नाशे तदर्धार्धस्य तण्डुलाः ।
 तदर्धार्धविनाशे तु स्पृशेत्पुत्रादिमस्तकम् ॥
 तदर्धार्धविनाशे तु लौकिक्यश्च क्रियास्स्मृताः ।

इति सर्वत्र विनाशशब्दस्यापहवार्थता प्रस्तेतव्या । ‘दत्तस्यापहवो यत्र’ इत्युपक्रान्तत्वात् । विंशदशविनाशे त्रिंशद्विनाशे विंशद्विनाशे वेत्यर्थः । पञ्चभ्योऽधिकः पञ्चाधिकष्टप्रभृतिरिति यावत् । तदर्धार्धस्य सार्धसुवर्णप्रसृतेविनाशे तण्डुलाः । तदर्धार्धविनाशे त्वष्टांशोनसुवर्णार्धप्रसृतेविनाशे पुत्रदाराशिरस्स्पर्शनम् । तदर्धार्धविनाशे तु सार्धसप्तकृष्णलप्रसृतेविनाशे तु द्रव्याष्टगुणवचनादयो लौकिकाशशपथाः । चशब्दस्स्मार्तशब्दानां सङ्ग्रहार्थः । अत एव विष्णुः—“सर्वेष्वेवार्थजातेषु मूलयं कनकं कल्पयेत्तत्र कृष्णलोने शूद्रं दूर्वाकरं शापयेत्, द्विकृष्णलोने तिलकरं, त्रिकृष्णलोने रजतकरं, चतुःकृष्णलोने सुवर्णकरं, पञ्चकृष्णलोने सीरोहृतमहीकरं, द्विगुणेऽर्थे यथाऽभिहिता समयक्रिया वेश्यस्य, त्रिगुणेऽर्थे राजन्यस्य, चतुर्गुणेऽर्थे ब्राह्मणस्य” इति । सीरोहृतमहीकरं लाङ्गलोहृतहस्तमित्यर्थः । ऊनग्रहणं अधिके शापविनिवृत्त्यर्थम् । शापे तु विशेषमाह मनुः—

सत्येन शापयेद्विप्रं क्षत्रियं वाहनायुधैः ।

गोवीजकाञ्चनवैश्यं शूद्रं सर्वैस्तु पातकः ॥

अस्यार्थः—यद्यहमर्थापदवी स्यां तदा सत्याभिधानधर्मो मम निष्फलस्स्यादिति शपथकारिणं ब्राह्मणं वाचयेत् । एवं क्षत्रियादीन्, सत्याभिधानधर्मो मम निष्फलस्स्यादित्यस्य स्थाने वा हनायुधानि मम निष्फलानि स्युरिति क्षत्रिये । गोवीजकाञ्चनानि निष्फलानि स्युरिति वैश्ये । सर्वाणि पातकानि मम स्युरिति शूद्रे विशेष इति । पादस्पर्शादीनां विपयः स्मृत्यन्तरे दर्शितः—

निष्के तु सत्यवचनं द्विनिष्के पादलम्भनम् ।

उनत्रिके तु पुष्पं स्यात् कोशपानमतः परम् ॥

निष्कशब्दंनात्र काञ्चनकर्पचतुर्थीशो मुद्रामुद्रितः प्रतिपाद्यते । तत्रापि क्षचिदेशे निष्कस्य व्यवहारात् । ननु मनूक्तो मापादिः दिव्यादिविषये ग्रहीतव्य इति नियमान्न व्यावहारिकनिष्कप्रतिपादनं युक्तम् । मैवम्, निष्के मनूक्तग्रहणनियमो नास्तीत्युक्तत्वात् । किंच तत्र मनूक्तनिष्कस्य राजतपलात्मकस्य मूल्यं काञ्चनकार्पार्थादधिकं भवति । तत्र सत्यवचनदिव्यौ ‘चतुर्गुणेऽर्थे ब्राह्मणस्य’ इति विष्णुवचनविरोधः स्यात् । चतुर्गुणस्य हि कृप्णलपञ्चकस्य कर्पचतुर्थीशत्वात् । तस्माद्यावहारिकनिष्काश्रयेण सत्यवचनदिव्यवस्थोक्तेति मन्तव्यम् । पारिशेष्यादिष्टापूर्तादिसुकृतदानं, जातिशपथविषयादधिके धर्मजदिव्यविषयाद्बूने धनेऽवगन्तव्यम् । धर्मजस्य तु विषयमाह वृहस्पतिः—

शते हनेऽपहुते च दातव्यं धर्मशोधनम् ।

इति । कार्पापणशतप्रभृति निकृष्टस्य, द्रिशतप्रभृति मध्यमस्य,
चतुशतप्रभृत्युत्तमस्य, धर्मजं दिव्यं भवतीत्यर्थः ।

एपा सङ्गचा निकृष्टानां मध्यानां द्विगुणा स्मृता ।

चतुर्गुणोत्तमानां तु,

इति तेनैवाभिधानात् । कार्पापणमूलयं व्यावहारिकनिष्कस्या-
शीतितमो भागो भवति । कृष्णलं तु व्यावहारिकनिष्कस्य
विंशतितमो भागः । मुवर्णः पुनर्व्यावहारिकनिष्कचतुष्कं भवति ।
एवं च मर्वदिव्यानां व्यावहारिकनिष्कतो व्यवस्थैवं वेदितव्या ।
चतुशतनिष्कप्रभृति विषे, विंशत्युत्तरत्रिशतनिष्कप्रभृत्याग्निः, च-
त्वारिंशदुत्तरद्विशतनिष्कप्रभृति जलं, पष्ठयुत्तरशतनिष्कप्रभृति
धटः । विंशत्युत्तरशतनिष्कप्रभृति महाभियोगविहितः कोशः । स
एव कोशः अशीतिनिष्कप्रभृति वा चत्वारिंशनिष्कप्रभृति वा
चतुर्विंशतिनिष्कप्रभृति वा भवति । पण्णिष्कप्रभृति तण्डुलाः ।
पञ्चनिष्कप्रभृत्युत्तमस्य धर्मजं दिव्यम्, त्रिनिष्कप्रभृत्यत्पाभि-
योगविहितः कोशः, किञ्चिद्दूनत्रिनिष्कप्रभृति पुष्पम्, सार्धद्विनि-
ष्कप्रभृति धर्मजं दिव्यं, मध्यमस्य द्रिनिष्कप्रभृति देवताप्रतिमायाः
पितुर्व्राह्मणस्य पादस्पर्शनम् । सार्धनिष्कप्रभृति पुञ्चदाराशिर-
स्स्पर्शनम् । पादाधिकनिष्कप्रभृति निकृष्टस्य मध्यमं दिव्यं,
निष्कप्रभृतीष्टायूर्तादिसुकृतदानं, निष्कदशमांशचतुष्प्रभृति लौ-
किकाः शपथः । निष्कविंशतितमांशप्रभृति जातिशपथाः । तेषु

दूर्वाकर्त्त्वादिधर्मः यथाविष्णुवचनं बोद्धव्याः । सैषा व्यवस्था
धर्मजेतरेषां धटादीनां न धनापहारविषये कल्पनीया । प्रकारान्त-
रेण धनापहारविषये तेषां यतो व्यवस्थामाह वृहस्पतिः—

विषये सहस्रेऽपहृते पादोने च हुताशनः ।
त्रिभागोने च सलिलमर्थे देयो धट्सदा ॥
चतुश्शताभियोगे तु दातव्यस्तप्तवाषकः ।
त्रिशते तण्डुला देयाः कोशश्चैव तदर्थके ॥
शते हृतेऽपहृते च दातव्यं धर्मशोधनम् ।
गोचरस्य प्रदातव्यं सभ्यैः फालं प्रयत्नतः ॥
एषा सहश्या निकृष्टानां मध्यानां द्विगुणा स्मृता ।
चतुर्गुणोत्तमानां तु कल्पनीया परीक्षकैः ॥

इति । अत्र महाभियोगे नियतधट्स्य पञ्चशतादिकार्पापणापहारे-
अभिधानातदादिकार्पापणसम्बन्ध्यभियोगो महाभियोगस्तदादि-
कोन्यूनकार्पापणसम्बन्धी त्वलपाभियोग इसवगन्तव्यम् । अत एव
संग्रहकारः—

ऋणं वा यदि वा दण्डः प्रायश्चित्तमधापि वा ।
यत्र पञ्चशतादिः स्यात्तकार्यं गुरु कीर्त्यते ॥
यत्रारभ्य दशभ्यम्ब्रेतान्या सैकचतुश्शतात् ।
कार्यं तत्त्वं निर्देष्टं स्मृतिन्तविशारदैः ॥

इति । आ सैकचतुश्शतादापञ्चशतादित्यर्थः । ऋणामिति विवादा-

स्पदं धनमनास्थयोक्तम् । अधनाभियोगमहत्त्वाल्पत्वे तत्र विहित-
दण्डधनप्रायश्चित्तप्रसान्मानधनयोरन्यतरसङ्घचया प्रखेतव्ये इति
तात्पर्यार्थः । यतु याज्ञवल्क्येनोक्तं—

नासहस्राद्वरेत् फालं न विषं न तुलां तथा ।

इति, तच्चरित्रादितो मध्यमपुरुषा ये भवन्ति तेषां प्रतिपेधार्थम् ।
अधमानां सहस्राद्वार्गपद्मरेऽप्नवे वा महाभियोगभावात् ।
एवं चोक्तमानां द्विसहस्राद्वार्गल्पाभियोगत्वाद्वयादिप्रतिपेधोऽव-
गन्तव्यः । यत्पुनः पितामहेनोक्तम्—

सहस्रे तु धटं दद्वात् सहस्रार्थं तथाऽऽयसम् ।

अर्धस्यार्थं तु सलिलं तस्यार्थं तु विषं स्मृतम् ॥

इति, तत् प्राग्दृष्टदोपपुरुषविषयम् । यदाह विष्णुः—

‘प्राग्दृष्टदोपं स्वल्पेऽप्यर्थं दिव्यानामन्यतममेव कारयेत्’ इति ।
एवं चोक्तमस्यापि प्राग्दृष्टदोपस्य सहस्रे चतुर्गुणात् स्वल्पेऽप्यर्थं धटो
भवतीति पितामहवचनस्य तात्पर्यार्थः प्रखेतव्यः । एवं नृपद्रोहेषु
महापातकाभियोगे च स्वल्पेऽप्यर्थं दिव्यानि भवन्तीत्याह
याज्ञवल्क्यः—

नृपार्थेष्वभिशापे च वहेयुश्शुचयस्सदा ।

इति । विष्णुरापि—

‘अथ समयक्रिया राजद्रोहे साहसेषु यथाकामम्’ इति । समय-
क्रिया धटादिदिव्यकरणम् । तथा च गोवलीवर्दन्यायेन धटादि-
कमेवात्राह वृहस्पतिः—

एते तु शपथाः प्रोक्ताः स्वल्पेऽर्थे सुकरास्सदा ।

साहसेष्वभिशापेषु दिव्यान्याहुर्विशोधनम् ॥

इति । एवं च साहसादौ ससादयः शपथाः कदाचिदापि न भव-
न्तीति मन्तव्यम् । अपहारेऽपि व्यावहारिकनिष्कसङ्ख्यया व्य-
वस्था व्याख्यास्यते—

उत्तमस्य पुरुषस्य पञ्चाशनिष्कप्रभृति विषम्, निष्कार्धाधिक-
सपत्रिंशनिष्कप्रभृत्यग्निः, यवोनसप्तकृष्णलाधिकत्रयस्त्रिंशनिष्क-
प्रभृति जलम्, पञ्चविंशत्रिष्कप्रभृति धटः, विंशतिनिष्कप्रभृति
तस्मापः, पञ्चदशनिष्कप्रभृति तण्डुलाः, निष्कार्धाधिकसप्तनि-
ष्कप्रभृति कोशः, पञ्चनिष्कप्रभृति धर्मजं दिव्यम्, गोव्यक्तिच-
तुष्टयप्रभृति फालम् ।

मध्यमस्य तु पुरुषस्य पञ्चविंशतिनिष्कप्रभृति विषम्,
सपादनिष्कोनविंशतिनिष्कप्रभृत्यग्निः, यवसाहितत्रयोदशकृष्ण-
लाधिकपोदशनिष्कप्रभृति जलम्, निष्कार्धाधिकद्वादशनिष्क-
प्रभृति धटः, दशनिष्कप्रभृति तस्मापः, निष्कार्धाधिकसप्तनि-
ष्कप्रभृति तण्डुलाः, निष्कपादोनचतुर्निष्कप्रभृति कोशः, सार्ध-
द्विनिष्कप्रभृति धर्मजं दिव्यं, गोव्यक्तिद्वयप्रभृति फालम् ।

निकृष्टस्य तु पुरुषस्य सार्धद्वादशनिष्कप्रभृति विषम्,
सार्धसप्तकृष्णलाधिकनवातिनिष्कप्रभृत्यग्निः, यवोनसप्तकृष्णला-
धिकाष्टनिष्कप्रभृति जलं, सपादपणिष्कप्रभृति धटः, पञ्चनिष्क-

प्रभृति तप्तमापः, पादोनचतुर्निष्कप्रभृति तण्डुलाः, पादार्थेन द्रिनिष्कप्रभृति कोशः, सपादानिष्कप्रभृति धर्मजं दिव्यम्, एक गोव्यक्तिप्रभृति फालम् ।

प्राग्वृष्टेपाणामुकावधिभ्योऽल्पधनेऽपि तत्तदिव्यंदेयम् ।
नृपद्रोहाभिशापसाहसेषु च तथैव देयम् । सत्यादिपुष्पादिशपथानां तु व्यवस्थाविशेषस्य अत्रादर्शनादपद्व इव व्यवस्थाऽस्थेया, विष्णुबचने स्मृत्यन्तरवचनेचापद्व इति विशेषस्मरणाच्चेति॥

इति स्मृतिचन्द्रिकावां धनपरिमाणतो दिव्यव्यवस्था.

अथ विवादिजात्यादितो व्यवस्था.

तत्र बृहस्पतिः—

ऋणादिकेषु कार्येषु विसंवादे परस्परम् ।

द्रव्यसङ्घान्विता देया पुरुषापेक्षया तथा ॥

पुरुषापेक्षया विवादिनोर्जात्याद्यपेक्षयेत्यर्थः । तत्र जात्यपेक्षया व्यवस्थामाह नारदः—

ब्राह्मणस्य धटो देयः क्षत्रियस्य हुताशनः ।

वैश्यस्य सलिलं देयं शूद्रस्य विपमेव तु ॥

साधारणससमस्तानां कोशः प्रोक्तो मनीषिभिः ॥

इति । अनित्या चेयं व्यवस्था । यदाह कात्यायनः—

सर्वेषु सर्वदिव्यं वा विपवर्जं द्रिजोत्तमे ।

इति । लिङ्गसामर्थ्याभाववयोभ्योपि व्यवस्थामाह नारदः—

क्लीवातुरान् सत्यहीनान् परितश्चार्ददत्तन्नरान् ।

वालवृद्धस्त्रयन्धकांशं परीक्षेत धटे सदा ॥
 नित्या त्रियं व्यवस्था, सदेत्यभिधानात्। धटग्रहणमग्न्यम्बुविपाणां
 परिसङ्घचानार्थं, न पुनः कोशादेरापि । यदाह स एव—

स्त्रीणां तु न विषं प्रोक्तं न चापि सलिलं स्मृतम् ।

धटकोशादिभिस्तासामन्तस्तत्त्वं विचारयेत् ॥

इति । धटकोशादिभिरिति वदन्नग्रेरपि प्रतिपेधं दर्शयति । दर्शि-
 तं च साक्षादपि तेन—

न मज्जनीयं स्त्रीवालं धर्मशास्त्रविचक्षणैः ।

रोगिणो येच वृद्धाः स्युः पुमांसो ये च दुर्वलाः ॥

साहसेऽप्यागतानेतान्नैव तोये निमज्जयेत् ।

न चापि हारयेदप्तिं न विपेण विशोधयेत् ॥

इति । यत्पुनः पितामहेनोक्तं—

सत्रतानां कृशाङ्गानां वालवृद्धतपस्यिनाम् ।

स्त्रीणां तु न भवेद्विव्यं यदि धर्मस्त्ववेक्ष्यते ॥

इति, तदग्न्यम्बुविपयं, धटकोशादीनामपि प्रतिपेधे पूर्वोक्तवचन-
 विरोधात् । एवं च कृशादीनामग्न्यम्बुविपवर्ज्यानि दिव्यानि
 भवन्तीत्यनुसन्धेयम् । तथा लोहकारादीनामपि न सर्वाणि
 दिव्यानि भवन्तीत्याह कात्यायनः—

न लोहशिल्पनामप्तिं सलिलं नाम्बुसेविनाम् ।

मन्त्रयोगविदां चैव त्रिषं दद्याच्च न कर्त्तिः ॥

तण्डुलैर्न नियुज्ञीत प्राणिनं मुखरोगिणम् ॥

इति । पितामहोपि—

कुष्ठिनां वर्जयेदग्निं सलिलं श्वासकासिनाम् ।
पितृश्लेष्मवतां नित्यं विषं तु परिवर्जयेत् ॥
मद्यपस्त्रीव्यसनिनां कितवानां तथैव च ।
कोशः प्राङ्गैर्न दातव्यो ये च नास्तिकवृत्तयः ॥

इति । नारदोपि—

महापराधे निर्धर्मे कृतग्ने क्लीवकुत्सिते ।
नास्तिके दृष्टदोषे च कोशदानं विवर्जयेत् ॥

महापराधे पूर्वसिद्धमहापराधशालिनीत्यर्थः । एवश्च क्लीवस्य
अग्रयादिवत् कोशोपि वर्ज्य इत्यनुसन्धेयम् । यत्पुनः कात्यायने-
नोक्तं—

मातापितृद्विजगुरुवालस्त्रीराजवातिनाम् ।
महापातकयुक्तानां नास्तिकानां विशेषतः ॥
लिङ्गिनां प्रशठानां तु मन्त्रयोगक्रियाविदाम् ।
वर्णसङ्करजातानां पापाभ्यासप्रवर्तिनाम् ॥
एतेष्वेवाभियोगेषु निन्द्येष्वेव च यत्नतः ।
दिव्यं प्रकल्पयेन्नैव राजा धर्मपरायणः ॥

इति, तत्त्वेषां साक्षाद्विव्यकर्तृत्वनिषेधार्थं, न पुनर्दिव्येन परी-
क्षायाः । यतोऽनन्तरमेवोक्तं तेनैव—

एतैरेव नियुक्तानां साधूनां दिव्यं मर्हति ।

नेच्छन्ति साधवो यत्र तत्र शोध्यस्वकैर्नैः ॥

इति । दिव्यमर्हति राजा कल्पयितुमिति शेषः । तथाच स एव—
 एपु वादेषु दिव्यानि प्रतिपिद्धानि यत्नतः ।
 कारयेत् स्वजनैस्तानि नाभिशासं त्यजेन्मनुः ॥
 त्यजेत् उक्तप्रकारेण विशोधयेदिति शेषः । यत्पुनस्तेनोक्तं—
 अस्पृश्यधनदासानां म्लेच्छानां पापकारिणाम् ।
 प्रातिलोम्यप्रसूतानां निश्चयो न तु राजानि ॥
 तत्प्रसिद्धानि दिव्यानि संशये तेषु निर्दिशेत् ।
 इति, तत्त्वर्त्तियुक्तस्वजनालाभविषयमित्यवगन्तव्यम् ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां विवादिजात्यादितो दिव्यव्यवस्था

अथर्वुतो दिव्यव्यवस्था

तत्र पितामहः—

धट्ससर्वर्तुकः प्रोक्तो वाते वाति विवर्जयेत् ।

अग्निशशिरहेमन्तवर्षामु परिकीर्तिः ॥

शरद्धीष्मे तु सलिलं हेमन्ते शिशिरे विषम् ॥

इति । धटग्रहणं कोशस्यापि प्रदर्शनार्थम् । कोशस्तु सर्वदा
 देयः ‘तुला रुत्सार्वकालिको’ इति नारदस्मरणात् । कोशग्रहणं
 तण्डुलप्रभृतीनां प्रदर्शनार्थमित्युक्तं तद्व्याख्यातृभिः । तेनाग्रचम्बु-

विपाणामेवतुतो व्यवस्था । अत एव तेपामेव क्रुत्वन्तरप्रति-
पेधस्तेन दर्शितः—

न शति तोयसिद्धिस्त्वात् नोषणकालेऽग्निशोधनम् ।

न प्रावृषि विषं दद्यात्प्रवाते न तुलां नृपः ॥

इति । प्रवाते वातातिशय इखर्थः । विष्णुरपि—

‘न कुष्ठयसमर्थलोहकाराणामग्निर्देयः, शरद्धीप्ययोश्च न कुष्ठिपै-
त्तिकब्राह्मणानां विषं देयं, प्रावृषि च न श्लेष्मव्याध्यर्दितानां
भीरुणां श्वासकासिनामस्तुजीविनां चोदकं, हेमन्तशिशिरयोश्च
न नास्तिकेभ्यः कोशो देयः व्याधिमरणोपस्पृष्टे च’ इति । हेमन्त-
ग्रहणं पुष्यमासस्य प्रतिपेधार्थं, न पुनर्मार्गशीर्षस्त्वापि, तस्य शी-
तातिशयाभावेनोदकदिव्यविरोधित्वाभावात् । अत्र पितामहः—

चैत्रो मार्गशिराश्वैव वैशाखश्च तथैव च ।

एते साधारणा मासादिव्यानामविरोधिनः ॥

इति । अत एते मासास्सर्वदिव्यकाला भवन्तीर्थः ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां क्रतुतो दिव्यव्यवस्था.

अथ दिव्यदेशाः..

तत्र पितामहः—

प्राङ्गुखो निश्चलः कार्यः शुचौ देशे धट्सदा ।

इन्द्रस्थाने सभायां वा राजद्वारे चतुष्पथे ॥

इन्द्रस्थानं प्रख्यातदेवतायतनम् । ‘सभा राजकुलद्वारदेवायतन-
चत्वरे’ इति नारदस्मरणात् । अत्रव्यवस्थामाह कात्यायनः—

इन्द्रस्थानेऽभिशस्तानां महापातकिनां नृणाम् ।

नृपदोहप्रवृत्तानां राजद्वारे प्रयोजयेत् ॥

प्रातिलोम्यप्रसूतानां दिव्यं देयं चतुष्पथे ।

अतोऽन्येषु तु कार्येषु सभामध्ये विदुर्बुधाः ॥

इति । दिव्यमिति सामान्येनाभिधानात् धटस्यैवेयं देशव्यवस्था,
किंत्वनुक्तदेशविशेषाणामन्येपामपीसिवगन्तव्यम् । विहितदेशाद्य-
नादरे दिव्यप्रामाण्यहानिर्भवतीत्याह स एव—

अदेशकालदत्तानि विहिर्वासकृतानि च ।

व्यभिचारं सदाऽर्थेषु कुर्वन्तीह न संशयः ॥

वासः निवासः जनस्थानं, तस्माद्वाहिः निर्जनप्रदेश इति या-
वत् । अनेन जनसमक्षमेव दिव्यानि देयानीत्यर्थादुक्तम् । उक्तं
च पितामहेन—

प्रसक्षं दापयेदिव्यं राजा वाऽधिकृतोपि वा ।

ब्राह्मणानां श्रुतवतां प्रकृतीनां तथैव च ॥

अधिकृतः प्राढ्विवाकः ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां दिव्यदेशाः.

अथ धटनिर्माणविधिःः

तत्र नारदः—

खादिरं कारयेत्तत्र निर्वणं शुक्रवर्जितम् ।

शिंशुपां तदलाभे तु सालं वा कोटरैविना ॥

अञ्जनस्तिन्दुकीसारं निमिशो रक्तचन्दनम् ।

एवंविधानि काष्ठानि धटार्थं परिकल्पयेत् ॥

इति । एवंविधानीति वदन् पूर्वोक्तानामलाभे यज्ञियं वृक्षान्तरमपि भवतीति दर्शयति । दर्शितं च पितामहेन—

छित्वा तु यज्ञियं वृक्षं विधिवन्मन्त्रपूर्वकम् ।

प्रणम्य लोकपालेभ्यस्तुला कार्या मनीषिभिः ॥

मन्त्रस्सौम्यो वानस्पत्यच्छेदने जप्य एव तु ।

इति । सौम्यवानस्पत्ययोर्विकल्पः तुल्यकार्यत्वादिति कैश्चिदुक्तम् । तुलाग्रहणं तत्परिकरस्यापि प्रदर्शनार्थं, तेन पादस्तम्भाद्यर्थमपि वृक्षच्छेदनं कार्यम् । अत एव सपरिकरायास्तुलायाः प्रमाणमुक्तं तेनैव—

चतुर्हस्ता तुला कार्या पादौ कार्यौ तथाविधौ ।

अन्तरं तुलयोर्हस्तौ भवेदध्यर्थं एव वा ॥

पादौ तुलाधारकाष्ठाधारार्थौ स्तम्भौ, तथाविधौ चतुर्हस्तप्रमाणावित्यर्थः । एतच्च पादयोः प्रमाणं निखननीयहस्तद्रयादुपरितनभागस्य वेदितव्यम् । अतो निखननीयभागेन सहषड्हस्तौ भवतः । तथाच व्यासः—

हस्तद्रव्यं निखेयं तु प्रोक्तं मुण्डकयोद्वयोः ।

पद्मस्तं तु तयोः प्रोक्तं प्रमाणं परिमाणतः ॥

अक्षस्य तु प्रमाणं पादयोरन्तरालाभिधानेनैवार्थसिद्धमिति न पृथगुक्तम् । तेन पादस्तम्भमस्तकदेशात् वहिरनिस्तृतो यथाभवति तथा हस्तद्रयात् सार्वहस्ताद्ब्रह्मधिकोक्षः कार्य इत्यवगन्तव्यम् । हस्तः पुनश्चतुर्विशत्युङ्गल इति स्मृत्यन्तरे दर्शितः—

तिर्यग्यवोदराण्यष्टावूर्ध्वा वा त्रीहयस्त्रयः ।

प्रमाणमङ्गलस्योक्तं वितस्तिर्द्वादशाङ्गुला ॥

हस्तो वितस्तिर्द्वितयम् ।

इति । यावति तु स्थौल्ये कृते दार्ढ्यं भवति तावत् स्थौल्यं तुलादीनां कार्यं, विशेषास्मृतेः । आचाराद्ब्रा विशेषस्थौल्ये वेदितव्यः । तुलायां त्वपरे विशेषाः पितामहेन दर्शिताः—

चतुरथा तुला कार्या दृढा क्रिज्वी तथैव च ।

कटकानि च देयानि त्रिपु स्थानेषु यत्नतः ॥

कटकानि लोहवलयानि । त्रिपु स्थानेषु उपान्तयोर्मध्ये च । कटकानीखयोमयानामन्येपामप्युपलक्षणार्थं, तेनोपान्तयोरायसकीलकौ शिक्यपाशधारणार्थाविपुवद्रकाग्रो कर्कटकशङ्गसंनिभौ देयौ । मध्ये स्वायसपाशोऽक्षकाएते तुलायोजनार्थो देयः । तथाच नारदः—

चतुरथा स्थितिस्थानैर्धटकर्कटकादिभिः ।

इति । धटशब्देनात्र तुलामध्यसम्बन्धी पाशो लक्ष्यते । कर्कटक-
शब्देनात्र उपान्त्यकीलकौ साहश्यादुच्येते । तेनायमर्थः—

अयोमयैः पाशप्रभृतिभिः स्थितिहेतुभिस्तुलायां भवितव्यमिति ।
आदिशब्देनाक्षमध्येऽप्येकेन कर्कटकेन भवितव्यमिति दर्शयति ।
तथा स्तम्भादिस्थापनप्रकारोपि तेन दर्शितः—

दक्षिणोत्तरसंस्थानावुभावेकाग्र (कत्र) संयतौ ।

अन्तौ कृत्वा समे देशे तयोस्संस्थापयेत्तुलाम् ॥

अस्यार्थः—

समायां भूमौ दक्षिणोत्तरभावेन स्थितयोः पादस्तम्भयोरुभावन्तौ
एकत्र अक्षकाष्टे संघटितौ कृत्वा तयोः धटकाक्षकाष्टमध्ये तुलां
स्थापयेदिति । स्थापनं च तत्र कथं कार्यमित्यपेक्षिते स एवाह-

आयसेन तु पाशेन मध्ये संगृह्य धर्मवित् ।

योजयेत्तु सुसंयुक्तां तुलां प्रागपरायताम् ॥

प्रागपरायतां पूर्वपञ्चमदोर्धामित्यर्थः । प्रागग्रता च कार्येत्याह
पितामहः—

प्राङ्मुखो निश्चलः कार्यश्थुचौ देशे धटसदा ।

इति । निश्चलत्वसिध्यर्थमाह नारदः—

हस्तद्वयं निखेयं तु पादयोरुभयोस्तथा ।

इति । तथेति वदन् अन्यदपि किंचिद्द्वाङ्गभूतं तोरणादेकं का-
र्यमिति दर्शयति । दर्शितं च पितामहेन—

तोरणे तु तथा कार्ये पार्श्वयोरुभयोरपि ।
 धटादुच्चते स्यातां नित्यं दशभिरङ्गुलैः ॥
 अवलम्बौ च कर्तव्यौ तोरणाभ्यामधोमुखौ ।
 मृत्यौ सूत्रसम्बद्धौ धटमस्तकचुम्बकौ ॥
 धटं तु कारयेन्निसं पताकाध्वजशोभितम् ।
 विशालामुच्छृतां शुभ्रां धटशालां तु कारयेत् ॥
 यत्रस्थो नोपहन्येत वहिश्वण्डालवायसैः ।
 तत्रैव लोकपालादीन् सर्वदिक्षु निवेशयेत् ॥
 त्रिसन्ध्यं पूजयेच्चनान् गन्धमाल्यानुलेपनैः ।
 कवाटवीजसंयुक्तां परिचारकरक्षिताम् ॥
 मृत्पानीयाग्निसंयुक्तामशून्यां कारयेन्नृपः ॥
 इति । अत्र शालारचनादिकं धटधारणप्रयुक्तमेव नोत्पत्तिप्रयुक्त-
 मिति, धारणानिच्छायामननुग्रह्यमेवेति कैश्चिदुक्तम् ॥
 इति स्मृतिचन्द्रिकायां धटनिर्माणविधिः ॥

अथ सर्वदिव्यसाधारणविधिः.

तत्र वृहस्पतिः—

स्नेहात्कोधाल्लोभतो वा भेदमायान्ति साक्षिणः ।
 विधिदत्तस्य दिव्यस्य न भेदो जायते क्वचित् ॥

अतो दिव्यं विधिवदेयमियाभिप्रायः । विधिश्च पितामहेन
 दर्शितः—

दिव्येषु सर्वकार्याणि प्राण्डिवाकस्समाचरेत् ।

अध्वरेषु यथा अध्युरुस्सोपवासो नृपाङ्गया ॥

सर्वकार्याणि साधारणान्यसाधारणानि चेत्यर्थः । तत्र साधारणानि तेनैव दर्शितानि—

तत आत्राहयेदेवान्विधिनाऽनेन धर्मवित् ।

इति । अनेन वक्ष्यमाणेनेत्यर्थः । तेनैव विधिं दर्शयति—

प्राण्डुखः प्राञ्जलिभूत्वा प्राण्डिवाकस्ततो वदेत् ।

एत्येहि भगवन् धर्मं अस्मिन् दिव्ये समाविश ।

साहितो लोकपालैश्च वस्यादिसमरूद्घणैः ॥

इति । ततः दिव्योपकल्पनानन्तरमित्यर्थः । अस्मिन् दिव्य इति मन्त्रलिङ्गात् ,

आवाह्य तु धटे धर्मं पथादङ्गानि विन्यसेत् ।

इति तेनैवाभिधानाच्च । धटग्रहणमुपकल्पितदिव्योपलक्षणार्थं, सर्वदिव्येषु धर्मावाहनस्याङ्गविन्यासस्य च वक्ष्यमाणत्वात् । अङ्गानि विन्यसेदित्यस्यार्थः तेनैव दर्शितः—

इन्द्रं पूर्वे तु संस्थाप्य प्रेतेशं दक्षिणे तथा ।

वरुणं पश्चिमे भागे कुवेरं चोत्तरे तथा ॥

अग्न्यादिलोकपालांश्च कोणभागेषु विन्यसेत् ।

इन्द्रः पीतो यमशश्यामो वरुणः स्फटिकप्रभः ॥

कुवेरस्तु सुवर्णाभः ह्यग्निश्चापि सुवर्णभः ।

तथैव निकृतिशश्यामो वायुर्धूम्रः प्रशस्यते ॥

ईशानस्तु भवेद्रक्त एवं ध्यायेत्कमादिमान् ।
 इन्द्रस्य दक्षिणे पार्श्वे वसूनावाहयेद्गुधः ॥
 धरो ब्रुवस्तथा सोम आपश्चैवानेलोऽनलः ।
 प्रत्यूपश्च प्रभासश्च वसवोऽप्टौ प्रकीर्तिः ॥
 देवेशेशानयोर्मध्य आदिसानां तथाऽयनम् ।
 धाताऽर्यमा च मित्रश्च वस्त्रणोऽगुर्भगस्तथा ॥
 इन्द्रो विवस्यान् पूषा च पर्जन्यो दशमः स्मृतः ।
 ततस्त्वष्टा ततो विष्णुरजघन्यो जघन्यजः ॥
 इत्येते द्रादशादित्या नामाभिः परिकीर्तिः ।
 अग्नेः पश्चिमभागे तु रुद्राणामयनं विदुः ॥
 वीरभद्रश्च शम्भुश्च गिरिशश्च महायशः ।
 अजैकपादाहर्विर्धन्यः पिनाकी चापराजितः ॥
 भुवनाधीश्वरश्चैव कपाली च विशांपतिः ।
 स्थाणुर्भगश्च भगवान् रुद्रास्त्वेकादश स्मृताः ॥
 प्रेतेशरक्षोमध्ये च मातृस्थानं प्रकल्पयेत् ।
 ब्राह्मी माहेश्वरी चैव कौमारी वैष्णवी तथा ॥
 वाराही चैव माहेन्द्री चामुण्डा गणसंयुता ।
 निर्झितेरुत्तरे भागे गणेशायतनं विदुः ॥
 वस्त्रणस्योत्तरे भागे मरुतां स्थानमुच्यते ।
 गगनस्पर्शनो वायुरनिलो मारुतस्तथा ॥

प्राणः प्राणेशसीवौ च मृतोऽष्टौ प्रकीर्तिः ।

धटस्योत्तरभागे तु दुर्गमावाहयेद्बृधः ॥

इति । अत्रापि पूर्ववद्धदग्रहणमुपकालिपतादेव्योपलक्षणार्थम् ।

एवं यथास्थानमावाहितानां देवानां पूजनं कुर्यात् । तथाच

स एव—

एतासां देवतानां तु स्वनाम्ना पूजनं विदुः ।

इति । तत्र च क्रममाह स एव—

भूपावसानं धर्मोय दत्त्वा चार्ध्यादिकं क्रमात् ।

अर्ध्यादि पश्चादङ्गानां भूपान्तमुपकल्पयेत् ॥

अङ्गीनां इन्द्रादिदुर्गान्तानां मित्यर्थः । तेपामर्ध्याद्युपकल्पनं पदा-

र्थानुसमयेन कार्यं, न काण्डानुसमयेन, तथात्वे प्रयोगवचनावगत-

सहत्ववाधापत्तेः । दुर्गायै भूपणं दत्त्वा धर्मस्येन्द्रादिदुर्गान्तानां च

गन्धादिपरिचर्या पूर्ववत्कुर्यात् । तथाच स एव—

गन्धादिकां निवेद्यान्तां परिचर्या प्रकल्पयेत् ।

इति । ततश्चतस्रपु दिक्षु चतुर्भिर्होमः कर्तव्यः । तथाच स एव—

चतुर्दिक्षु तथा होमः कर्तव्यो वेदपारगैः ।

आज्येन हविपा चैव समिद्द्विर्होमसाधनैः ॥

सावित्र्या प्रणवेनाथ स्वाहान्तेनैव होमयेत् ।

इति । लौकिकमध्ये चतुर्दिक्षु प्रतिष्ठाप्यैकैकस्यां दिश्यैकैकः

क्रत्विक् समिदाज्यचरून् प्रसेकमष्टोत्तरशतं तत्सवितुरिति

मन्त्रेणोभयतः प्रणवेन स्वाहाकारान्तेन जुहुयादित्यर्थः । यद्य
प्यत्र सङ्घचा नोक्ता, तथाऽपि,—

अनुक्तसङ्घचा यत्र स्याच्छतमष्टोत्तरं स्मृतम् ।

इति स्मृत्यन्तरात् सिद्धेत्यवधेयम् । एतत्सर्वे पूर्वाङ्गे कर्तव्यं
तस्य प्रधानकालत्वात् । तथाच नारदः—

अहोरात्रोपेते स्नाते आर्द्धवाससि मानवे ।

पूर्वाङ्गे सर्वादिव्यानां प्रदानमनुकीर्तिंतम् ॥

यतु याज्ञवल्क्येनोक्तं—

सचेलस्नातमाहूय सूर्योदय उपोषितम् ।

कारयेत्सर्वादिव्यानि नृपत्राद्यणसंनिधौ ॥

इति । तत्र सूर्योदयपदेन पूर्वाङ्ग एव वचोभङ्गचा विहित इत्यव-
गन्तव्यम् । पूर्वाङ्गश्चादित्यवारान्वित एव ग्राहः, शिष्ठाचार-
बलात् । होमादनन्तरं पितामहः—

यं चार्थमभियुक्तस्याल्लिखित्वा तं तु पत्रके ।

मन्त्रेणानेन सहितं तत्कार्यं तु शिरोगतम् ॥

अनेन वक्ष्यमाणेनेत्यर्थः । तमेव मन्त्रं दर्शयति—

आदित्यचन्द्रावनिलोऽनलश्च

चौर्भूमिरापो हृदयं यमश्च ।

अहश्च रात्रिश्च उभे च सन्ध्ये

धर्मश्च जानाति नरस्य वृत्तम् ॥

इति । अयं च विधिः सर्वदिव्यसाधारण इत्याह स एव—

इमं मन्त्रविधिं कृत्स्नं सर्वदिव्येषु योजयेत् ।

आवाहनं च देवानां तथैव परिकीर्तिम् ॥

धर्मावाहनादि शोध्यशिरसि पत्रारोपणान्तं सर्वदिव्येषु कर्त-
व्यमित्यर्थः । तथा सर्वदिव्येषु प्रयोगावसाने कृत्विगादिभ्यो
दक्षिणां तुष्टिकर्णि दद्यात् ॥ तथाच स एव—

कृत्विक्पुरोहिताचार्यान् दक्षिणाभिश्च तोपयेत् ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां सर्वदिव्यसाधारणविधिः..

अथ धटारोपणविधिः.

तत्र नारदः—

शिक्यद्रयं समासज्य धटकर्कटयोर्दृढम् ।

एकत्र शिक्ये पुरुपमन्यत्र तुलयेच्छिलाम् ॥

विधिवन्निर्मितधटकर्कटकद्रये शिक्यद्रयपाशौ समासज्येत्यर्थः ।

शिलाग्रहणं मृदादेरुपलक्षणार्थम् । अत एव पितामहः—

शिक्यद्रयं समासज्य पार्वयोरुभयोरपि ।

प्रागग्रान् कल्पयेदर्भान् शिक्ययोरुभयोरपि ॥

पश्चिमे तोलयेत्कर्तृनन्यस्मिन्मृत्तिकां शुभाम् ।

इष्टकाभस्मपापाणकपालास्थिविर्जिताम् ॥

इति । इष्टकापापाणयोर्मृदा सह समुच्चयो निवार्यते न तु विकल्पः,
तयोरपि विहितत्वात् । तथाच नारदः—

पिटकं पूरयेत्तस्मिन्नष्टकाग्रावपांसुभिः ।

इति । इष्टकाभिः ग्रावभिः पांसुभिर्वेत्यर्थः । मांपैर्वा पिटकं पूरयेत्, ‘मापराशिमथापि वा’ इति स्मृत्यन्तरवचनात् । एवं च शिलामृत्तिकेष्टकाग्रावपांसुमापाणां प्रतिमानत्वे विकल्पो वेदितव्यः । अत एव नारदेनोक्तं—

मृत्पिण्डमभिशस्तं च तुलायां धारयेत्समम् ।
धारयेदुत्तरे पार्श्वे पुरुषं दक्षिणे शिलाम् ॥

इति । उत्तरे पार्श्वे इस्येतदक्षिणीदगायतत्वेन निर्मिततुलाविषयम् । यद्यपि तथा निर्माणं पूर्वमनुपदिष्ट, तथाऽप्यस्मादेव वचनात् पूर्वापरसंस्थानौ पादस्तम्भौ कृत्वोदगग्रा तुला कदाचित् कार्येत्यर्थात्सिद्धमिति न कश्चिद्विरोधः । तुलां धारयेद्विषिणगादीनामन्यतम् इति शेषः । तथाच विष्णुः—“तां च वणिक्सुवर्णकारकांस्यकाराणामन्यतमो विभृयात्” इति । तां तुलामित्यर्थः । अन्यतमेन धृतायाः समतानिरीक्षणार्थं राजा ते सर्वे नियोक्तव्याः । तथाच पितामहः—

परीक्षका नियोक्तव्याः तुलामानविशारदाः ।
वणिजो हेमकाराश्च कांस्यकारास्तथैव च ॥

नियुक्ताश्च समतां निरीक्षेन् । तथाच नारदः—

सुवर्णकारा वणिजः कुशलाः कांस्यकारकाः ।
तां तुलामन्वेक्षेन् तुलाधारणकोविदाः ॥

निरीक्षकान् प्रसाह पितामहः —

कार्यः परीक्षकैर्नित्यमवलम्बसमो धटः ।

उदकं च प्रदातव्यं धटस्योपरि पाण्डितैः ॥

यस्मिन्न पुत्रे तोयं स विज्ञेयः समो धटः ॥

इति । तोरणयोर्लम्बमानौ मृण्याववलम्बौ तयोस्सम्बन्धः कट-
कद्योपरिभागेन समो यस्य सोऽवलम्बसमो धटः । तथाच
नारदः —

प्रथमारोहणे ग्राहां प्रमाणं निपुणैस्सह ।

तुलाशिरोभ्यां तुल्यं तु तोरणन्यस्तलक्षणम् ॥

समताऽवधारणानन्तरं विष्णुः—“ प्रतिमानपुरुषौ समधृतौ सु-
चिद्वितौ कृत्वा पुरुषमवतारयेत् ” इति । सुचिद्वितौ समताद-
शायां येष्ववयवेषु शिक्यरज्जवसंयुक्तास्तत्र तत्र पाण्डुरेखा-
ङ्किताविसर्थः । अवतारणानन्तरं पितामहः—

तोलयित्वा नरं पूर्वं पश्चात्मवतार्य तु ।

धटं तु कारयेन्नित्यं पताकाध्वजशोभितम् ॥

इति । एवमुपकल्पनानन्तरं धर्मावाहनादे शोध्यशिरसि पत्रा-
रोपणान्तं सर्वदिव्यसाधारणविधिं कुर्यात् । तथाच स एव—

इमं मन्त्रविधिं कृतस्तं सर्वदिव्येषु योजयेत् ।

आवाहनं च देवानां तथैव परिकल्पयेत् ॥

इति । तत्र धर्माराधनमाधनेषु विशेषमाह नारदः—

रक्तेर्गन्थैश्च मालयैश्च दध्यपूपाक्षतादिभिः ।
 अर्चयेत् धटं पूर्वं ततशिशष्टांस्तु पूजयेत् ॥
 इति । धटं धयाधिष्ठितं धर्मं, शिष्टान् इन्द्रादीन् । शोध्यशिरसि
 पत्रारोपणानन्तरं पितामहः—

धटमामन्वयेच्चैवं विधिनाऽनेन शास्त्रवित् ।
 त्वं धट ब्रह्मणा सृष्टः परीक्षार्थं दुरात्मनाम् ॥
 धकाराद्धर्ममूर्तिस्त्वं टकारात्कुटिलं नरम् ।
 धृतो भावयसे यस्माद्दृष्टेनाभिधीयसे ॥
 इति । शास्त्रवित् प्राण्डिवाकः,
 दिव्येषु सर्वकार्याणि प्राण्डिवाकस्समाचरेत् ।
 इति तेनैवोक्तत्वात् । ततः शोध्योपि तं धटमामन्वयेत् । तथाच
 याज्ञवल्क्यः—

तुलाधारणविद्वद्विरभियुक्तस्तुलाश्रितः ।
 प्रतिमानसमीभूतो रेखां कृत्वाऽवतारितः ॥
 त्वं तुले सत्यधामाऽसि पुरा देवैर्विनिर्मिता ।
 तत्सत्यं वद कल्याणि संशयान्मां विमोचय ॥
 यद्यस्मि पापकृन्मातः ततो मां त्वमधो नय ।
 गुद्धश्चेद्रमयोर्ध्वं मां तुलामियभिमन्वयेत् ॥
 इति । त्वं तुले इत्यादिना ऊर्ध्वं मामित्यन्तेन मन्त्रेण पुनरारोपणात्
 प्राकुलामभिमन्वयेत् शोध्य इसर्थः । ततस्तं प्राण्डिवाकः पुनरारो-
 पयेत् ।

तथाच नारदः—

समयैः परिगृह्याथ पुनरारोपयेन्नरम् ।

निवाते वृष्टिरहिते शिरस्यारोप्य पत्रकम् ॥

समयैः परिगृह्य तुलाधारकं शपथैर्नियम्येत्यर्थः । शपथाश्च तेनैव दर्शिताः—

ब्रह्मघो ये स्मृता लोका ये लोकाः कूटसाक्षिणः ।

तुलाधारस्य ये लोकास्तुलां धारयतो मृपा ॥

इति । पुनरारोपणानन्तरं नारदः—

तस्मिन्वेव कृते लक्ष्ये लक्ष्यं कृत्वा द्रिजोत्तमः ।

धर्मपर्यायशब्देन धट इत्यभिधीयसे ॥

त्वं वेत्सि सर्वभूतानां पापानि सुकृतानि च ।

त्वमेव देव जानीपे न विदुर्यानि मानवाः ॥

व्यवहाराभिशस्तोऽयं मानवस्तोल्यते त्वया ।

तदेनं संशयारुढं धर्मतस्त्रातुर्महसि ॥

देवासुरमनुष्याणां सत्ये त्वमतिरिच्यसे ।

सत्यसन्धोसि भगवञ्छुभागुभविभावनैः ॥

आदिसचन्द्रावनिलोऽनलश्च ।

द्यौर्भूमिरापो हृदयं यमश्च ॥

अहश्च रात्रिश्च उभे च सन्ध्ये ।

धर्मश्च जानाति नरस्य वृत्तम् ॥

इति । शोध्यं शिव्ये यथासंनिवेशं निधाय धर्मेत्यादि वृत्तमित्यन्तं प्राद्विवाको वदेदित्यर्थः । मन्त्रोच्चारणानन्तरं पितामहः—

ज्योतिर्वित् ब्राह्मणश्रेष्ठः कुर्यात्कालपरीक्षणम् ।
विनाड्यः पञ्च विज्ञयाः परीक्ष्याः कालकोविदैः ॥
साक्षिणो ब्राह्मणश्रेष्टाः यथादृष्टार्थवादिनः ।
ज्ञानिनः शुचयोऽलुब्धाः नियोक्तव्याः नृपेण तु ॥
तेषां वचनतो गम्यशुद्धयशुद्धिविनिर्णयः ॥

इति । त्रिशतगुर्वक्षरोच्चारणकालः पञ्चविनाड्यात्मको भवति । तथाच स्मृत्यन्तरं—

दशगुर्वक्षरः प्राणः पट्प्राणस्त्यादिनाडिका ।

इति । एवं च ज्योतिर्विद्वाह्यणो गुर्वक्षरोच्चारणेन पञ्चविनाड्यात्मककालमानं कुर्यात् । शोध्यस्तावत्कालं तुलामारुद्धासीत । तस्मिन् काले जयपराजयलक्षणैशुद्धयशुद्धिविनिर्णयं नियुक्ता साक्षिणः कुर्यारीति पूर्वोक्तवचनानामर्थः प्रत्येतव्यः । कानि पुनर्जयपराजयलक्षणानीत्यपेक्षिते नारदः—

तुलितो यदि वर्धेत विशुद्धस्त्यान्न संशयः ।

समो वा हीयमानो वा न विशुद्धो भवेन्नरः ॥

यत्पुनः पितामहेनोक्तं—

हीयमानो न शुद्धः स्यादेकेषां तु समोऽशुचिः ।

अल्पपापस्समो ज्ञेयो वहुपापस्तु हीयते ॥

इति । तत्रैकेपामिति पूजनार्थं, न तु स्वमते समस्यशुद्धित्वयोत्-
नार्थम् । अल्पपापिनोप्यशुचित्वात् । तेन हीयमानसमयोः परा-
जये न कथित्वादिशेषः । दण्डे प्रायश्चित्ते च परं विशेषः, दण्ड-
प्रायश्चित्तयोर्दोषानुसारित्वात् । यत्कृतं वृहस्पतिना—

धटेऽभियुक्तस्तुलितो हीनश्चेद्वानिमाप्नुयात् ।

तत्समस्तु पुनस्तोल्यो वर्धितो विजयी भवेत् ॥

इति । तस्यायमर्थः—समस्याशुचित्वानिश्चयो न प्रथमतोलनपर्याये
कार्यः, किंतु पुनस्तोल्यमानस्य तु यदि समतैव भवति तदानी-
मशुद्धिरवधारणीयेति । एवं शिक्ष्यच्छेदादावपि पुनस्तोल्यमान-
स्य शुद्धिरशुद्धिर्वाऽवधारणीया । तथाच कात्यायनः—

शिक्ष्यच्छेदे तुलाभङ्गे तथाऽपि तु गुणस्य वा ।

शुद्धेस्तु संशये चैव परीक्षेत पुनर्नरम् ॥

शुद्धेस्तु संशयो नारदेन प्रपञ्चितः—

तुलाशिरोभ्यामुद्धान्तं विच्चलं न्यस्तलक्षणम् ।

यदा वायुप्रपन्नोऽसौ गच्छत्यूर्ध्वमधोपि वा ॥

निर्मुक्तस्सहस्रा वाऽपि तदा नैकतरं व्रजेत् ॥

इति । अयमर्थः— यदा तुलान्तौ तिर्यक् प्रचलितौ, यदा
च समताज्ञानार्थन्यस्तमुदकादि चलितं, यदा च वायुना-
प्रेरिता तुला ऊर्ध्वमधश्च कम्पने, यदा च तुला धारकेण

हस्तात्प्रमुच्यते तदा जयं पराजयं वा न निश्चिन्तुयादिति ।
यत्पुनस्तेनोक्तं—

कक्ष्यच्छेदे तुलाभङ्गे धटकर्कटयोस्तथा ।

रज्जुच्छेदेऽक्षभङ्गे च मूर्छितः शुद्धिमाप्नुयात् ॥

इति, तदपरिदृश्यमानकारणकशिक्यच्छेदादिविषयं, दैविकस्यैव
शिक्यच्छेदादेः शुद्धिकाणत्वात् । तत्र पितामहः—

शंसन्ति साक्षिणस्सर्वे शुद्धयशुद्धी नृपे तथा ।

सद्दिः परिवृतो राजा शुद्धमाहूय पूजयेत् ॥

ऋत्विक्पुरोहिताचार्यान् दक्षिणाभिश्च तोषयेत् ।

एवं कारयिता राजा भुक्ता भोगान् मनोरमान् ॥

महतीं कीर्तिमाप्नोति ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ इति.

इति स्मृतिचन्द्रिकायां धटारोपणविधिः

अथाग्निविधिः.

तत्र पितामहः—

अग्नेर्विधिं प्रवक्ष्यामि यथावच्छास्त्रचोदितम् ।

कारयेन्मण्डलान्यष्टौ पुरस्तान्नवर्मं तथा ॥

प्रख्यातदेवतायतनादिविहितदेशे भूशुद्धिमुद्धननावोक्षणाभ्यां
कृत्वा तत्र नव मण्डलानि प्रागपवर्गाणि प्राढ्विवाकः सोपवासो
नृपाङ्गया प्रवृत्तः कुर्यादित्यर्थः । तानि च गोमयेन कार्याणि—

गोमयेन कृतानि स्युराद्रिः पर्युक्षितानि च ॥
 इति तेनैव स्मृतत्वात् । तेषामन्तरालपरिमाणे उभे अपि याज्ञ-
 वल्क्येन दर्शिते—

पोडशाङ्गुलं ज्ञेयं मण्डलं तावदन्तरम् ।

इति । मण्डलानि तेषामन्तरालानि च प्रस्येकं पोडशाङ्गुलपरिमा-
 णानि कार्याणीत्यर्थः । मण्डलदेवतास्तु पितामहेन दर्शिताः—

आग्नेयं मण्डलं त्वाचं द्वितीयं वारुणं स्मृतम् ।

तृतीयं वायुदेवसं चतुर्थं यमदेवतम् ॥

पञ्चमं त्विन्द्रदेवत्यं पष्टुं कौवेरमुच्यते ।

सप्तमं सोमदेवसं सावित्रं त्वष्टुमं तथा ॥

नवमं सर्वदेवस्यमिति दिव्याविदो विदुः ।

इति । आग्निरत्र पूज्यत इसाग्नेयम्, हविष्टेन मूक्तत्वेन वा मण्डल
 स्याग्नेयत्वासम्भवात् । एवं वारुणत्वादिकमपि मण्डलस्य पूजा
 धिकरणतया द्रष्टव्यम् । तेन ‘प्रैतु होतुश्चमसः’ इत्यादिप्रैषमन्त्र-
 स्थ्या होतुश्चमस इत्यादिसमाख्यया होत्रादीनां तत्र चमसभक्ष
 प्राप्तिवदाग्नेयादिसमाख्यैवाग्न्यादीनां तत्र तत्र मण्डले पूजनं
 कार्यमित्यस्मादेव वचनात् प्रसिद्धम् । अतो मण्डलानां प्रोक्षणा-
 नन्तरं मण्डलाधिदेवतापूजनं कुर्यात् । ततः प्रतिमण्डलं प्रागग्रान्
 कुशान् क्षिपेत्.

मण्डले मण्डले देयाः कुशाश्शास्त्रप्रचोदिताः ।

इति तेनैव स्मृतत्वात् । ततः प्रथममण्डलादक्षिणतोऽनतिदूरे
लौकिकग्रन्थे प्रतिष्ठाप्य शान्तिहोमं कुर्यात् ।

शान्त्यर्थं जुहुयादग्नौ वृतमष्टोत्तरं शतम् ।

इति स्मरणात् । होमश्च ‘अग्नये पावकाय स्वाहा’ इत्यनेन मन्त्रेण
कार्यं इत्युक्तं व्याख्यातुभिः । ततस्तास्मिन् अग्नौ लोहपिण्डं
तापयेत् । तथाच पितामहः—

अश्रीहीनं समं कृत्वा अष्टाङ्गुलमयोमयम् ।

पिण्डं तु तापयेदग्नौ पञ्चाशत्पलकं समम् ॥

समं अनिन्द्रोन्नतम् । पुनस्समग्रहणं समन्तात्तापयेदिति विधा-
नार्थम् । पोडशपलकं वा पिण्डं तापयेत् । “अथ सप्ताश्वत्थ-
पर्णान्तरितं पोडशपलमग्निवर्णं लोहपिण्डमञ्जलिनाऽदाय
सप्तमर्यादां गच्छेत्” इति शङ्खलिखितस्मरणात् । तापनं तु लोह-
कारेण कार्यमित्याह नारदः—

जात्यैव लोहकारो यः कुशलश्चाग्निकर्मणि ।

दृष्टप्रयोगश्चान्यत्र तेनायोऽग्नौ तु तापयेत् ॥

दृष्टप्रयोगश्चान्यत्रेत्यनेन यथा लोके लोहशुद्धयर्थं सुतसं लोहमुद-
के निक्षिप्य पुनस्सन्ताप्योदके निक्षिप्य पुनस्सन्तापनं लोहे-
कार्यसिद्धयर्थं क्रियते तथाऽत्रापि कर्तव्यमिति दर्शितम् । तत्र
तृतीयतापे वर्तमाने धर्मावाहनादि शोध्यशिरसि पत्रारोपणान्तं
सर्वदिव्यसाधारणविधिं कुर्यात् । तथाच पितामहः—

इमं मन्त्रविधिं कृत्स्नं सर्वदिव्येषु योजयेत् ।

आवाहनं च देवानां तथैव परिकल्पयेत् ॥

इति । तत्र धर्माराधनसाधनेषु विशेषमाह स एव—

तत्र पूजां हुताशस्य कारयेन्मनुजाधिपः ।

रक्तचन्दनधूपाभ्यां रक्तपुष्पैस्तथैव च ॥

इति । हुताशस्य लोहपिण्डाग्रावावाहितस्य धर्मस्येति यावत् ।

रक्तचन्दनं च धूपश्च रक्तचन्दनधूपौ, ताभ्याम् । इन्द्राद्याराधन-

साधनेषु नायं नियमः, हुताशस्येति विशेषितत्वात् । शिरस्या

रोपेते प्रतिज्ञापत्रे सत्यनन्तरं शोध्यस्य कर्तव्यमाह हारीत—

प्राङ्मुखस्तु ततस्तिष्ठेत् प्रसारितकराङ्गुलिः ।

आद्विवासाशुचिश्चैव शिरस्यारोप्य पत्रकम् ॥

स्थितिश्चाद्यमण्डले कर्तव्या ।

पश्चिमे मण्डले तिष्ठेत् प्राङ्मुखः प्राङ्गुलिशुचिः ॥

इति पितामहस्मरणात् । शोध्यस्य प्राद्विवाकस्य च कर्तव्यमाह
विष्णुः—

करौ विमृदितव्रीही तस्यादावेव लक्षयेत् ।

इति । विमृदिता व्रीहयो याभ्यां तौ विमृदितव्रीही । अनेन
कराभ्यां व्रीहिमर्दनं कृत्वा शोध्यः प्रसारितकराङ्गुलिस्स्या-
दिसर्थादुक्तम् । लक्षयेदित्यस्यार्थो नारदेन प्रपञ्चितः—

लक्षयेत्स्य चिह्नानि हस्तयोरुभयोरपि ।

प्राकृतानि च गूढानि सत्रणान्यत्रणानि च ॥

अग्रिधारणात् प्राक्तनान्येतानीति ज्ञापनार्थं तस्य शोध्यस्य
करद्वयस्थितव्रणादिस्थानेषु अलक्षकादिरसेन हंसपदानि कुर्या-
दिसर्थः । तथाच स एव—

हस्तक्षतेषु सर्वेषु कुर्याद्दंसपदानि तु ।
इति । ततः कर्तव्यमाह याज्ञवल्क्यः—

करौ विमृदितव्रीही लक्षयित्वा ततो न्यसेत् ।
सप्ताश्वत्थस्य पर्णानि तावत्सूत्रेण वेष्टयेत् ॥

विष्णुरपि—“ततः प्राङ्गवस्य प्रसारितभुजहृयम्य सप्ताश्वत्थ-
स्य पत्राणि करयोर्दद्यात्, तानि च करद्वयसहितानि सूत्रे-
ण वेष्टयेत्” इति । उभयत्रापि ततशब्देनेदं ज्ञायते—हस्ताङ्क-
नपत्रन्यसनयोर्मध्ये यत्स्मृत्यन्तरोक्तं होमादि तदस्मिन् मते न
कर्तव्यमिति । एवंच यदुक्तं नारदेन—

कृत्वैवमभिशस्तस्य प्रथमं हस्तलक्षणम् ।
शान्त्यर्थं जुहूयान्मन्त्रैर्घृतेनाग्नौ यथाविधि ॥

तर्पितेष्वथ देवेषु लोकपालेषु चैव हि ।

आदित्याभिमुखो भूत्वा इमं मन्त्रमुदीरयेत् ॥

त्वमग्ने सर्वभूतानामन्तश्चरसि साक्षिवत् ।

हव्यं वहसि देवानां हुतः शान्तिं प्रयच्छसि ॥

प्रच्छन्नानि मनुष्याणां पापानि सुकृतानि च ।

त्वमेव देव जानीषे न विदुर्यानि मानवाः ॥

ब्यवहाराभिशस्तोऽहं वदे तिष्ठामि संशये ।

तस्मान्मां संशयारुदं धर्मतत्त्वातुमर्हसि ॥
एवमुक्तवतस्तस्य प्राङ्गुखस्य तु धीमतः ।
पत्रैरञ्जलिमापूर्य आश्वत्यस्सप्तभिस्समैः ॥

इति । मन्त्रैः ‘आकृष्णेन’ इत्यादिभिः नवाभिः ग्रहप्रकाशकैः । देवे पु वस्त्वादिस्त्रुदेषु लोकपालेषु च तत्तत्त्वान्नाम् हुतघृताद्याहुतिभिः स्तर्पितेषु सत्स्वित्यर्थः । तदेतत्सर्वं वैकल्पिकामिति मन्तव्यम् । यत्तु पत्रविशेषणमुक्तं समैरिति तन्नित्यं, तेन पक्षद्वयेऽपि समपरिमाणैः पत्रैर्भवितव्यम् । तथा वेष्टनसूत्रेष्वपि विशेषस्तेन दर्शितः—

वेष्टयीत सितैर्हस्तौ सप्तभिस्सूत्रतन्तुभिः ।

इति । सितैः श्वेतैरित्यर्थः । यत्तु स्मृत्यन्तरं—

अयस्तस्तं तु पाणिभ्यामर्कपत्रैस्तु सप्तभिः ।
अन्तर्हितं हरन् शुद्धस्त्वदग्धस्सप्तमे पदे ॥

इति, तदश्वत्थपत्रालाभविषयम् । यदाह पितामहः—

पिष्पलाज्जायते वह्निः पिष्पलो वृक्षराद् स्मृतः ।
अतस्तस्य तु पत्राणि हस्तयोर्निक्षिपेद्बृथः ॥

इति । यस्मात् प्रशस्तोऽश्वत्थः तस्मात्पत्राण्येव सति सम्भवे ग्राहाणीत्यर्थः । शमीपत्रादीनि पुनः पूर्वोक्तपत्रैस्सह समुच्चीयन्ते । तथाच स्मृत्यन्तरं—

सप्त पिष्पलपत्राणि शमीपत्राण्यथापि वा ।

दूर्वायास्सप्त पत्राणि दद्यात्तांश्चाक्षतान्नयसेत् ॥

तथा कुसुमानि च न्यसेत्—

सप्त पिपलपत्राणि अक्षतान् सुमनोदधि ।

इति पितामहस्मरणात् । सुमनसः कुसुमानि । ततस्तप्तलोहापि-
ष्टे प्राद्विवाकः ‘त्वमग्ने देवाः’ इत्यादिना ‘महानल’ इत्यन्तेन
मन्त्रेण लोहपिण्डस्थमग्निमभिमन्त्रयेत् ।

तथाच पितामहः—

तापेते तु ततः पश्चात् अग्निमावाहयेच्छुचिः ।

आवाहनं तु देवानां कृत्वा पूर्वविधानवित् ॥

त्वमग्ने देवाश्चत्वारस्त्वं च यज्ञेषु हूयसे ।

त्वं मुखं सर्वदेवानां त्वं मुखं ब्रह्मवादिनाम् ॥

जठरस्थो हि भूतनां ततो वेत्सि शुभाशुभम् ।

पापं पुनासि वै यस्मात्तस्मात्पावक उच्यसे ॥

पापेषु दर्शयात्मानमार्चिष्मान् भव पावक ।

अथवा शुद्धभावेषु शीतो भव महानल ॥

इति । देवानां धर्मादीनामावाहनग्रहणमावाहनादेशोध्यकरसं-
स्कारकुसुमानिधानान्तस्य कर्मण उपलक्षणार्थम् । विष्णुस्तु लो-
हपिण्डस्थायत्रभिमन्त्रणे मन्त्रान्तरमाह—

त्वमग्ने सर्वभूतानामन्तश्चरसि साक्षिवत् ।

त्वमेवाग्ने विजानीपे न विदुर्यानि मानुषाः ॥

व्यवहाराभिशस्तोऽयं मानुपश्शुद्धिमिच्छति ।

तदेन संशयादस्माद्भर्तस्त्रातुमर्हसि ॥

समुच्चयेनास्य मन्त्रस्य अभिमन्त्रणसाधनत्वं न पुनर्विकल्पेन, प्रार्थनीयार्थस्य शोध्यव्यक्तिविशेषनिष्टुतया प्रकाशकत्वेन भिन्नकार्यत्वात् । यत्तु—

तृतीयतांपे संतसं ब्रूयात् सभ्यपुरस्कृतम् ।

गृण्वम् मानवं धर्मं लोकपालैरधिष्ठितम् ॥

त्वमग्रे सर्वदेवानां पवित्रं परमं मुखम् ।

त्वमेव सर्वभूतनां हृदिस्थो वेत्सि चेष्टितम् ॥

सत्यानृते च जिह्वा वा त्वत्ससमुपलभ्यते ।

देवादिभिरिदं प्रोक्तं नान्यथा कर्तुमर्हसि ॥

अनेनासाविदं प्रोक्तो मिथ्यावादमसौ वदेत् ।

सर्वथा च यथा मिथ्या तथाऽग्ने धारयाम्यहम् ॥

स एष त्वां धारयति सत्येनानेन मानवैः ॥

सत्यवाक्यस्य चास्य त्वं शरीतो भव हुताशन ।

मृषावाक्यस्य पापस्य दह हस्तौ च पापिनः ॥

इति । यत्तु नारदोक्तमग्न्यभिमन्त्रणं तत् विष्णुपितामहोक्तेनाग्न्यभिमन्त्रणेन विकल्प्यते, एकार्थत्वात् । यदा नारदोक्ताग्न्यभिमन्त्रणं क्रियते तदाऽभिमन्त्रणानन्तरं कर्तव्यमाह स एव—

अपुमर्थं च पत्रस्थमभियुक्तं यथार्थतः ।

संश्राव्य मूर्ध्नि तस्यैव न्यस्य देयो यथाक्रियम् ॥

पूर्वोक्ताभिमन्त्रणमन्त्वार्थं शिरसि निहितपत्रस्थमन्त्वार्थं च संश्राव्य

तत्पत्रं यथास्थानं निधाय लोहपिण्डे देय इतर्थः। यदा तु विष्णु-
पितामहोक्ताश्रमभिमन्त्रणं क्रियते तदा तस्मित् कृते कर्तव्यमाह
पितामहः—

ततस्तं समुपादाय राजा धर्मपरायणः ।

संदंशेन नियुक्तो वा हस्तयोस्तस्य निष्ठिपेत् ॥

संदंशेन तं लोहपिण्डं समुपादायेत्यन्वयः । नियुक्तः प्राण्डिवाकः ।
निष्ठेपणात् प्राक् शोध्यस्य पक्षद्रयेऽपि कर्तव्यमाह याज्ञवल्क्यः—

त्वमग्ने सर्वभूतानामन्तश्चरसि पावक ।

साक्षिवत्पुण्यपापेभ्यो ब्रूहि सत्यं कवे मम ॥

तस्येत्युक्तवतो लोहं पञ्चाशत्पालिकं समम् ।

अग्निवर्णं न्यसेत्पिण्डं हस्तयोरुभयोरापि ॥

इत्युक्तवतः पूर्वोक्ताश्रमभिमन्त्रणं कृतवतस्तस्य शोध्यस्येत्यर्थः ।
न्यस्ते लोहपिण्डे शोध्यस्य कर्तव्यमाह स एव—

स तमादाय सप्तैव मण्डलानि शनैर्वजेत् ॥ इति ।

अस्यार्थो विष्णुना विवृतः—

“तमादाय नातिद्वुतं न च विलम्बितं मण्डलेषु पदन्यासं कुर्वन्
वजेत्” इति । मण्डलेषु द्वितीयादिष्वष्टमान्तेष्वित्यर्थः । तथा च
नारदः—

हस्ताभ्यां तं समादाय प्राण्डिवाकसमीरितः ।

स्थित्वैकास्मिस्ततोऽन्यानि वजेत्सप्त त्वजिक्षणः ॥

असंभ्रान्तः शनैर्गच्छेत् अकुद्धस्सोऽनलं प्रति ।

न पातयेत्तामप्राप्य या भूमिः परिकल्पिता ॥

न मण्डलमतिक्रामेन्न चार्वाक् स्थापयेत्पदम् ।

मण्डलं चाष्टमं गत्वा ततोऽग्निं विसृजेन्नरः ॥

इति । एकस्मिन् आद्ये मण्डल इस्यर्थः । ततोऽन्यानि द्वितीया-
दीनि । अग्निविसर्जनं च नवमे मण्डले कर्तव्यं,

अष्टमं मण्डलं गत्वा नवमे निक्षिपेद्वृधः ।

इति पितामहस्मरणात् । निक्षेपानन्तरं परीक्षकस्य कर्तव्यमाह
नारदः—

तस्यैव मुक्तपिण्डस्य कुर्यात्करनिरीक्षणम् ।

इति । शुद्धचशुद्धिपरिज्ञानार्थमिति शेषः । तत्रागुद्धिप्रत्यायकानि
लक्षणान्याह सं एव—

पूर्वदृष्टेषु चिह्नेषु ततोऽन्यत्रापि लक्षयेत् ।

मण्डलं रक्तसङ्काशं यत्रान्यच्चाग्निसम्भवम् ॥

सोऽविशुद्धस्तु विज्ञेयोऽससर्वमव्यवस्थितः ।

इति । यस्य करतलद्वयमध्ये यत्रकुत्रचिदाहारितं स्फोटकाद्युप-
लभ्यते तमशुद्धं विजानीयादिसर्थः । यस्य पुनर्नोपलभ्यते स
शुद्धो विज्ञेयः । तथाच विष्णुः—

यो हस्तयोः कचिद्ग्रस्तमशुद्धं विनिर्दिशेत् ।

न दग्धस्सर्वथा यस्तु स विशुद्धो भवेन्नरः ॥

यदा तु दग्धादग्धसन्देहः तदाऽह नारदः—

ज्ञानेन न विभागश्चेदग्धाविति करौ तदा ।

ब्रीहीनतिप्रयवेन समवारांस्तु दापयेत् ॥

मर्दितो यदि नो दग्धः सभ्यैस्वेवं विनिश्चितम् ।

मोच्यशुद्धस्तु सत्कुस्य दग्धो दण्ड्यो यथाक्रमम् ॥

इति । पितामहोपि—

हते च मर्दयेत्पश्चात् ब्रीहीन्वा यदि वा यवान् ।

निर्विकारे दिनस्यान्ते शुद्धं तमिति निर्दिशेत् ॥

इति । निर्विकारे करद्रये स्थिते शुद्धिमिति तं निर्दिशेदित्यर्थः ।
केचित्—‘निर्विकारौ यदा हस्तौ’ इति पठन्ति । तन्मते हरणा-
नन्तरमेव मर्दनेन शुद्धिरवधारणीया । ननु ‘दिनस्यान्ते शुद्धं
तमिति निर्दिशेत्’ इति पाठे,

मुक्ताऽपि मृदितव्रीहिरदग्धः शुद्धिमासुयात् ।

इति याज्ञवल्क्यवचनविरोधस्त्वात् । मैर्वं वोचः, ‘प्रहृत्य परि-
धीन् जुहोति’ इतिवदानन्तर्याभावेऽपि कूनिर्देशोपपत्तेः ।
यत्पुनस्तेनोक्तं—

अन्तरा पतिते पिण्डे सन्देहे वा पुनर्हरेत् ।

इति, तत् ब्रीहिमर्दने कृतेऽपि यत्र सन्देहो नापैति तद्विषयम्,
किं ससानृतवशाददाहदाहौ उत दृष्टव्यवधानादिकारणवशा-
दिति यत्र सन्देहस्तद्विषयं च । ‘अन्तरा पतिते पिण्डे’ इत्यत्र
दग्धश्च नोपलभ्यते इति शेषोऽवगन्तव्यः । दग्धस्योपलम्भे त्व-
शुद्धिनिश्चयेन पुनर्हरणानवकाशात् । अत एव नारदः—

यस्त्वन्तरा पातयति दग्धश्च न विभाव्यते ।

पुनस्तं हारयेदाग्निं स्थितिरेपा दृढीकृता ॥

दग्धश्च न विभाव्यते करतलद्वयाभ्यन्तरे इति शेषः । अन्यत्र
दग्धविभावनेऽपि पुनर्हारयेदेव । तथां च कात्यायनः—

प्रस्खलयभियुक्तश्चेत् स्थानादन्यत्र दद्यते ।

अदग्धं तं विदुर्देवास्तस्य भूयोपि दापयेत् ॥

भूयोपि पुनरपीत्यर्थः । अत्र नारदः—

अनेन विधिना कार्यो हुताशसमयस्सदा ।

ऋते ग्रीष्मादसावुक्तः कालेऽन्यस्मिंस्तु शीतले ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां अग्निविधिः..

अथ जलविपयोरुत्सन्नानुप्रानत्वात्तद्विधिमनाख्याय
कोशविधिरुच्यते.

तत्र याज्ञवल्क्यः—

देवानुग्रान् समभ्यर्च्य तत्स्नानोदकमाहरेत् ।

इति । उग्रा देवा रुद्रदुर्गादित्यादयः । तेपामन्यतमं देवं प्राण्डिवाकः
कृतोपवासो गन्धपुष्पादिभिस्संपूज्य स्नापायित्वा तत्स्नानोदकं
दिव्यदेशं नयेदित्यर्थः । नरं तत्र निधाय धर्मवाहनादि शोष्य-
शिरसि पत्रारोपणान्तं सर्वदिव्यसाधारणविधिं विधाय शोष्यं
च प्राण्डुखं कृत्वा पूर्वनिहितोदकात् प्रसृतित्रयं पाययेत् । प्रसृति-

त्रयमण्डलं च तास्मिन्नेव काले गोपयेन कार्यमिति व्याख्यातुभि-
रुक्तम् । आदिलाभिमुखं कृत्वा संश्राव्य पाययेत् । तथा च
याज्ञवल्क्यः—

संश्राव्य पाययेत् पश्चात् जलात् प्रसृतित्रयम् ॥

इति । किं संश्राव्येयपेक्षिते नारदः—

एनश्च श्रावयित्वा तु पाययेत् प्रसृतित्रयम् ।

इति । एनः पापं तच्च तत्फलाभिधानमुखेन तेनैव दर्शितम्—

स्वेच्छया यः पिवेत् कोशं कथित्वेहौषितो नरः ।

विसंवदेन्नरो लोभात् छली भवाति दुर्मातिः ॥

आत्मनः कामकारेण कोशं पीत्वा विसंवदेत् ।

दरिद्रो व्याधितो मूर्खः सप्तजन्मानि जायते ॥

वलात्कोशं हि यो दत्त्वा हितमिच्छेन्न चात्मनः ।

स विनाशी भवेत्तस्य तच्च कार्यं न सिद्ध्यति ॥

इति । अत्रान्यश्लोकमभियोक्ता श्रावयितव्यः सामर्थ्यात् । शो-

ध्यस्तु श्रावितं श्रुत्वेदं मत्या न कृतमिति वदन् पिवेत् । तथा च

विष्णुः—“उग्रान् देवानभ्यर्च्य तःस्नानोदकात् प्रसृतित्रयं पिवे

दिदं मत्या न कृतमिति व्याहरन् देवताभिमुखः” इति । एवं

यस्य कस्यचिदुग्रेदेवस्य स्नानोदकमाहृत्य कोशानुष्ठाने प्राप्ते

नियमार्थमाह पितामहः—

भक्तो यो यस्य देवस्य पाययेत्तस्य तज्जलम् ।

समभावे तु देवानामादित्यस्य तु पाययेत् ॥

दुर्गायाः पाययेच्चोरान् ये च शस्त्रोपजीविनः ।
भास्करस्य तु यत्तोयं व्राह्मणं तन्न पायेयत् ॥

इति । तथा स्नापनीयप्रेदशनियममाह स एव—
दुर्गायाः स्नापयेच्छूलमादित्यस्य तु मण्डलम् ।
अन्येपामपि देवानां स्नापयेदायुधानि तु ॥

इति । प्रसृतित्रयपानादनन्तरं कात्यायनः—
अथ दैवविसंवादः त्रिसप्ताहात्तु दापयेत् ।
अभियुक्तं प्रसन्नेन तमर्थं दण्डमेव च ॥

दैवविसंवादो दैविकव्याधीनामाविर्भावः । दैविकाश्च व्याधयस्ते-
नैव दर्शिताः—
क्षयातिसाराविस्फोटास्तालवास्थिपरिपीडनम् ।
नेत्रस्त्रग्लरोगश्च तथोन्मादः प्रजायते ॥
शिरोरुक् भुजभङ्गश्च दैविका व्याधयो नृणाम् ।

इति । अन्यान्यपि पराजयनिमित्तानि विष्णुना दर्शितानि—
यस्य पश्येद्विसप्ताहात्तिसप्ताहादथापि वा ।
रोगोऽग्निर्ज्ञातिमरणं राजदण्डमयापि वा ॥
तमशुद्धं विजानीयातथा शुद्धं विपर्यये ।

इति । नारदेनार्थभ्रंशादयोपि पराजये उक्ताः—
सप्ताहाभ्यन्तरे यत्य द्रिसप्ताहेन वा पुनः ।
रोगोऽग्निर्ज्ञातिमरणमर्थभ्रंशो धनक्षयः ॥

प्रत्यात्मिकं भवेत्यस्य विद्यात्तस्य पराजयम् ॥

इति । प्रत्यात्मिकं न समुदायप्रयुक्तम् । अर्थोऽत्र पुत्रादिर-
भिप्रेतः, अन्यथा धनशब्दवैयर्थ्यात् । अत एव बृहस्पतिः—
सप्ताहादा द्विसप्ताहाद्यस्यार्तिर्णं प्रजायते ।

पुत्रारधनानां च स शुद्धस्त्वान् संशयः ॥

पितामहेनावध्यन्तरमप्युक्तं—

त्रिरात्रात्सप्तरात्रादा द्विसप्ताहादथापि वा ।

वैकृतं यस्य दृश्येत पापकृत्स तु मानवः ॥

यस्य शोध्यस्येतर्थः । न केवलं शोध्यस्य विकृतत्वापत्तौ पाप-
कृत्त्वं, अपि तु स्वकीयजनस्य विकृतत्वापत्तावपीत्याह स एव—
तस्यैकस्य न सर्वस्य जनस्य यदि तद्वेत् ।

रोगोऽग्निर्ज्ञातिमरणं सैव तस्य विभावना ॥

तद्रोगादिवैकृतं कृतकोशपानस्यैकस्य यदि भवेत्तदेव पापकृत्त्व-
पिति न, किंतु तदीयजनस्य सर्वस्य मध्ये यदा यस्यकस्यचिद्भ-
वेत् तदाऽपीत्यर्थः । मनुनाऽप्यवध्यन्तरमुक्तं—

न चार्तिमृच्छति क्षिप्रं स ज्ञेयशशपथैश्चुचिः ।

इति । आर्तिः पूर्वोक्तो रोगादिः । क्षिप्रं शीघ्रं, एकरात्रादर्वा-
गिति यावत् । अयं चावधिः स्वल्पकार्यनिर्णयकसत्यादिशपथवि-
पयः स्वल्पकालीनायाः शुद्धिभावनायास्त्रैवोचितत्वात्, स-
त्यादिशपथान् प्रस्तुत्याभिहितत्वाच । त्रिरात्राद्यवधयस्तु को-

शविषयाः, कोशमधिकृसाभिधानात् । तत्रापि त्रिरात्रावधिस्त-
ण्डुलविषयद्रव्यादर्वाचीनद्रव्यविषयः । सप्तरात्रावधिस्तु महा-
भियोगद्रव्यादर्वाचीनद्रव्यविषयः । द्विसप्ताहावधिस्तु महाभि-
योगविषयः । त्रिसप्ताहावधिस्तु,

विंशदशविनाशे तु कोशपानं विधीयते ।

इति प्रतिपादितकोशविषय इसवगन्तव्यं औचित्यात् । सर्वत्राव-
धौ ऊर्ध्वमवधेवैकृतदर्शनेऽपि न पापकुच्छोध्यः, अवधिसामर्थ्यात् ।
ऊर्ध्वकालीनस्य रोगादेनिमित्तान्तरकारितत्वात् । अत एव
नारदः—

ऊर्ध्वं यस्य द्विसप्ताहाद्वैकृतं सुमहद्वेत् ।

नाभियोज्यस्स विदुषा कृतकालव्यतिक्रमात् ॥

द्विसप्ताहादिति पूर्वोक्तावधीनामुपलक्षणार्थं, ‘कृतकालव्यतिक्र-
मात्’ इति हेतोरवध्यन्तरेऽपि समानत्वात् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां कोशविधिः..

अथ तण्डुलविधिः.

तत्र पितामहः—

तण्डुलानां प्रवक्ष्यामि विधिं लक्षणचोदितम् ।

चौर्ये तु तण्डुला देया नान्यस्मिन्निति निश्चयः ॥

अन्यस्मिन् स्त्रीसङ्गहणाद्यधनविवादे इत्यर्थः । धनविवादे तु
चौर्यादन्यत्रापि तण्डुला देयाः ‘तदर्धार्थस्य तण्डुलाः’ इति

कात्यायनेनोक्तत्वात् । न च तद्रचनं चौर्यविषयमेवास्त्वति
वाच्यं ‘दत्तस्यापह्नवो यत्र’ इत्युपक्रमविरोधापत्तेः । अतश्चौर्य-
ग्रहणमर्थविवादप्रदर्शनार्थमिति मन्तव्यम् । अत्र प्रयोगो द्वय-
हकालः । तत्र पूर्वेद्युर्यत्कर्तव्यं तदाह स एव—

तण्डुलान् क्षालयेच्छुक्तान् शालीयान् यस्यकस्याचित् ।

मृत्मये भाजने कृत्वा आदित्यस्याग्रतश्शुचिः ॥

स्त्रानोदकेन संमिश्रान् रात्रौ तत्रैव वासयेत् ।

आवाहनादि पूर्वं तु कृत्वा रात्रौ विधानतः ॥

इति । शुचिर्भूत्वा प्राद्विवाको रात्रावादित्यस्य पुरतोऽनतिदूरे
तण्डुलानुपकरण्य, धर्मावाहनादि हेमान्तं सर्वदिव्यसाधारणवि-
थिं विधायादित्यस्त्रानोदकेन यथास्थितांस्तण्डुलानाषुय, प्रभातप-
र्यन्तंतथैव स्थापयेदित्यर्थः । प्रभाते च यक्तर्तव्यं तदपि तेन
दर्शितं—

प्रभाते कार्यिणे देयाख्तिः कृत्वा प्राङ्मुखाय तु ।

इति । रात्रावधिवासितास्तण्डुलाः शोध्याय भक्षणार्थं त्रिवारं
देया इत्यर्थः । शोध्यस्य च यदनुष्टेयं तदप्यनुवादव्याजेन स
एव दर्शयति—

प्राङ्मुखोपोपितं स्त्रातं शिरोरोपितपत्रकम् ।

तण्डुलान् भक्षयित्वा तु पत्रे निष्ठीवयेत्त्रिधा ॥

इति । प्राङ्मुखत्वादि निष्ठीविनान्तं प्राद्विवाकेन कारयितव्यम् ।
शोध्येन च कर्तव्यमित्यर्थः । पत्रे च विशेषस्तेनैव दर्शितः—

भूर्जस्यैव तु नान्यस्य अभावे पिप्पलस्य तु ।

इति । एतच्च प्रभातकृत्यं भक्षणादि सूर्यग्रहे कर्तव्यमिसाह वृहस्पतिः—

सोपवासस्मूर्यग्रहे तण्डुलान् भक्षयेच्छुचिः ।

इति । तथा शुद्धचशुद्धिनिमित्तानि च तेन दार्शितानि—

शुद्धिस्याच्छुक्लनिष्ठिवे रक्तमिश्रे च दोपभाक् ।

इति । न केवलं रक्तमिश्रे दोपभाक् अपि तु निमित्तान्तरेऽपीति चशब्दार्थः । अत एव पितामहः—

शोणितं दृश्यते यस्य हनुस्तालु च शीर्यति ।

गात्रं च कम्पते यस्य तमशुद्धं विनिर्दिशेत् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां तण्डुलविधिः

अथ तस्मापविधिः

तत्र पितामहः—

तप्तमापस्य वक्ष्यामि विधिमुद्धरणे शुभम् ।

कारयेदायसं पात्रं ताम्रं वा पोडशाङ्गुलम् ॥

चतुरङ्गुलखातं तु मृत्युं वाऽथ मण्डलम् ।

इति । मण्डलं परिमण्डलं वर्तुलमिति यावत् । एवंविधं पात्रं घृत-
तैलाभ्यां गव्यघृतेनैव वा पूरयित्वा लौकिकमर्यि दिव्यदेशे प्रतिष्ठाप्य तत्र तापयेत् । तथाच स एव—

पूरयेत् यृतैलाभ्यां विंशसा वै पलैस्तु तत् ।

गव्यं यृतमुपादाय तदग्नौ तापयेच्छुचिः॥

कोचिदत्र वाशब्दावथपणात् यृतैलगव्ययृतानां समुच्चयमिच्छन्ति,
तदसत् । व्रीहियवयोरिव निरपेक्षश्रुतिवलेनैव विकल्पावगते ।
अतो विंशतिपलं यृतैलं गव्यं वा यृतं पात्रे निक्षिप्य तापयेत् ।
पक्षद्रयेऽपि तापे वर्तमाने धर्मावाहनादि शोध्यशिरसि पत्रारोप-
णान्तं सर्वदिव्यसाधारणविधिं विदध्यात् । ततःपरं पक्षद्रये
प्रकारभेदः, तत्र तावत् यृतैलतापनपक्षे भेदमाह स एव—

सुवर्णमाषके तस्मित् मुतप्ते निक्षिपत्ततः ।

अङ्गुष्ठाङ्गुलयोगेन तप्तमाषकमुद्धरेत् ॥

कराग्रं यो न धुनयात् विस्फोटो वा न जायते ।

शुद्धो भावति धर्मेण निर्विकारकराङ्गुलिः ॥

इति । माषकं कर्षयोडशांशप्रमाणम् । सुवर्णग्रहणमत्र द्रिक्लष्णल-
प्रमाणराजतमापनिनिवृत्यर्थं, तस्यालपत्वेन दुर्ग्रहत्वात् । ततश्च हैमं
ताम्रं वा माषकं निक्षिपेदिसर्थः । तस्मित् यृतैले अङ्गुष्ठाङ्गुलि-
योगेन तर्जन्यङ्गुष्ठप्रध्यमानां समूहेनेसर्थः । गव्ययृततापनपक्षेऽपि
कृते सर्वदिव्यसाधारणविधौ विशेषमाह स एव—

सौवर्णीं राजतीं ताम्रीभायसीं वा सुशोधिताम् ।

सलिलेन सकृद्वैतां प्रक्षिपत्तत्र मुद्रिकाम् ॥

भ्रमद्रीचीतरङ्गाढ्ये अनखस्पर्शगोचरे ।

परीक्षेतार्दृपर्णेन चुरुकारं सघोपकम् ॥
 ततश्चानेन मन्त्रेण सकृत्तदभिमन्वयेत् ।
 परं पवित्रममृतं वृत त्वं यज्ञकर्मसु ॥
 दह पावक पापं त्वं हिमशीतं शुचौ भव ।
 उपोषितं ततस्त्रातमार्दिवाससमागतम् ॥
 ग्राहयेन्मुद्रिकां तां तु वृतमध्यगतां तथा ।
 प्रदेशिनीं च तस्याथ परिक्षेरन् परिक्षकाः ॥
 यस्य विस्फोटका न स्युः शुद्धोसावन्यथाऽशुचिः ।

इति । अत्र प्रदेशिन्यैव मुद्रिकोद्धारणं, तस्याः परीक्षाविधानात् ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां तप्तमापविधिः

अथ फालविधिः

तत्र वृहस्पतिः—

आयसं द्रादशपलं घटितं फालमुच्यते ।

अष्टाङ्गुलं भवेदीर्धं चतुरङ्गुलविस्तरम् ॥

एवांविधं दिव्यदेशप्रतिष्ठापितामौ निक्षिप्य धर्मावाहनादौ शो
 ध्यशिरासि पत्रारोपणान्ते सर्वादिव्यसाधारणविधावनुष्ठिते सुतसं
 कुर्यात् । सुतसे कृते कर्तव्यमाह स एव—

अग्निवर्णं तु तच्चोरो जिह्या लेहयेत्सकृत् ।

न दग्धश्चेच्छुचिमियादन्यथा तु स हीयते ॥

चोरग्रहणं शोध्योपलक्षणार्थम् ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां फालविधिः

अथ धर्मजविधिःः

तत्र पितामहः—

अथुना संप्रवक्ष्यामि धर्माधर्मपरीक्षणम् ।
 राजतं कारयेद्धर्ममधर्मं सीसकायसम् ॥
 लिखेत् भूर्जे पटे वाऽपि धर्माधर्मौ सितासितौ ।
 अभ्युक्ष्य पञ्चगव्येन गन्धमाल्यैस्समर्चयेत् ॥
 सितपुष्पस्तु धर्मस्स्यात् अधर्मोसितपुष्पधृक् ।
 एवं विधायोपालिष्य पिण्डयोस्तु निधापयेत् ॥
 गोमयेन मृदा वाऽपि पिण्डौ कार्यौ समन्ततः ।
 मृद्धाण्डकेऽनुपहते स्थाप्यौ चानुपलाक्षितौ ॥
 उपलिसे शुचौ देशे देवब्राह्मणसंनिधौ ।
 आवाहयेत्ततो देवान् लोकपालांश्च पूर्ववत् ॥
 धर्मावाहनपूर्वं तु प्रतिज्ञापत्रकं लिखेत् ।
 यदि पापविमुक्तोऽहं धर्मस्त्वायातु मे करे ॥
 अभियुक्तस्ततश्चैकं प्रगृहीताविलम्बितः ।
 धर्मे गृहीते शुद्धः स्यादधर्मे तु स हीयते ॥
 एवं समाप्तः प्रोक्तं धर्माधर्मपरीक्षणम् ।

इति । सीसकायसं सीसकमित्रायसनिर्मितम् । आयसनिर्मितं
 वेति वर्णयन्ति । पिण्डयोस्तौ निधापयेत् पिण्डयोरभ्यन्तरे तौ
 स्थापयेदित्यर्थः । पिण्डौ समपरीमाणौ कर्तव्यौ,

समौ कृत्वा नवे कुम्भे स्थाप्यौ चानुपलक्षितौ ।
 इति वृहस्पतिस्मरणात् ।
 यदि पापाविमुक्तोऽहं धर्मस्त्वायातु मे करे ।
 इति मन्त्रं शोध्यो ब्रूयात्, अहमिति मन्त्रालिङ्गात् । अन्यत्सर्वं
 व्यक्तार्थम् ।

इति स्मृतिचन्द्रिकायां धर्मजविधिः
 समाप्तं च दिव्यप्रकरणम् ॥ क्रियापादश्च समाप्तः ॥

अथ निर्णयादिकृत्यम्

तत्र सङ्घकारः—

उक्तप्रकाररूपेण स्वमतस्यापिता क्रिया ।
 राज्ञा परीक्ष्य सभ्यैश्च स्थाप्यौ जयपराजयौ ॥
 यो यथोक्तान्यतमया क्रिययाऽर्थं प्रसाधयेत् ।
 भापाक्षरसमं साध्यं स जयी परिकीर्तिः ॥
 असाधयन् साधयित्वा विपरीतार्थमात्मनः ।
 दृष्टकारणदोषो यः पुनस्स तु पराजयी ॥

इति । अत्र व्यासः—

जितं तु दण्डयेद्राजा जेतुः पूजां प्रवर्तयेत् ।
 अजिता अपि दण्ड्याः स्युः वेदशास्त्रविरोधिनः ॥
 पूजा च गन्धमालयवस्त्रादिना कार्या ।
 जेतुः प्रवर्तते पूजा गन्धमाल्याम्बरादिना ॥

इति तेनैव स्मृतत्वात् । पूजाप्रवर्तनानन्तरं कात्यायनः—
सिद्धेनार्थेन संयोज्यो वादी सत्कारपूर्वकम् ।
लेख्यं स्वहस्तसंयुक्तं तस्मै दद्यातु पार्थिवः ॥

नारदोपि—

मध्ये यत् स्थापितं द्रव्यं चलं वा यादि वा स्थिरम् ।
पश्चात्तसोदयं दाप्यं जयिने पत्रसंयुतम् ॥
पत्रं जयपत्रम् । तथाच वृहस्पतिः—
पूर्वोत्तराक्रियायुक्तं निर्णयान्तं यदा नृपः ।
प्रदद्याज्जयिने लेख्यं जयपत्रं तदुच्यते ॥

जयपत्रे च यद्रक्तव्यं तदाखिलं लेख्यविधायुक्तं, तदत्रानुसन्धेयम् । ‘सिद्धेनार्थेन संयोज्य’ इत्यस्य कीचिद्विषये विशेषमाह याज्ञवल्क्यः—

निहृते लिखितं नैकमेकदेशविभावितः ।
दाप्यस्सर्वं नृपेणार्थं न ग्राह्यस्त्वनिवोदितः ॥

अस्यार्थः—निष्कवस्त्राभरणाद्यनेकं प्रतिज्ञाकाले लिखितं यदा प्रतिवादी निहृते मिथ्यैतदित्युक्तवान् । एकदेशविभावितः वादिना चैकदेशप्रमाणत एव सत्यं मयेयज्ञीकारितः स सर्वमेव प्रतिज्ञातमर्थमर्थने नृपेण दाप्यः । नैवं प्रतिज्ञायां लिखितः । पश्चाद्वादिनोच्यमानोऽर्थः नृपेण न दाप्यतया ग्रहीतव्य इति । एतदुक्तं भवति—

छलं निरस्य भूतेन व्यवहारान् न येत्पः ।
 इत्युक्तमेवं विधविषये नृपेण नार्दत्व्यम्, दुष्टाशयत्वस्यात्र सिद्ध-
 त्वादिति । न च वाच्यं छलानुसारित्वात् सर्वदापनमापि नृपेण
 नादरणीयमिति । यदाह कात्यायनः—

सर्वापलापं यः कृत्वा मिथोऽल्पमपि संवदेत् ।

सर्वमेव तु दाष्यः स्यादभियुक्तो वृहस्पतिः ॥

आदरार्थं वृहस्पांतिग्रहणम् । नारदोपि सर्वदापनमार्दत्व्यमिति
 दर्शयितुमभियुक्तदेयत्वमाह—

अनेकार्थाभियुक्तेन सर्वर्थव्यपलापिना ।

विभावितैकदेशेन देयं यदभियुज्यते ॥

ननु प्राचीनवचनानां प्रागुक्तार्थाभिधाने धर्मनिर्णयार्थता न स्यात्
 छलानुसारेण तेषां व्यवहारनिर्णयाभिधायकत्वात् । सर्वं—
 तथाऽपि न दोषः—प्रागुक्तविषये व्यवहारनिर्णयस्य धर्मनिर्ण-
 यवाधकत्वात् । अत एव वृहस्पतिः—

केवलं शास्त्रमाश्रित्य क्रियते यत्र निर्णयः ।

व्यवहारम्स विज्ञेयो धर्मस्तेनापि हीयते ॥

इति । यत्र प्रागुक्तविषयादावित्यर्थः । यत्तु कात्यायनेनोक्तम्—
 अनेकार्थाभियोगेऽपि यावत् संसाधयेद्धनी ।
 साक्षिभिस्तावदेवासौ लभते साधितं धनम् ॥

इति, तद्यत्र दुष्टाशयत्वस्यात्यन्तदार्ढ्याभावस्तद्विप्रयम् । प्राची-
 नवचनेष्विवात्र प्रतिवादिनः सर्वापलापलक्षणदौष्ट्यकथनांशा-

भावात् । केचिदस्य वचनस्य पुत्रादिदेयपित्रादिकृणविपयत्वं वद-
न्ति ‘तत्रैव नाभिजानामि’ इत्युत्तरत्रयसम्भवादीति वदन्तः । तत्र
समीचीनम्—स्वकृतकृणविवादेऽपि विस्मरणादिनोत्तरत्रयस्य स-
म्भवात् । पुत्रादेः पित्रादिकृतकृणविवादे मिथ्यैतदित्युत्तरमुक्त-
वतो निह्ववादित्वेऽपि साधितमात्रदानप्रसङ्गाच्च । अथ—पुत्रादे-
मिथ्यैतदित्युत्तरं न सम्भवतीत्युच्यते । मैवं वोचः—कृणग्रहण-
काले प्रवुद्धस्य अप्रवुद्धस्यापि मात्रादिवचनतस्तस्मभवात् ।
अथ नाभिजानामीत्युत्तरमुक्तवति पुत्रादौ साधितमात्रलाभवचन-
मित्युच्यते, तर्हि नाभिजानामीत्याद्युत्तरत्रयविपयकत्वं तस्य
परिकल्प्यताम्, किं पुत्रादिविषयत्वेन । अथ—

पुत्रपौत्रै कृणं देयं निह्वे साक्षिभावितम् ॥

इति स्मरणात् पुत्रादिविषयत्वमित्युच्यते, तर्हि मिथ्यैतदित्युक्त-
पुत्रादिविषयत्वं न पुनः नाभिजानामीत्युक्तवत्पुत्रादिविषयत्वं,
‘निह्वे साक्षिभावितम्’ इति स्मरणात् ॥

अन्ये त्वन्यथा व्यवस्थापयन्ति सर्वार्थदापनवचनं प्रतिज्ञा
तार्थानां मध्ये यदेकमप्यर्थमर्थी साधयति, तदा सर्वानेतानर्थानहं
ददामीस्येवं सावष्टमोक्तियुक्तनिह्वविषयम् । तद्रहितविषयं तु सा-
धितमात्रलाभावचनमिति । एतदप्ययुक्तम्, ‘निह्वते लिखितं नैकम्’
इसपि शेषेणाभिधानात् । न च छलोदाहरणपरत्वादस्य वाक्य-
स्य तत्सद्ये सावष्टमनिह्वविषयत्वमास्थीयत इति युक्तम्, सर्वा-

पलापच्छलमादाय व्यवहारसपाप्त्यभिधानात् । तावतैव वाक्यस्य
छलेदाहरणपरत्वासिद्धेः । भाषावलेनैवोक्तविषये सर्वदापनात्
अनुवादकं च ‘निहुते’ इसादिवचनं, तत्समानार्थं वचनद्वयमपि
स्यात् । न च—

अनेकार्थाभियोगेऽपि यावत् संसाधयेद्धनी ।

इत्यादिकाशायनवचनपरिहारायैवमाश्रियत इति युक्तम् । तद्वि-
रोधस्य क्रजुमार्गेण परिहृतत्वादित्यलमतिविस्तरकारिणा मता-
न्तरोपन्यासनिरासेन ॥

दापनप्रकारस्तु कात्यायनेन दर्शितः—

राजा तु स्वामिने विप्रं सान्त्वेनैव प्रदापेयेत् ।

देशाचारेण चान्यांस्तु दुष्टान् संपीड्य दापेयेत् ॥

रिक्थिनं सुहृदं वाऽपि छलेनैव प्रदापेयेत् ॥

इति । न केवलं राजा स्वामिने प्रदापेयेत्, स्वयमपि दण्डं गृह्णी
यादित्याह नारदः—

ऋणिकस्सधनो यस्तु दौरात्म्यान्न प्रयच्छति ।

राजा दापयितव्यः स्यात् गृहीत्वांशं तु विंशकम् ॥

दाप्यार्थस्य यावान् विंशतितमो भागः तावन्तमर्थमधमर्णिकात्
गृह्णीयादिसर्थः । एतदपि प्रतिपन्नऋणिकविषयम् । विप्रतिप-
न्नऋणित्वे त्वाह विष्णुः—‘उत्तमर्णथेद्राजानमियात्तद्विभावि-
तोऽधमर्णो राजे धनदशभागसमं दण्डं दद्यात् । प्राप्तार्थश्वोत्तमर्णो

विंशतितमंशम्' इति । प्राप्तार्थेन दानभृतित्वेन, न दण्डत्वेन
निरपराधित्वात् । यदा त्वधमर्णो राजानमियातदा मनुराह—
यस्साधयन्तं छन्देन वेदयेद्विनिकं नृपे ।
स राज्ञर्णचतुर्भागं दाप्यस्तस्य च तद्वनम् ॥

यो राज्ञः प्रियोऽधमर्णस्तदाज्ञया प्रतिवन्धनं कारिष्यामीति
बुद्ध्या धनिकं छन्देन स्वेच्छया साधयन्तं प्रयुक्तधनयाचनेऽप्रवृ-
त्तं नृपे वेदयेत् मां पीडयिष्यतीत्यावेदयेत्, असौ क्रणं तच्चतु-
र्भागसमं च दण्डं राज्ञा दाप्य इत्यर्थः । यत्पुनस्तेनोक्तम्—
यो यावन्निहवीतार्थं मिथ्या यावते वारयेत् ।
तौ नृपेण ह्यर्थमज्ञौ दाप्यौ तद्विगुणं दमम् ॥

इति तदुद्वृत्ताधमर्णोऽन्तर्मर्णविपयं, अधर्मज्ञग्रहणादित्युक्तं तद्वाप्ये ।
यत्तु याज्ञवल्क्येनोक्तं ——

निहवे भावितो दद्याद्वनं राज्ञे च तत्समम् ।
इति, तदुद्वृत्ताधमर्णत्योक्तदण्डपर्याप्तधनासम्भवविपये वेदित-
व्यम्, अन्यथा पूर्वोक्तविष्णुमनुवचनविरोधस्य दुर्वासत्वात् ।
मिथ्याभियोगिनस्तु अपर्याप्तधनस्यापि न तत्समदण्डः । यदाह
स एव —

मिथ्याभियोगी द्विगुणमभियोगाद्वनं वहेत् ॥
इति । अभियोगात् अभियुक्तधनात् द्विगुणं धनं वहेत् राज्ञे
दद्यादित्यर्थः । तावद्वनाभावे तु 'आनृण्यं कर्मणा गच्छेत्'

इसाद्यनुकल्पोऽवगन्तव्यः । यत्तु नारदेनोक्तम्—

न च मिथ्याऽभियुज्जीति दोपो मिथ्याभियोगिनः ।

यस्तत्र विनयः प्रोक्तः सोऽभियोक्तारमावजेत् ॥

इति, तत्प्रतिपदोक्तदण्डाभावविषयं सामान्यशास्त्रत्वात् । तेन निह्वे असद्वृत्तस्य यो दण्डोऽभिहितो विष्णुना स एव सद्वृत्तस्य मिथ्याभियोगिनो भवतीत्यवगन्तव्यम् । तथा—

निह्वे तु यदा वादी स्वयं तत्प्रतिपद्यते ।

ज्ञेया सा प्रतिपत्तिस्तु तस्यार्थो विनयः स्मृतः ॥

इति व्यासेन यो दण्डोऽभिहितः स एव मिथ्याभियोगेऽपि स्वयं तत्प्रतिपद्यमानस्य भवतीति चावगन्तव्यम् । यत्पुनर्मनु-
नोक्तम्—

अर्थेऽपव्ययमानं तु कारणेन विभावितम् ।

दापयेद्वनिकस्यार्थं दण्डलेशं च शक्तिः ॥

इति, तदशमांशदण्डदानासमर्थसद्वृत्ताधर्मणविषयमित्युक्तं तद्वा-
ष्ये । कारणेनेति वदन् द्विपादव्यवहारे त्वर्थदापनमेव, न दण्ड-
दापनम्, तत्र निह्वमिथ्याभियोगयोरभावादिति दर्शयति ।
एवमेव चतुष्पादेऽपि व्यवहारे शङ्काभियोगज्ञानोक्तरादिना मि-
थ्याभियोगनिह्वाभावे दण्डाभावोऽध्यवसेयः । यत्तु स्मृत्य-
न्तरम्—

आये तु दण्डपादस्यात् द्वितीयेऽर्थं तृतीयके ।

पादन्यूनं चतुर्थे च पादे सम्पूर्णदण्डभाक् ॥

इति, तद्रिगीतत्वादप्रमाणामिति प्रपञ्चितं विश्वरूपाचार्येण । अतो निद्रवमिथ्याभियोगनिमित्तो दण्डश्रुतुष्पव्येव व्यवहारे निमित्तसद्वाविषये ग्रहीतव्यः । तत्र कृष्णादानविषयव्यवहारे दण्डविशेषो दर्शितः । निक्षेपादिविषयव्यवहारे तु दण्डविशेषस्त्रतत्र पदे वक्ष्यते । यत्पुनः कात्यायनेमोक्तम्—

शतार्धं दापयेच्छुद्रमशुद्धो दण्डभाग्भवेत् ॥

इति, तद्विव्याविशेषपावधृतशुद्धपुरुषविषयं, यतोऽनन्तरमाह स एव-
विषे तोये हुताशे च तुलाकोशे च तण्डुले ।

तत्पापकदिव्ये च क्रष्णादण्डं प्रकल्पयेत् ॥

सहस्रं षटशतं चैव तथा पञ्चशतानि तु ।

चतुस्खिद्रचेकमेवं च हीनं हीनेषु कल्पयेत् ॥

इति । अयं च दिव्यनिवन्धनो दण्डे निद्रवमिथ्याभियोगयोर-
न्यतरनिवन्धेन दण्डेन समुच्चीयते, निमित्तसमुच्चयात् । पणस्तु
शास्त्रोक्तदण्डेन समुच्चीयते इत्याह याज्ञवल्क्यः—

सपणश्चेत् विवादस्त्व्यात् तत्र हीनं तु दापयेत् ।

दण्डं च स्वपणं चैव धनिने धनमेव च ॥

नारदोपि—

विवादे सोक्तरपणे द्रयोर्वस्तत्र हीयते ।

स पणं स्वकृतं दाप्यो विनयं च पराजये ॥

इति । अत्र कालायनः—

एवं धर्मसिनस्थेन समेनैव विवादिना ।
कार्याणां निर्णयो दृश्यो व्राह्मणैस्सह नान्यथा ॥

बृहस्पतिरपि—

राजा यत्नेन कर्तव्यं सन्दिग्धार्थविचारणम् ।
त्रयस्त्रोपचीयन्ते हानिरेकस्य जायते ॥
जेताऽप्नोति धनं पूजां जितो विनयनिग्रहम् ।
जयं दानं दमं राजा सभ्याः पुण्यमवाप्नुयुः ॥

इति । नारदोपि—

एवं पश्यन् सदा राजा व्यवहारान् समाहितः ।
वित्येह यशो दीप्तं शक्रस्यैति सलोकताम् ॥

बृहस्पतिरपि—

एवं शास्त्रोदितं राजा कुर्वन्निर्णयपालनम् ।
वित्येह यशो लोके महेन्द्रसचिवो भवेत् ॥
साक्षिलेख्यानुमानेन प्रकुर्वन् कार्यनिर्णयम् ।
वित्येह यशो राजा ब्रह्मस्याप्नोति विष्टपम् ॥

इति । मनुरपि—

कामक्रोधौ तु संयम्य योऽर्थं धर्मेण पश्यति ।
प्रजास्तमनुवर्तन्ते समुद्रमिव सिन्धवः ॥

यस्त्वर्धमेण कार्याणि मोहात्कुर्यान्नराधिपः ।
अचिरात्तं दुरात्मानं वशे कुर्वन्ति शत्रवः ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां निर्णयादिकृत्यम् ॥

अथान्यान्यपि दण्डविषयाणि कानिचिद्रचनानि लिख्यन्ते.
तत्र नारदः—

शारीरश्चार्थदण्डश्च दण्डस्तु द्विविधः स्मृतः ।
शारीरस्ताडनादिस्तु मरणान्तः प्रकीर्तिः ॥
काकण्यादिस्त्वर्थदण्डः सर्वस्वान्तस्तथैव च ।

इति । अत्र शारीरो दण्डभेदः पारिगणयितुं शक्यो नार्थदण्डभेद
इत्याह स एव—

शारीरो दशधा प्रोक्तो ह्यर्थदण्डस्त्वनेकधा ।
इति । दशधेति न संख्यानियमार्थम्, अतो वहुविधस्य शारीर-
दण्डस्य वक्ष्यमाणत्वात् । तथाहि—मनुना तावनविधश्शारीरो
दण्ड इति दर्शितः—

दश स्थानानि दण्डस्य मनुस्सायम्भुवोऽत्रवीत् ।
उपस्थ उदरं जिह्वा हस्तौ पादौ च पञ्चमम् ॥
चक्षुर्नासा च कण्ठे च धनं देहस्तथैव च ।
इति । उपस्थः स्त्रीपुंसयोर्लिङ्गम् । तत्रिग्रहोऽगम्यागमने । चौर्ये
त्वाहारनिवृत्यादिना जठरस्य निग्रहः । वाक्पारुप्ये जिह्वायाः ।

दण्डपारुष्ये हस्तयोः । पादप्रहारादौ पादयोः । गोप्यनिरी-
क्षणादौ चक्षुपः । परस्त्रीस्तनानुलेपनगन्धग्रहणादौ नासिका-
याः । राजमन्त्रश्रवणादौ कर्णयोः । उत्कोचप्रदानादौ व्ययप्र-
तिवन्धादिना धनस्य । महापातकादौ देहस्य । अयं चोपस्था-
दीनां निग्रहो यत्रागम्यागमनचौर्यादौ क्षत्रविद्युद्राणां दण्ड-
विशेषो नाम्नातस्तत्र कार्यः—

त्रिषु वर्णेषु तानि स्युरक्षतो ब्राह्मणो व्रजेत् ॥

इति क्षत्रियादिषु सामान्येनाभिधानात् । अक्षतो ब्राह्मणः
पूर्वोक्तदण्डस्थानेष्वदण्डितो ब्राह्मण इत्यर्थः । व्रजेदिति वदन्
यो निर्वासितो देशान्तरं गच्छति तस्यैवोक्तदशस्थानेष्वदण्डो न
पुनर्ब्राह्मणमात्रस्येति दर्शयति । अत एव निर्वासनविधिशेषत-
याऽपि तेनोक्तम्—

न जातु ब्राह्मणं हन्यात् सर्वपापेष्ववस्थितम् ।

राष्ट्रादेन वहिष्कुर्यात्समग्रधनमक्षतम् ॥

इति । यस्य तु न वहिष्कारः तस्य क्षत्रियादिवदेव दण्डः । तथा
च स एव—

चतुर्णामपि वर्णानां प्रायश्चित्तमकुर्वताम् ।

शारीरं धनसंयुक्तं दण्डं धर्म्यं प्रकल्पयेत् ॥

यत्रु गौतमेनोक्तं—‘न शारीरो ब्राह्मणदण्डः’ इति, तद्रूप-
पस्याङ्गभङ्गात्मकस्य निषेधार्थं, न पुनरङ्गनिग्रहात्मकस्यापि ।

तथात्वे पूर्वोक्तवचनविरोधात् । अत एव वृहस्पतिना विशेषितः—
महापातकयुक्तोपि न विप्रो वधमर्हति ।

इति । हारीतेनापि—

न त्वंभेदं विप्रस्य प्रवदन्ति मनीषिणः ।

इति । एवश्वाङ्गनिग्रहात्मक एव शारीरो दण्डो विप्रस्य न तु
वधाद्यात्मक इस्यनुसन्धेयम् । अत एवापस्तम्बः—‘चक्षुर्निरो-
धस्त्वेतेषु ब्राह्मणस्य’ इति । निरोधश्वक्षुषो वन्धनादिना कार्यो
न त्वाश्रयोद्भरणेन । अङ्गभङ्गस्य निषिद्धत्वात् । यत्तु शङ्खेनोक्तम्—
‘त्रयाणामपि वर्णानां धनापहारवधवन्धकिया । विवासनाङ्कक-
रणं ब्राह्मणस्य’ इति, तद्विद्वाब्राह्मणविषयम् । तथाच ब्राह्म-
णं प्रकृत्य गौतमः—‘कर्मवियोगविख्यापनविवासनाङ्ककरणान्य
वृत्तौ’ इति । अवृत्तौ निर्धन इत्यर्थः । एतदुत्तमसाहसविषयम् ।
ऋणापलापादिविषये तु मनुराह—

क्षत्रविटूदूदयोनिस्तु दण्डं दातुमशक्नुवन् ।

आनुष्यं कर्मणा गच्छेद्विप्रो गच्छेच्छनैश्चनैः ॥

कर्मकरणासामर्थ्ये तु काल्यायन आह—

धनदानासहं बुधा स्वाधीनं कर्म कारयेत् ।

अशक्तौ वन्धनागारं प्रवेश्यो ब्राह्मणादते ॥

मनुरापि—

स्त्रीवालोन्मत्तवृद्धनां दरिद्रानाथरोगिणाम् ।

शफाविदलरज्जाद्यौर्विदध्यान्तृपतिर्दम्भम् ॥

एवञ्च वन्धनाङ्करणकरणवन्धनागारप्रवेशनताङ्गनमूपाः शा-
रीरदण्डभेदाः पञ्च विज्ञेयाः । अतशारीरो दशधेत्युपलक्षणार्थ-
मूकम् । नावधारणार्थमिति मन्तव्यम् । 'दण्डस्तु द्विविधस्मृतः'
— इत्येतदप्युपलक्षणार्थमेव, विधान्तरस्यापि स्मृतत्वात् । तथाहि-

शिरसो दण्डनं मुण्डस्तस्य निर्वासनं पुरात् ।

ललाटे चाभिशस्ताङ्कः प्रयाणं गर्दभेन च ॥

तस्य ब्राह्मणस्येत्यर्थः । ब्राह्मणस्य प्रकृतत्वात् । अथ वधस्याने
मुण्डनं दण्ड इत्याह याज्ञवल्क्यः—

ब्राह्मणस्य वधो मौण्डयं पुरानिर्वासनं तथा ।

ललाटे चाभिशस्ताङ्कः प्रयाणं गर्दभेन च ॥

एवञ्च क्षत्रियादौ वध एव न मुण्डनम् । तत्र प्रतिनिधित्वेनास्मृत-
त्वात् । अत एव मनुः—

मौण्डयं प्राणान्तिको दण्डो ब्राह्मणस्य विधीयते ।

इतरेपां तु वर्णानां दण्डः प्राणान्तिको भवेत् ॥

उत्तमसाहस इति शेषः । तथाच नारदः—

वधसर्वस्यहरणं पुरानिर्वासनाङ्कने ।

तदङ्गच्छेद इत्युक्तो दण्ड उत्तमसाहसे ॥

अविशेषेण सर्वेषामेष दण्डविधिः स्मृतः ।

वधादते ब्राह्मणस्य न वधं ब्राह्मणोऽर्हति ॥

इति । वधादत इत्यङ्गच्छेदस्याप्युपलक्षणार्थम्,

न त्वद्भेदं विप्रस्य प्रवदन्ति मनीषिणः ।
तपसा चेऽयया चैव ब्राह्मणः पूज्यते सदा ॥

इति हारीतस्मरणात् । मनुस्तु—

बधदण्डपरित्यागे हेतुमाह—

न ब्राह्मणवधात्पापात् नाथर्मो विद्यते क्वचित् ।
तस्मात्स्य वधं राजा मनसाऽपि न चिन्तयेत् ॥

अतो महापातकयुक्तोपि विप्रो न वध्य इत्याह वृहस्पतिः—
महापातकयुक्तोपि न विप्रो वधमर्हति ।

इति । किं तर्ह्यर्हतीत्यपेक्षितेऽनन्तरमुक्तं तेनैव—

निर्वासनाङ्कने मौण्ड्यं तस्य कुर्यान्नराधिपः ।

इति । निर्वासनमत्र देशतो न पुनः पुरात् । यदाह वोधायनः—
'तस्मेनायसेन ललाटङ्कयित्वा विपयान्निर्वासनम्' इति । कुर्या-
दिति शेषः । अङ्कने तु विशेषो नारदेन दर्शितः—

गुरुतल्पे भगः कार्यः सुरापाने सुराव्यजः ।

स्तेये तु श्वपदं कार्यं ब्रह्महण्यशिराः पुमान् ॥

अङ्कनं त्विदं न क्षत्रियादिषु कर्तव्यम् । यदाहोशना—

ब्राह्मणस्यापराधेषु चतुर्वृङ्को विधीयते ।

गुरुतल्पे सुरापाने स्तेये ब्राह्मणहिंसने ॥

इतरेषां तु वर्णनामङ्कनं नात्र कारयेत् ।

इति । कस्तर्हि दण्डस्तत्रेत्यपेक्षिते वृहस्पतिः—

महापराधयुक्तांश्च वधदण्डेन शासयेत् ॥

— इति । यदा तु वधदण्डेन महापराधिनो निग्रहीतुं नशक्यास्तदा
मनुराह—

वधेनापि यदा वेतान् निग्रहीतुं न शक्नुयात् ।

तदैपु सर्वमप्येतत् प्रयुज्मीत चतुष्टयम् ॥

किं तच्चतुष्टयमित्यपेक्षिते याज्ञवल्क्यः—

वाग्दण्डस्त्वथ धिग्दण्डो धनदण्डो वधस्तथा ।

योज्यास्समस्ता व्यस्ता वाऽप्यपराधवशादिमे ॥

वाग्दण्डः परुपशापवचनात्मकः । धिग्दण्डो धिगिति कुत्सनम् ।
समस्तानां योजने क्रममाह मनुः—

वाग्दण्डं प्रथमं कुर्याद्विग्दण्डं तदनन्तरम् ।

तृतीयं धनदण्डं तु वधदण्डमतः परम् ॥

व्यस्तानां तु योजने व्यवस्थामाह वृहस्पतिः—

खल्पापराधे वाग्दण्डो धिग्दण्डः पूर्वसाहसे ।

मध्यमे त्वर्थदण्डस्तु राजद्रोहेपु वन्धनम् ॥

निर्वासनं वधो वाऽपि कार्यमात्महितैषिणा ।

व्यस्तास्समस्ता एकस्य महापातककारिणः ॥

इति । तथा पुरुपापेक्षयाऽपि व्यवस्था तेनैव दर्शिता—

मित्रादिपु प्रयुज्मीत वाग्दण्डं धिक् तपस्विनाम् ।

विवादिनो नरांश्चान्यान्दोपिणोऽर्थेन दण्डयेत् ॥
आदिग्रहणे न मान्या जना गृह्णन्ते ।

गुरुन् पुरोहितान् पूज्यान् वाग्दण्डेनैव दण्डयेत् ।

विवादिनो नरांश्चान्यान् धिग्धनाभ्यां च दण्डयेत् ॥

इति तेनैवोक्तत्वात् । यत्तु शङ्खेनोक्तम्—‘अदण्ड्यौ मातापितरौ स्नातकपुरोहितौ परिव्राजकवानप्रस्थौ जन्मकर्मश्रुतिशीलशौचाचारवन्तश्च’ इति । यदपि कासायनेन—

आचार्यस्य पितुर्मातुर्वान्धवानां तथैव च ।

एतेपामपराधेषु दण्डो नैव विधीयते ॥

इति, तच्छारीरार्थदण्डयोर्निषेधार्थं, न पुनर्दण्डमात्रस्य । यदा-
ह मनुः—

पिताऽचार्यस्मुह्नमाता भार्या पुत्रः पुरोहितः ।

नादण्डो नाम राज्ञोस्ति धर्माद्विचलितः स्वकात् ॥

बृहस्पतिरपि—

ऋत्विक्पुरोहितामात्याः पुत्रास्सम्बन्धिवान्धवाः ।

धर्माद्विचलिता दण्ड्या निर्वास्या राजहिंसकाः ॥

यत्तु गौतमेनोक्तं—‘पञ्चिः परिहार्यो राज्ञाऽवध्यश्चावन्ध्यश्चा-
दण्ड्यश्चावहिष्कार्यश्चापरिवादश्चापरिहार्यश्च’ इति तदेतत्
‘स एप वहुश्रुतो भवति । लोकवेदवेदाङ्गवित् । वाकोवा-
क्येतिहासपुराणकुशलः । तदपेक्षः तद्वात्तिः । चत्वारिंशता

संस्कारैसंस्कृतः । त्रिपु कर्मखभिरतः । पट्टम् वा । सामयाचा-
रिकेपुभिविनीतिः' इति प्रतिपादितवहुश्रुतविपयम् । अतो न
प्राचीनवचनविरोधः । कात्यायनोप्यदण्ड्यमाह—

प्राणात्यये तु यत्र स्यादकार्यकरणं कृतम् ।

दण्डस्तत्र तु नैव स्यादेप धर्म्यो भृगुस्मृतः ॥

नारदस्तु विहितदण्डार्थेन दण्डमाह—

अयुक्तं साहसं कृत्वा प्रत्यापार्तं वजेत्तु यः ।

ब्रूयात्खर्यं वा सदासि तस्य चार्थो दमस्स्मृतः ॥

व्यासोपि—

व्याधिना पीडितो यस्तु यः कश्चिदपि ताम्याति ।

नैतन्मया पुनः कार्यं ब्रूयात्तस्यार्थको दमः ॥

अत्र पक्षान्तरमाह गौतमः—‘अनुज्ञानं वा वेदवित्समयवचनात्’
इति । अनुज्ञानं अदण्डयित्वोत्सर्जनम् । तथा विहितदण्डादभ्य-
धिकमूर्नं वा दोषिणः पीडाजननसमर्थं दण्डं विदध्यादिसाह
स एव—‘दण्डो दमनादित्याहुस्तेनादान्तान् दमयेत्’ इति ।
यावति पीडाविशेषे दमनकार्योपशमस्तावत्पीडाकरं कुर्यादिसर्थः।
तथाच मनुः—

अनुवन्धं परिज्ञाय देशकालौ च तत्त्वतः ।

सारापराधावालोच्य दण्डं दण्ड्येपु पातयेत् ॥

याज्ञवल्क्योपि—

ज्ञात्वाऽपराधं देशं च कालं वलमथापि वा ।
 वयः कर्म च वित्तं च दण्डं दण्ड्येषु पातयेत् ॥
तत्रोदाहरणमाह मनुः—
 कार्पापणं भवेदण्ड्यो यज्ञान्यः प्राकृतो जनः ।
 तत्र राज्ञो भवेदण्डः सहस्रमिति धारणा ॥
प्राकृतो दरिद्रः । राजा ऐश्वर्येणाधिप्रितः । कासायनोऽपि—
 येन दोषेण गूद्रस्य दण्डो भवति धर्मतः ।
 तेन चेत् क्षत्रविप्राणां द्विगुणो द्विगुणो भवेत् ॥
 प्रवर्जयावसितं गूद्रं जपहोमपरायणम् ।
 वधेन शासयेत्पापं दण्ड्यो वा द्विगुणं दमम् ॥
वृहस्पतिरापि—
 वधार्हस्मुवर्णशतं दमं दाप्यस्तु पूरुपः ।
 अङ्गच्छेदार्हकस्त्वर्थं संदंशार्हस्तदर्थकम् ॥
 ताडनं वन्धनं चैव तथैव च विडम्बनम् ।
 एप दण्डो हि दासस्य नार्थदण्डो वृहस्पतिः ॥
नारदोऽपि—
 काकण्यादिस्तु यो दण्डः स तु मापपरः स्मृतः ।
 मापावराधो यः प्रोक्तः कार्पापणपरस्तु सः ॥
 कार्पापणावरार्थस्तु चतुष्कार्पापणोत्तरः ।
 द्रुचवरोऽष्टपरश्चान्यस्त्रियवरो द्वादशान्ततः ॥

कार्षपणास्तु ये प्रोक्तास्सर्वे ते स्युश्चतुर्गुणाः ।
इति ८काकण्यादिशब्दार्था दिव्यप्रकरणे दर्शिताः । अत्र
कात्यायनः—

कल्पितो यस्य यो दण्डस्त्वपराधस्य यत्नतः ।
पणानां ग्रहणं तु स्यात्तन्मूल्यं वाऽथ राजनि ॥
मापपादो द्विपादो वा दण्डो यत्र प्रवर्तितः ।
अनिर्दिष्टं तु विज्ञेयं मापकं तु प्रकल्पयेत् ॥
यत्रोक्तो मापैर्कदण्डो राजतं तत्र निर्दिशेत् ।
कृष्णलैश्चोक्तमेव स्यादुक्तदण्डविनिश्चयः ॥
इति । पणानां कार्षपणानामित्यर्थः । तेषां सङ्घचाभेदनिन्धनाः
पारिभाषिक्यः संज्ञा मनुना दर्शिताः—

पणानां द्रे शते सार्थे प्रथमः साहसस्मृतः ।
मध्यमः पञ्च विज्ञेयः सहस्रं चैव चोत्तमः ॥
इयं परिभाषा प्रथमापराधविषयेऽनुवर्तत्व्या । पुनः पुनरपराधविषये
त्वाह याज्ञवल्क्यः—

साशीतिपणसाहस्रो दण्ड उत्तमसाहसः ।
तदर्थं मध्यमः प्रोक्तस्तदर्थमध्यमस्मृतः ॥
अतो यत्रयत्रोत्तमसाहसादिशब्दैर्दण्डो निगद्यते तत्र तत्र एतत्स-
ङ्घयाकाः कार्षपणास्तन्मूल्यनिष्कादयो वा ग्रहीतव्याः । एवमु-
क्तप्रकारो दण्डः सर्वलोकानन्देतुरित्याह स एव—

यथाशास्त्रं प्रयुक्तस्सन् सदेवासुरमानवम् ।
जगदानन्दयेत्सर्वमन्यथा तत्प्रकोपयेत् ॥

तथोच्चास्त्रदण्डनस्य निन्दां विपरीतस्य प्रशंसां चाह स एव—
अर्धमदण्डनं स्वर्गकीर्तिलोकविनाशनम् ।

सम्यक्तु दण्डनं राज्ञः स्वर्गकीर्तिजयावहम् ॥

दण्ड्यास्तु तेन दण्डेन क्षीणपापा भवन्तीत्याह नारदः—
राजभिर्धृतदण्डास्तु कृत्वा पापाने मानवाः ।

निर्मलाः स्वर्गमायान्ति सन्तस्सुकृतिनो यथा ॥

कात्यायनोपि—
शुद्धिस्तु शास्त्रतत्त्वैश्चिकित्सा समुदाहृता ।
प्रायश्चित्तं च दण्डं च ताभ्यां सा द्विविधा स्मृता ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां दण्डविषयाणि ॥

अथ पुनर्न्यायः.

तत्र नारदः—

स्त्रीपु रात्रौ बहिर्गमादन्तर्वेशमन्यरातिपु ।
व्यवहारः कृतोप्येपः पुनः कर्तव्यतामियात् ॥

स्त्रीभिश्शत्रुभिर्वा रहसि वा निर्णीतो व्यवहारोऽज्ञानपक्षपातयो-
ससम्भवात् पुनर्विचारणीय इत्यर्थः । एवं बलात्कारेण रागद्रेपा-
श्रुपाधिना वा निर्णीतं निवर्त्य व्यवहारान्तरं प्रवर्तनयिम् ।

तथाच याज्ञवल्क्यः—

वलोपाधिविनिर्दृतान्व्यवहारान्विवर्तयेत् ॥

इति । ततः—पश्चाद्व्यवहारान्तरं प्रवर्तयेदित्यभिप्रायः । तथा व्यवहर्तृवैगुण्येऽप्येवं कार्यमित्याह स एव—

मत्तोन्मत्तार्तव्यसनिवालभीतादियोजितः ।

असान्दिग्धकृतश्चैव व्यवहारो न सिध्यति ॥

आदिशब्देन वृद्धयोजितादयो व्यवहारा गृह्णन्ते । अत एव मनुः—

मत्तोन्मत्तार्ताद्यधीनैः वालेन स्थविरेण वा ।

असम्बन्धकृतश्चैव व्यवहारो न सिध्यति ॥

असम्बन्धः अर्थिप्रत्यर्थिसंबन्धरहितः । नारदोपि—

पुरराष्ट्रविरुद्धश्च यश्च राजा विवर्जितः ।

अनादेयो भवेद्वादः धर्मविज्ञिरुदाहृतः ॥

हारीतोपि—

राजा विवर्जितो यस्तु स्वयं पौरविरोधकृत् ।

राष्ट्रस्य वा समस्तस्य प्रकृतीनां तथैव च ॥

अन्ये वा ये पुरे ग्रामे महाजनविरोधकाः ।

अनादेयास्तु ते सर्वे व्यवहाराः प्रकीर्तिताः ॥

एवंचैवंविधव्यहारं तीरितमप्यनुशिष्टमपि निवृत्य व्यवहारान्तरं कर्तव्यमिति तात्पर्यार्थोऽनुसन्धयः । तीरितानुशिष्टयोर्भेदमाह

कात्यायनः—

असत्सदिति यः पक्षसप्तभैरेवावधार्यते ।

तीरितः सोऽनुशिष्टस्तु साक्षिवाक्यात् प्रकीर्तिः ॥

साक्षिवाक्यादवधारितोऽनुशिष्ट इत्यर्थः । यत्पुर्नमनुनोक्तं—

तीरितं चानुशिष्टं च यत्र कचन यद्गवेत् ।

रुतं तद्धर्मयोर्विवाक्यात् न तद्भूयो निर्वत्येत् ॥

इति, तत् स्त्रीकृतवादिनिवृत्तिहेत्वभावविपय एवोत्सर्गमात्रमिमिति
मन्तव्यम् । अत एव तस्यापवादमाह वृहस्पतिः—

कुलादिभिर्नाश्रितेऽपि न संतोषं गतस्तु यः ।

विचार्य तत्कृतं राजा कुकृतं पुनरुद्धरेत् ॥

विहितनिर्णेतृनिर्णीतेऽपि व्यवहारसमाप्तिरन्यायेनोति यादि
विवादी मन्यते तदाऽपि पुनर्न्यायः कार्य इत्यर्थः । कुकृतत्वे
सिद्धे प्राङ्म्यायद्वृणां दण्डमाह नारदः—

दुर्दृष्टे व्यवहारे तु सभ्यास्ते दण्डमाम्रयुः ।

न हि जासु विना दण्डात् कश्चिन्मार्गेऽवतिष्ठते ॥

अयं च सभ्यानामेव दण्डः जेतुः दुर्दर्शनाप्रयोजकत्वे वेदित-
व्यः । प्रयोजकत्वे तत्रास्यापि दण्डः, तथा च वृहस्पतिः—

निश्चिय वहुभिस्सार्थं ब्राह्मणैश्चास्त्रपारगैः ।

दण्डयेज्जयिना साकं पूर्वं सभ्यांस्तु दोषिणः ॥

जयिना साकं दण्डनमापि सभ्यदण्डप्रकरणोक्तविधिनैवेसाह
याज्ञवल्क्यः—

दुर्दृष्टांस्तु पुनर्दृष्टा व्यवहारान्वृपेण तु ।

सभ्यास्सेजियिनो दण्ड्या विवादाद्विगुणं दमम् ॥

दुर्दृष्टान् सजयिसभ्यदोपेणत्यर्थः । यदा तु साक्षिदोपेण व्यवहारस्य दुष्टता, तदा साक्षिदण्डप्रकरणोक्तविधिना साक्षिण एव दण्ड्या न जयी नापि सभ्याः । यदा पुनः सजयिसाक्षिदोपेण, तदा त एव दण्ड्याः, न सभ्या इत्यभिप्रायः । एवमसन्तोपमात्रेण पुनर्न्यायः प्रकृतस्य निर्णयस्य न्यायाभासत्वे सति विधातव्यः । सम्यद्बन्यायत्वे नारद आह—

तीरितं चानुशिष्टं च यो मन्येत विधर्मतः ।

द्विगुणं दण्डमास्थाय तत्कार्यं पुनरुद्धरेत् ॥

विधर्मतः धर्मशास्त्रविरोधतो जातमिति यो विवादी सम्याङ्गी-
र्णीतमप्यौद्धत्यात् मन्यत इत्यर्थः । अत्र व्यवहारसमाप्तेरन्यथा-
त्वासम्भवात् पुनर्न्यायानन्तरमपि प्राङ्मन्यायपराजित एवाङ्गीकृत-
दण्डेन दण्ड्य इत्याह याज्ञवल्क्यः—

यो मन्येतार्जितोस्मीति न्यायेनापि पराजितः ।

तमायान्तं पुनर्जित्वा दापयेत् द्विगुणं दमम् ॥

एवं सदण्डः पुनर्न्यायः सनृपोत्तरसभायामेव, नृपस्यैव दण्डनेत-
थिकारात् । नृपरहितायां तृत्तरसभायां दण्डविराहितः पुनर्न्यायः
कार्यः दण्डांशस्य नृपैककार्यत्वात् । उत्तरसभायाच पूर्वसभातो
ज्यायस्या भवितव्यं, अन्यथा सन्देहानिवृत्तैः । सभ्यानां च ज्या-

यस्त्वतारतम्यं निर्णेतुनिर्णयप्रकरणे दर्शितम् । नृपसभादृष्टस्य
कुटृष्टत्वशङ्कायां तु प्रकृष्टनृपान्तरसभायां पुनर्न्यायः, तथाच
स्मृत्यन्तरम्—

न्यायापेतं यदन्येन राज्ञाऽज्ञानकृतं भवेत् ।

तदप्यन्यायविहितं पुनर्न्याये निवेशयेत् ॥

यत्पुनः पितामहेनोक्तं—

ग्रामे दृष्टः पुरं यायात्पुरे दृष्टस्तु राजानि ।

राजा दृष्टः कुटृष्टो वा नास्ति तस्य पुनर्न्ययः ॥

इति, तत्पूर्वसभातः प्रकृष्टसभान्तरालाभविषयम् । स्ववाक्य-
जितस्य तु प्रकृष्टसभान्तरसद्वावेऽपि न पुनर्न्याय इत्याह
नारदः—

साक्षिसभ्यावसन्नानां दूषणे दर्शनं पुनः ।

स्ववाचैव जितानां तु नोक्तः पौनर्भवो विधिः ॥

साक्षिवाक्यात्सभ्यैरेव कृताद्वा निर्णयात् पराजितानां व्यवहार-
स्य पुनर्दर्शनं पूर्वदर्शनस्य दूषणे सतीसर्यः । सभ्यग्रहणममात्या-
देरुपलक्षणार्थम् । अत एव मनुः—

अमासः प्राद्विवाको वा यः कुर्यात्कार्यमन्यथा ।

तस्त्वयं नृपतिः कुर्यात्तं सहस्रं च दण्डयेत् ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां पुनर्न्यायः

अथ कृतनिवर्तनम्

तत्र मनुः—

योगाधमनविक्रीतं योगदानप्रतिग्रहम् ।

यत्र वाऽप्युपर्थि पश्येत्तसर्वं विनिवर्तयेत् ॥

योगः परकीयधनस्यात्मीयत्वापादकहेत्वभावेऽपि याचितकादिना हस्तगतत्वादिसम्बन्धः । अधरनं वन्धकरणम्, योगेनाधमनम् । एवं योगविक्रीतादावपि विग्रहः । यमोपि—

बलादत्तं बलाद्गुक्तं बलाद्यच्चापि लेखितम् ।

सर्वान् बलकृतानर्थान्निवर्त्यानाह वै मनुः ॥

कात्यायनोऽपि—

उन्मत्तेनैव मत्तेन तथा भावान्तरेण वा ।

यदत्तं यत्कृतं वाऽथ प्रमाणं नैव तद्वेत् ॥

नारदोपि—

यद्वालः कुरुते कार्यमस्वतन्त्रस्तथैव च ।

अकृतं तदिति प्राहुः शास्त्रे शास्त्रविदो जनाः ॥

बालास्वतन्त्रावपि तेन निष्ठुपितौ—

गर्भस्थैस्सदृशो ज्ञेय आऽष्टमाद्रत्सराच्छिथुः ।

बाल आपोदशाद्वर्पात् पौगण्डश्चापि शब्द्यते ॥

परतो व्यवहारज्ञस्वतन्त्रः पितरं विना ॥

इति । अनेन पितृमानस्वतन्त्र इत्यर्थादुक्तम् । उक्तं च शङ्खलिखि-

ताम्यां—‘अस्वतन्त्राः पितृमन्तः’ इति । पितृग्रहणं मातुरापे प्रद-
र्शनार्थम् । अत एव नारदः—

जीवतोर्न स्वतन्त्रः स्याज्जरयाऽपि समन्वितः ।

इति । जीवतोर्मातापित्रोरिति शेषः ।

तयोरपि पिता श्रेयान् वीजप्राधान्यदर्शनात् ।

अभावे वीजिनो माता तदभावे तु पूर्वजः ॥

इति तेनैवानन्तरमुक्तत्वात् । अनेन ज्येष्ठवानप्यस्वतन्त्र इत्यु-
क्तम् । न केवलं पितृमातृज्येष्ठवानेवास्वतन्त्र इत्याह स एव—

अस्वतन्त्राः स्त्रियः पुत्रा दासा ये च परिग्रहाः ॥

इति । परिग्रहा उपजीविनः । कार्यविशेषेषु स्त्रीणामस्वातन्त्रच-
मिसाह हारीतः—

दानार्थे वा धनार्थे वा धर्मार्थे वा विशेषतः ।

आदाने वा विसर्गे वा न स्त्री स्वातन्त्रचमर्हति ॥

अन्यानप्यस्वतन्त्रानाह नारदः—

अस्वतन्त्राः प्रजाससर्वाः स्वतन्त्रः पृथिवीपतिः ।

अस्वतन्त्रः स्मृतिशश्यः आचार्ये तु स्वतन्त्रता ॥

अत्र स्वतन्त्रानिरूपणं चास्वतन्त्रकृतं कार्यं तेनैव निवर्तनीयमिति
दर्शयितुम् । अत एव कात्यायनः—

अस्वतन्त्रकृतं कार्यं तस्य स्वामी निवर्तयेत् ।

न भर्त्रा विवदेतान्यो भीतोन्मत्तकृताद्वते ॥

भीतोन्मत्तादिकृतनिवर्तने राज्ञ एवाधिकारात् भीतोन्मत्तादि-

स्वामिना कृतनिवर्तकेन सहान्यस्य विवादो नात्यन्तानुचित
इत्यभिप्रायः । अस्वतन्त्रकृतनिवर्तनस्य क्चिदपवादमाह ना-
रदः—

एतान्येव प्रमाणानि भर्ता यद्यनुपन्यते ।
पुत्रः पत्युरभावे वा जाया वा पतिषुत्रयोः ॥
तथा दासकृतं कार्यमकृतं परिचक्षते ।
अन्यत्र स्वामिसन्देशान्न दासः प्रभुरात्मनः ॥
पुत्रेण च कृतं कार्यं यत्स्यादच्छन्दतः पितुः ।
तदप्यकृतमेवाहुः दासः पुत्रश्च तौ समौ ॥

इति । अस्वतन्त्रकृतनिवर्तनं स्वतन्त्रानुपत्यभावविषये कार्यमि-
त्यर्थः । कात्यायनोपि—

न क्षेत्रगृहदासानां दानाधमनविक्रयाः ।
अस्वतन्त्रकृतास्तिसद्दिं प्राप्तुयुर्नानुवर्णिताः ॥
अनुवर्णितास्तु सिद्धिं प्राप्तुवन्तीत्याह स एव—
प्रमाणं सर्वं एवैते पृथ्यानां क्रयविक्रये ।
यदि संव्यवहारं ते कुर्वन्तोप्यनुमोदिताः ॥
एवं क्षेत्रादीनां क्रयादिकरणे स्वतन्त्रेण नियुक्ताः भ्रात्रादयोऽस्व-
तन्त्राः प्रमाणं स्युरित्याह स एव—
क्षेत्रादीनां तथैव स्युः भ्राता भ्रातृसुतसुतः ।
निसृष्टाः कृत्यकरणे गुरुणा यदि गच्छता ॥
निसृष्टाः नियुक्ता इत्यर्थः । तथाच वृहस्पतिः —

यस्स्वामिना नियुक्तस्तु धनायव्ययपालने ।

कुसीदकृपिवाणिज्ये निष्ठष्टार्थस्तु स स्मृतः ॥

प्रमाणं तत्कृतं सर्वं लाभालाभव्ययोदयम् ।

स्वदेशे वा विदेशे वा स्वामी तं न विसंवदेत् ॥

इति । कात्यायनोपि निष्ठष्टार्थकृतं कार्यं न स्वामी परिवर्तयितु-
मर्हतीत्याह—

निष्ठष्टार्थस्तु यो यस्मिन् तस्मिन्बर्थे प्रभुस्तु सः ।

तद्वर्ता तत्कृतं कार्यं नान्यथा कर्तुमर्हति ॥

एवमनुमतिनियुक्तचोरभावेऽपि कुटुम्बभरणार्थमस्वतन्त्रकृतं स्व-
तन्त्रो नान्यथाकर्तुमर्हतीत्याह मनुः—

कुटुम्बार्थे त्वधीनोपि व्यवहारं समाचरेत् ।

स्वदेशे वा विदेशे वा तन्नयायान्न विचालयेत् ॥

एवमापत्प्रतीकारार्थेऽपि द्रष्टव्यम् । तथाच नारदः—

खीकृतान्यप्रमाणानि कार्याण्याहुरनापदि ।

खीग्रहणमस्वतन्त्रोपलक्षणार्थम् । एवंचापद्यस्वतन्त्रकृतान्यपि प्र-
माणानीसार्थिकोऽर्थः प्रत्येतव्यः । अत्रापवादप्रदर्शनार्थमाह स
एव—

विशेषतो गृहसेत्रदानाधमनविक्रयाः ।

इति । गृहसेत्रयोर्दानाधमनविक्रयास्त्वापद्यप्यस्वतन्त्रकृता न सि-
ध्यचन्तीसर्थः । एवं तद्वाप्ये व्याख्यातम् । तथा स्वतन्त्रेणा-
प्यस्वतन्त्रकल्पेन कृतं कार्यं न सिध्यतीसाह नारदः—

स्वतन्त्रोऽपि हि यत्कार्यं कुर्यादप्रकृतिं गतः ।

तदप्यकृतमेवाहुरस्वतन्त्रत्वहेतुतः ॥

स्वतन्त्राश्च तेनैव निरूपिताः—

त्रयः स्वतन्त्रा लोकेऽस्मिन् राजाऽचार्यस्तथैव च ।

प्रतिप्रति च¹ सर्वेषां वर्णानां स्वगृहे गृही ॥

स्वातन्त्र्यं तु स्मृतं ज्येष्ठे ज्यैष्ठ्यं गुणवयःकृतम् ।

इति । गृहीति वदन् गृहिण्या स्वतन्त्रता नास्तीति दर्शयति ।

तेन यद्यपि मातृप्रतोऽस्वतन्त्रतोक्ता, तथाऽपि मातुस्स्वतन्त्रताऽवगन्तव्या । अत एवाभर्तृक्या कृतस्य कार्यस्य पुत्राद्यनुमत्यैव सिद्धिरुक्ता । ‘प्रकृतिं गतः’ इत्यस्याप्यर्थस्तेनैव दर्शितः—

कामक्रोधाभिभूतार्ता भयव्यसनपीडिताः ।

रागद्रेष्टपरतीश्च ज्ञेयास्त्वप्रकृतिं गताः ॥

एवं च स्वतन्त्रप्रकृतिस्थकृतं कार्यं सिध्यति, न त्वप्रकृतिस्थस्वतन्त्रकृतमिसाह स एव—

कुले ज्येष्ठस्थथा श्रेष्ठः प्रकृतिस्थश्च यो भवेत् ।

तत्कृतं स्यात् कृतं कार्यं नास्वतन्त्रकृतं क्वचित् ॥

स्वतन्त्रप्रकृतिस्थकृतमपि पुत्रविक्रयादि कार्यं न सिध्यति, तत्र तस्यास्वतन्त्रत्वादित्याह कात्यायनः—

सुतस्य सुतदाराणां वशित्वं त्वनुशासने ।

विक्रये चैव दाने च वशित्वं न सुते पितुः ॥

¹ प्रकृतिस्थश्च. इति पाठान्तरम्.

अतस्मुतविक्रयादि कार्यं स्वतन्त्रप्रकृतिस्थकृतमपि निवर्तनीय-
मिसभिप्रायः । एकपुत्रविपयमेतदिति दत्ताप्रदानिकाख्यपदे
वक्ष्यामः । एवमनेकवारकृतैर्कर्तैककर्मकविक्रयादावपि पुनर्विक्र-
यादिर्वशित्वाभावान्न सिध्यतीयाह याज्ञवल्क्यः—

सर्वेष्वर्थविवादेषु वलवत्युत्तरा क्रिया ।

आधौ प्रतिग्रहे क्रीते पूर्वा तु वलवत्तरा ॥

इति । तेनोत्तरादिक्रिया निवर्तनीयेत्यभिप्रायः ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां कृतनिवर्तनम्.

अथ वालादिधनविपयाणि कानिचिद्रचनानि लिख्यन्ते.

तत्र मनुः—

वालदायादकं रिक्थं तावद्राजाऽनुपालयेत् ।

यावत् स्यात् स समावृत्तो यावद्राऽतीतशैशवः ॥

वालदायादकं वालस्वामिकं रिक्थं द्रव्यम् । अविद्यमानासपुरुष-
विपयमेतत् । वालग्रहणं स्वधनरक्षणासमर्थोपलक्षणार्थमिति स्प-
ष्टयितुमाह स एव—

वशाऽपुत्रासु चैवं स्यात् रक्षणं निष्कुलासु च ।

पतिव्रतासु च स्त्रीपु विधवास्वातुरासु च ॥

वशा वन्ध्या । अपुत्रा अविद्यमानपुत्रा । निष्कुला स्वपक्षहीना ।

वशाप्रभृतीनां धनं येऽपहरन्ति तेषां दण्डमाह स एव—

जीवन्तीनां तु तासां ये तद्रेयुस्स्ववान्धवाः ।
ताञ्छिष्याच्चारदण्डेन धार्मिकः पृथिवीपतिः ॥

रक्षणसमर्थस्यापि धनं तत्स्थानापरिज्ञानादिना स्वाम्यनुपात्तम-
न्येन तूपादाय राजे विज्ञापितं जनसमूहेषु विख्याप्य राजा
रक्ष्यमिसाह गौतमः—

‘प्रणष्टस्वामिकमधिगम्य राजे प्रबूयः । विख्याप्य संवत्सरं
राजा रक्ष्यम्’ इति । यत्कृतं मनुना—

प्रणष्टस्वामिकं रिक्थं राजा त्रयब्दं निधापयेत् ॥

इति, तदत्यन्तदूरदेशे स्वामिस्थितिसम्भावनाविषयम् । निधा-
पनं च स्वधनामिश्रभावेन राजा कार्यं, तथा च स एव—

प्रणष्टाधिगतं द्रव्यं तिष्ठेयुक्तैरधिष्ठितम् ।

ये तत्र चोरा गृहीयुः तान् राजेभेन घातयेत् ॥

स्वामिनं प्रति प्रणष्टमन्येन च लब्धं प्रणष्टाधिगतम् । इभेन हस्ति-
ना । प्रणाष्टाधिगतस्य द्रव्यस्य प्रतर्पणमाह याज्ञवल्क्यः—

प्रणष्टाधिगतं देयं नृपेण धनिने धनम् ॥

इति । धनी च तद्वनं स्वामित्वमुद्दाव्य गृहीयात् । तथाच मनुः—

ममेदमिति यो ब्रूयात् सोऽनुयोज्यो यथाविधि ।

संवाद्य रूपसङ्ख्यादीन् स्वामी तद्रूप्यमर्हति ॥

यो ममेदमिति ब्रूयात् स तस्य स्वामित्वज्ञानाय राजपुरुषैः
कस्मिन् देशे कास्मिन् काले कीटग्वर्णं कीटशसंस्यानं किंसङ्ख्याकं

किंपरिमाणं प्रणष्टमिति पृष्ठे यादशं प्रणष्टस्य संस्थानादिकं तादशमेव वदन् तद्रव्यं ग्रहीतुमर्हतीत्यर्थः । विसंवादेत्वस्वामित्वात् ग्रहीतुं नार्हतीत्यभिप्रायः । प्रत्युत परद्रव्यापहारे प्रवृत्तत्वात् दण्डमर्हतीत्याह स एव—

अवेदयानो नष्टस्य देशं कालं च तत्त्वतः ।
वर्णं रूपं प्रमाणं च तत्समं दण्डमर्हति ॥

तत्त्वतः अवेदयानो विसंवादं कुर्वाणः तत्समं प्रणष्टाधिगतसमम् । प्रणष्टाधिगतं संवत्सरादर्वागेव ग्रहीतुमर्हतीसाह याज्ञवलक्यः—

शौलिककैः स्थानपालैर्वा नष्टापहृतमाहृतम् ।
अर्वाक्संवत्सरात् स्वामी हरेत परतो नृपः ॥

अत्यन्तदूरदेशस्थस्वामिविषये तु मनुराह—

अर्वाकु त्रयव्याद्वरेत्स्वामी परतो नृपतिर्हरेत् ।

इति । ननु नृपतिर्हरेदित्येतत् परद्रव्यापहारप्रतिषेधकशास्त्रविरुद्धं, सर्वं—अत एवास्य पृथग्द्विहितस्थानात् नृपतिः स्वधनस्थानमाह रेदित्यर्थोऽवगन्तव्यः । एव श्वावधिमातिकम्यागतायापि स्वामिने रूपसङ्ख्यादिभिर्भावितं प्रणष्टाधिगतं देयमेव । किंतु ततः किंचिद्रव्यमवध्यतिक्रमापराधात् नृपो गृह्णीयात् । तथाच स एव—

आददीताथ पद्भागं प्रणष्टाधिगतात् नृपः ।
दशमं द्रादशं वाऽपि सतां धर्ममनुस्मरन् ॥

अथेयतिक्रान्तावधेः स्वामिनस्समागमनानन्तर्यमुच्यते । समागम-
स्थात्यन्तविलम्बे पष्ठो भागः । अतिविलम्बे तु दशमो भागः
विलम्बाभावे तु द्रादशो भाग इति व्यवस्था मन्तव्या । यत्तु गौत-
मेनोक्तं—‘ऊर्ध्वमधिगन्तु श्रुतुर्थः राज्ञश्शेषः’ इति, तदतिक्रान्ता-
वधिकस्य स्वामिनो नाशानिश्चयविपये द्रष्टव्यम् । स्वामिनि ध्रिय-
माणे त्वधिगन्तुः नृपभागचतुर्थशो भवतीस्यस्मादेव वचनात्
गम्यते । यत्तु याज्ञवल्क्येनोक्तम्—

पणानेकशफे दद्यात् चतुरः पञ्च मानुषे ।
महिपेऽष्ट गवां द्वौ द्वौ पादं पादमजाविके ॥

इति । तदेकशफादौ विशेषशास्त्रं मनूक्तपद्भागाद्यादानविधे-
र्वाधिकमिति कैश्चिद्वचाख्यातृभिरुक्तम् । अन्यैस्त्वेकशफादा-
वधिगन्त्रे देयं निरूपयितुं तदित्युक्तम् । प्रणष्टाधिगतनिधिहरण-
मधिकृत विशेषमाह मनुः—

ममायमिति यो ब्रूयान्निधि सत्येन मानवः ।
तस्याददीत पद्भागं राजा द्रादशमेव वा ॥
अनृतं तु वदन्दण्ड्यस्स विचस्यांशमष्टमम् ॥

इति । ममायं, यतो मया मत्पुरुषैर्वा निहित इति सत्येन रूप-
सङ्घचासंवादादिप्रमाणेन ज्ञापयेदित्यर्थः । स्वामिनो निर्गुणत्वे

पद्मभागमाददीत । सगुणत्वे तु द्वादशभागमिति व्यवस्थाऽत्र
मन्तव्या । तथा निधिस्वामिनो विद्वद्वाक्षणत्वे तु तेन राजे न
किञ्चिदपि दातव्यमित्याह स एव—

विद्वांस्तु ब्राह्मणो दृष्टा पूर्वोपनिहितं निधिम् ।

अशेषतोप्याददीत सर्वस्याधिपतिर्हि सः ॥

पूर्वोपनिहितं स्वपित्रादिभिरुपनिहितम् । विद्वद्वहणं पद्मर्मि-
णोप्युपलक्षणार्थम् । अत एव वसिष्ठः—‘ब्राह्मणश्चेदधिगच्छेत्
पद्मसु वर्तमानससर्वं हरेत्’ इति । पद्मसु यजनादिष्वत्यर्थः ।
यत्पुनर्मनुनोक्तम्—

निधीनां हि पुराणानां धातूनामेव च क्षितौ ।

अर्थभाग्रक्षणाद्राजा भूमेरधिपतिर्हि सः ॥

इति, तत् उक्तलक्षणब्राह्मणाधिगतास्मर्यमाणस्यामिकनिधिविषयं,
पुराणानामित्यभिधानात् । यत्तु वसिष्ठेनोक्तम्—‘अप्रज्ञायमानं
वित्तं योऽधिगच्छेद्राजा तद्वेदधिगन्वे पष्टमंशं प्रदाय’ इति,
तदुक्तलक्षणरहिताधिगन्तुविषयम् । अत एव याज्ञवल्क्यः—

इतरेण निधौ लब्धे राजा पष्टांशमाप्नुयात् ।

अनिवेदितविज्ञातो दाप्यस्त्वद्दण्डमेव च ॥

विद्यापद्मसम्पन्नब्राह्मणादितरस्मै निध्यधिगन्वे दातुं राजा पष्टां-
शमधिगतनिधिसकाशादाहरेदिति पूर्वधत्यार्थः । अधिगतनिधि-
वचकात्तं निधिं सर्वं शक्त्यपेक्षया दण्डं च राजा गृहीयादि-
त्युत्तरार्धस्यार्थः । राजा एवाधिगन्तुत्वे मनुराह—

यत्र पश्येन्निर्धि राजा पुराणं निहितं क्षितौ ।

तस्मात् द्विजेभ्यो दत्त्वाऽर्थं शेषं कोशे निवेशयेत् ॥

स्वकीयनिधेरधिगमे तु सर्वं कोशे निवेशयेत् । 'निध्यधिगमो
राजधनम्' इति गौतमस्मरणात् । चोरहृतं धनं प्रति तेनोक्तं—
'चोरहृतमपजित्य यथास्थानं गमयेत्, कोशाद्वा दद्यात्' इति ।
प्रथमपक्षकरणासमर्थविषये द्वितीयः पक्षः । यथाऽऽह व्यासः—

प्रसार्हतुमशक्तस्तु धनं चोरैर्हृतं यदि ।

स्वकोशात्तद्वि देयं स्यात् अशक्तेन मर्हीक्षिता ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां वालादिधनविषयाणि.

श्रीकेशवादित्यसमुद्भवस्य देवस्य शान्तद्विजराजमूर्तेः ।
सच्चन्द्रिकां प्राप्य सुखेन लोकाः कुर्वन्तु सर्वं व्यवहारकर्म ॥

इति सकलविद्याविशारद श्री केशवादित्यभट्टोपाध्याय
ध्यायसूनु याज्ञिक देवणभट्टोपाध्याय
सोमयाजेविरचितायां स्मृति-
चन्द्रिकायां व्यवहारकाण्डे
प्रथमः पारिच्छेदः

अत्रेयं प्रकरणानुपूर्वी

व्यवहारस्वरूपनिरूपणम् । अष्टादशपदनिरूपणम् । व्यव-
 हारभेदः । निर्णेतृनिर्णयः । धर्मस्थानेऽवस्थानम् । व्यवहारद-
 शनविधिः । आसेधविधिः । व्यवहारदर्शनोपक्रमः । प्रतिज्ञापादः ।
 उत्तरपादः । विवादविपयाणि । प्रत्याकलितपादः । क्रियापादः ।
 लेख्यनिरूपणम् । लेख्यपरीक्षा । भुक्तिनिरूपणम् । साक्षिलक्ष-
 णानि । साक्षिभेदाः । असाक्षिभेदाः । साक्ष्युद्ग्रावनम् । साक्षि-
 परीक्षा । साक्ष्यनुयोजनविधिः । साक्ष्यप्रश्नविधिः । साक्षिवाद-
 विधिः । साक्षिवचोविपयाणि । साक्षिविपयाणि । असाक्षिप्र-
 त्ययाः । दिव्यनिरूपणम् । अभियोगाल्पत्वमहत्त्वज्ञानोपयोगी-
 नि । धनपरिमाणतो दिव्यव्यवस्था । विवादिजात्यादितो दि-
 व्यव्यवस्था । क्रतुतो दिव्यव्यवस्था । दिव्यदेशाः । धटनिर्माण-
 विधिः । सर्वदिव्यसाधारणविधिः । धटारोपणविधिः । अग्निविधिः ।
 कोशविधिः । तण्डुलविधिः । तप्तमापविधिः । फालविधिः ।
 धर्मजदिव्यविधिः । निर्णयादिकृत्सम् । दण्डविपयाणि । पुनन्यायः ।
 कृतनिवर्तनम् । वालादिधनविपयाणि । इति ॥ ४७ ॥

॥ व्यवहारकाण्डे प्रथमपरिच्छेदे प्रकरणानुपूर्वी ॥

BL   Devanne Bhatta
1215   Smrticandrika
h5D4
1914
v.2
pt.1

[REDACTED]

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
